

A full-page illustration of a child in silhouette, standing on a grassy hill and reaching up towards a bright, colorful shooting star streaking across a dark, starry night sky. The child is on the left side of the frame. The shooting star is a vibrant mix of purple, blue, and white, leaving a long, glowing trail. Several bright stars with four-pointed flares are scattered across the sky, along with a few thin, diagonal lines representing distant stars or meteors. The background shows rolling hills under a deep blue and purple twilight sky.

ERIK REFNER, SENIOR

EN FORUNDERLIG
FORTÆLLING
OM VEJEN HJEM

E-BOG, OKTOBER 2025

Denne bog er downloaded fra Svanecentrets hjemmeside

Svanecentret v. Pernille Kondo, Patmos, Grækenland:
Center for meditation, undervisning og spirituel udvikling.

<https://svanecentret.dk/kurser/a-course-in-miracles/>

eller

[https://svanecentret.dk/en/courses/a-course-in-miracles-
forgiveness/](https://svanecentret.dk/en/courses/a-course-in-miracles-forgiveness/)

Bogen er gratis og skænkes alle søgende, som ønsker at
finde vejen Hjem.

ERIK REFNER, SENIOR

EN FORUNDERLIG FORTÆLLING OM VEJEN HJEM

e-bog første gang udgivet hos Lulu.com 2025

Copyrights

En Forunderlig Fortælling om Vejen Hjem, e-bog

Forfatter: Erik Refner, senior

Kontakt: erikrefner@protonmail.com

© Copyright Erik Refner, senior 2020, 2025

ISBN 978-87-972111-3-7

Omslag: Ukendt kunstner

Illustrationer, farvefotos fra Colourbox, leveret af Toptryk Grafisk A/S og hentet fra <https://www.colourbox>.

Nærværende e-bog er gratis og udgives kun i PDF-format, udgives og distribueres via www.lulu.com

Kan kopieres og distribueres helt eller delvist i henhold til Attribution-NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0)

Først udgivet i bogform, 2019: Bogen er udsolgt. Igen nyudgivelse er planlagt.

Andre udgivelser: "Going Home - to walk in peace in an unpeaceful world". [Downloades fra lulu.com](http://www.lulu.com).

Ændringer og tilføjelser

I forhold til bogudgaven er nærværende e-bog omformateret for at tilpasse det nye format. En del slåfejl og (ikke-) meningsforstyrrende rettelser er foretaget.

Desuden

1. Enkelte afsnit er omskrevet, og nye tekster er tilføjet. Blandt andet er kapitlerne 26 (Min vej til sand tilgivelse), og 29 (Epilog), nye.
2. Interne links er tilføjet mellem Indholdsfortegnelse og bogens kapitler og afsnit. Desuden findes (røde) links mellem bogens danske citater og de engelske originaltekster, der alle er samlet i kapitel 30.
3. Eksterne (blå) links, ved de engelske citater, fører til Foundation for Inner Peace's hjemmeside, hvor du kan læse citaterne i deres rette sammenhænge.

Citater

ACIM-citater fra A Course in Miracles, 3rd Edit, Combined Volume, Copyrighted 2007 by the Foundation for Inner Peace, 448 Ignacio Blvd., #306, Novato, CA 94949

De i teksten anvendte citater er oversat af forfatteren.

Tegnforklaring

ACIM A Course in Miracles

T Textbook

W Workbook for Students

M Manual for Teachers

C Clarification of Term

S Song of Prayer

P Psychotherapy: Purpose, Process, Practice

Eksempler:

[\(T-24.in.2:2-4\)](#) T-Textbook, 24-Kapitel, in-Introduktionen, 2-afsnit, 2-4 sætningerne 2 til 4.

[\(W-121.1:2-3\)](#) W-Workbook for Students, 121 er lektion nummer 1-afsnit 1, 2-3 er sætningerne 2 til 3.

[\(C-4.1:2-5\)](#) C-Clarification of Terms, 4-Kapitel, 1-Afsnit 2-5 sætningerne 2 til 5.
osv.

Øvrige citater

Enkelte citater er fra Det Nye Testaments evangelier. Disse er hentet fra [Bibelselskabets hjemmeside](#). Henvisning til evangeliet er anført ved citatet.

Citater fra „The Lost Gospels“, Thomas og Magdalena Evangelierne, som kan læses gratis på internettet. Henvisning er anført ved citatet.

[David Curtis' engelske oversættelse af The Gospel of Mary Magdalena.](#)

[Gospel of Thomas blandt andet her.](#)

Dedikation

Til mine forældre, to blandt de ukendte få, som villigt stillede op, da Danmark var i nød og havde allermest brug for mennesker med mod, tro og håb om en fremtid i frihed.

Stor tak til

En stor og hjertelig tak til My Segerup og Lise Refner for jeres velkomne forslag og rettelser samt til min viv, Alfira, for hendes altid opmuntrende tilråb fra sidelinjen

Marcus Janby får en speciel tak for sin uvurderlige hjælp, og sin falkeøje-korrektion af mine stave- og tegnsætningsfejl. Skulle du en dag få brug for en kyndig, venlig og højeffektiv mand, som – udover at korrekturlæse – også giver feedbacks og analyser af danske og engelske tekster, tror jeg ikke, du finder nogen bedre end Marcus.

[Marcus Janbys web-side finder du her.](#)

Tusind tak til jer alle!

Erik, Ysnamåla oktober 2025

INDHOLDSFORTEGNELSE

Copyrights	v
Ændringer og tilføjelser	vi
Citater	vii
Tegnforklaring	vii
Dedikation	ix
Stor tak til	ix
Indholdsfortegnelse	x
1. FORORD	13
2. HVAD HANDLER DET HER OM?	19
3. BEGYNDELSEN	23
4. DE MANGLENDE ORD	27
5. ANDEN VERDENSKRIG SET FRA KNÆHØJDE	31
6. FØRSTE SKOLEDAG	37
7. SKILSMISSE	41
8. EFTERKRIGSTIDEN	45
9. SKOLELÆRDOM IKKE FOR MIG	49
10. BAGGÅRDSMIRAKLET	55
11. TIDEN DEREFTER	61
12. TRYKKER "RESET"	67
13. INDHENTET AF FORTIDENS SYNDER	75
Godt at vide for en tvivlende Thomas	78
14. VANSKELIGE ARBEJDSÅR	81
Først et par forklarende ord	86
15. DET FARVESTRÅLENDE RIGE	89
16. LYSETS RIGE	101
17. HVA' HULEN VAR DET?	117
18. HVA' SÅ NU?	123
Fætter sætter mig på sporet	127

19. DEN DERSENS TYKKE BLÅSORTE BOG	131
Kursets tilblivelse	133
20. MÅSKE OGSÅ DIN VEJ?	139
21. NOGLE BEGREBER	147
To niveauer	152
22. SYND, SKYLD OG FRYGT	157
23. TILGIVELSE, EN BEGYNDELSE	161
24. TILGIVELSE OG EGOETS GUD	167
Hvorfor i det hele taget tilgive?	167
Lidt baggrund	168
Sand tilgivelse, kortfattet	176
25. FUNGERER DET DER TILGIVERI?	179
At tilgive sig selv	187
Den store forvandler	188
Sand tilgivelse vs. fornægtelse	189
26. MIN VEJ TIL SAND TILGIVELSE	191
27. ALMINDELIGE FALDGRUBER	197
Selvpåførte forbud	199
Midlertidigt manglende mod	199
28. KURSETS ENKELHED	203
Guds Budbringere	206
29. EPILOG	209
30. CITATER	219

(1) *De kommer fra den ganske verden. De kommer fra alle religioner og fra ingen religion. De er det, som har besvaret det universelle Kald. Kaldet pågår konstant og overalt. Det påkalder lærere til at tale Sin sag og udfri verden. Mange hører Det, men kun få svarer. Dog er det blot et spørgsmål om tid. Alle vil svare til sidst, men slutningen kan være langt, langt borte. Dette er grunden til, at planen for lærerne blev oprettet. Deres funktion er at spare tid. Hver af dem begynder som et enkelt lys, men med Kaldet som centrum er det et lys, som ikke kan fordunkles. Og set med verdens målestok sparer hver af dem tusinde år. For Kaldet Selv har tid ingen mening.*

1

FORORD

Når jeg ser en flippermaskine, tænker jeg altid på menneskets korte liv fra fødsel til død. Kampene, bestræbelserne, de små håb, der tændes, når livet får et stød, lyser op et sekund og ruller videre i en ny retning for atter hurtigt at blive sporet ind i det vante forløb imod intethedens fortabelse.

Når jeg tænker på en flippermaskine, ser jeg altid for mig en mand, der står og forgæves krampagtigt forsøger at holde liv i den blanke stålkugle, skønt han ved, at hans skæbne er forseglet fra fødselens minutter, til han opsluges

af det gabende mørkehul, hvorfra ingen redning findes.

Hvorfor det er en mand, som står der, ved jeg ikke. Måske er det, fordi kvinder har lettere ved at acceptere det uundgåelige. Måske ved de, at der findes en enklere vej. Måske de har lettere ved at overgive sig. Måske er de ganske enkelt nærmere Gud end vi mænd og fornemmer, at intet mørkehul findes. Og måske er det derfor, kvinder altid har været mine store ledestjerner. Mændene kan tælles på en maskinsnedkers ene hånd.

Når jeg ser tilbage på mit eget liv, ligner det ganske godt den der flippermaskine, dog med den lille forskel, at jeg tilsyneladende er kommet til at daske til stålkuglen på et specielt sæt og fået flipflopperne til at lyse i en rækkefølge, der har ledt mig til at fortælle dig denne historie. Mine beslutninger om retningsforandring har været ligeså uforudsebare som kuglernes møde med de lysglimtende forhindringer.

Jeg er og har altid været bevidst om mine beslutninger, om mine kursændringer, men jeg husker ikke én eneste gang, at jeg som et voksent intelligent, logisk tænkende menneske, har sat mig ned og grublende analyseret for og imod, ”hvad sker der, hvis jeg gør dette eller hint?” Underligt nok er den mulighed aldrig faldet mig ind. Måske er det, fordi jeg aldrig er blevet voksen.

Er beslutningen om en retningsforandring kommet til mig, har jeg fulgt den uden tanker om for eller imod. Jeg har altid fået en overvældende, uimodståelig følelse af klarhed ”ja, den vej går jeg”. Da jeg det meste af mit voksenliv har været en logisk tænkende ingeniør, kan en sådan ”fremgangsmåde” synes meget lidt logisk. Det har jeg dog aldrig tænkt eller undret mig over. Det er bare sådan.

Dette betyder imidlertid ikke, at jeg har undgået besværlige, trælse, skrækfremkaldende og ”ulykkelige” konsekvenser af mine beslutninger. Tværtimod.

Set i et større perspektiv, eller med bagklogskabens øjne, har hver eneste tilsyneladende fejlbeslutning, hver eneste ulykke, hver eneste nedtur, jeg har gravet mig ned i og ud af, hvert eneste fejltrin (og de har været mange) været præcis det, jeg behøvede – lektier det var piskende nødvendigt, jeg lærte.

Men heller ikke dette har været bevidst, planlagt eller logisk overvejet. Kun kan jeg beklage og bede om tilgivelse for alle de mennesker, som mine mange fejltrin har voldt besvær og smerter. Sikkert og vist er det ikke desto mindre, at alle, der på en eller anden måde har krydset mit spor, har haft uvurderlig betydning for mig. Uden dem var dette aldrig blevet skrevet, hvorfor jeg bøjer mig for jer alle i tak og i taknemmelighed.

Igennem hele dette sammensurium af tilsyneladende tilfældigheder har jeg altid bevaret to faste overbevisninger: ”Jeg er født heldig” og ”der findes altid mindst to mulige løsninger på ethvert problem”. Førstnævnte er den naturlige følge af at være født på en søndag, sagde min mor. Sidstnævnte lærte min blekingske mormor mig. ”Ser du den ikke straks, skal du bare rode lidt rundt efter den, så dukker den op helt af sig selv”, sagde hun.

På mærkværdigste vis er jeg ikke blevet opslugt af mørkehullet, og ”løsningen” synes som lovet altid at være dukket op fra et eller andet forunderligt og uforklarligt sted – skønt hendes ”rode lidt rundt” ofte var ret så meget mere end min forståelse af ”lidt”. Da min mormor som purung pige gik på sine ben fra et hungerramt Blekinge til København i slutningen af attenhundredetallet, forstod jeg imidlertid, at ordet ”lidt” for hende var noget ganske andet, end det var for mig.

Absolut intet har været unyttigt eller forgæves og – som du sikkert opdager lidt længere fremme i teksten – har heller intet været ”tilfældigt” eller ”uplanlagt”.

Beslutter du dig for at læse videre, vil du formentlig støde på ting, som fremkalder din allerdybeste tvivl, og som alvorligt udfordrer din tolerancetærskel.

Hvad jeg skriver, er ikke desto mindre så ucensureret tæt,

jeg kan komme på, hvad jeg har oplevet – og jeg beretter helt uden hensyn til din tolerancetærskel og eventuelle hovedrysten.

(2) *Himmeriget findes i dig.*

2

HVAD HANDLER DET HER OM?

Skønt de alle fortjener hyldest, er dette er ikke beretningen om min familie, mine børn, venner og bekendte – alle mennesker, som hver især har haft stor betydning for mig. Det er derimod beretningen om en livsomvæltende oplevelse, jeg havde, da jeg var i begyndelsen af fyrrerne. Årstal, fødselsdage, bryllupsdage, hvornår dette eller hint hændte osv., har aldrig været min stærke side – derfor ”i begyndelsen af fyrrerne”. Oplevelsen var af en karakter,

som jeg – dengang og nu – kun kan betegne som en åbenbaring.

Flere har gennem årene opfordret mig til at skrive om denne åbenbaring. Først nu føler jeg imidlertid, at min aftalte læretid her i verden lakker imod enden, og jeg begynder at se velkomstlyset dér langt ude i horisonten. Kun et enkelt mål har jeg endnu, og dette skrift, fornemmer jeg, er også midlet til at nå dette mål.

Uden mindste vished om, hvordan, hvor lidt, hvor meget, om form og om indhold – har jeg imidlertid besluttet, at nu skal det være.

Vanskeligt?

Ja, så vanskeligt, at jeg i mange år – uden at komme til nogen form for afklaring – har grublet over, hvordan jeg skulle gribe sagen an. Så her sidder jeg – indvilget i at beskrive en hændelse, som ingen jordiske ord kan beskrive.

Hvor jeg skal starte, hvilken ende jeg skal gribe fat i, hvilke ord jeg skal vælge, for at du, som læser dette, får en lille fornemmelse af en Virkelighed, som ikke er af denne verden, som absolut ingen forbindelse har til det, vi i vor uforstand og overmod kalder “virkelighed”?

En forunderlig fortælling om vejen Hjem

Mange ubesvarede spørgsmål, som jeg sætter min lid til,
vil blive besvaret med lidt hjælp fra en ven.

(3) *Det er ej muligt, at noget, jeg ikke selv har budt velkommen, kan hænde mig. Selv i denne verden er jeg herre over min skæbne. Det, som sker mig, er det, jeg ønsker. Det, som ikke sker, er det, jeg ikke ønsker skal ske. Dette må jeg acceptere, for således ledes jeg ud af denne verden til min skæbelse, til min viljes børn, i Himmeriget, hvor mit hellige Selv dvæler med dem og med Ham, Som skabte mig.*

3

BEGYNDELSEN

(4) *Den verden, du ser, kan ikke være skabt af Faderen, thi verden er ikke, som du ser den. Gud skaber kun det evindelige, og alt, hvad du ser, er forgængeligt. Derfor må der findes en anden verden, du ikke ser.*

Endelig er jeg kommet til den erkendelse, at jeg umuligt af egen kraft kan sætte ord på min oplevelse og har erkendt, at dette kun kan ske med Helligåndens hjælp. Som konsekvens heraf har jeg ydmygt bedt Helligånden om Hans vejledning og hjælp, bedt om, at Hans ord må kom-

me til mig så klart og enkelt, at flest mulige mennesker kan forstå og drage nytte heraf – ja, måske endog finde trøst heri.

Åh, måske blev du forskrækket over ordet ”Helligånden”? Et enkelt råd, som du kan følge eller lade ligge: Tillad ikke dig selv at blive forskrækket og opbygge forsvarsværker imod det, du har tillært dig er ubekvemme eller ”forbudte” ord, begreber eller begivenheder – i dette tilfælde altså ordet Helligånden.

Lægger du ikke dine fordømmelser bag dig og åbner dine sanser, berøver du dig selv mulighederne for at ”se på ny”, at ”se forbi andres og egne fejl”.

Konsekvensen heraf er først og fremmest, at du fratager dig selv muligheden for at lære sand tilgivelse, som er grundlaget for at leve et lykkeligt liv og midlet, der åbner vejen Hjem for dig – hele meningen med din tilværelse i den fysiske verden.

Endnu en overraskelse? Måske vidste du ikke det? Denne verdens store, uløste mysterium, ”hvorfor er vi her”, er hermed løst. Du behøver ikke længere besvære dig med dette ubekvemme ”hvorfor”, men gå direkte til sagens kerne, ”hvordan kommer jeg Hjem”, et totalt livsomvæltende spørgsmål, som dette skrift også giver dig en sikker løsning på.

Og bortset fra ovenstående: Står du af nu, går du glip af en beretning, der – tror jeg – vil ryste dit verdensbillede og sætte din opfattelse af, hvem du er, og hvad der er sandt og virkeligt, på en alvorlig prøve.

Af en eller anden grund synes de hårdeste fornægtere af vores åndelige realitet at være dem, der absolut intet ved. Tro derfor ikke dem, der siger, at vi intet kan vide om ”livet efter livet”, om der i det hele taget findes andet end tomhed og intethed, når vores jordiske ”liv” rinder ud. Udtalelser som disse er kun udtryk for dovenskab og selvbedrag. Der findes et utal af øjenvidneberetninger om hændelsesforløbet, når vi forlader vores fysiske krop. Min beretning er bare en enkelt af disse mange.

Søger du lidt, vil du finde samme indsigt og erkendelse i mange forskellige fortællinger, i prosa, i lyrik, fra kvinder, fra mænd, fra hellige og fra ateister, fra kristne, budhister, sufier, såkaldte mystikere indenfor alle religioner og mange, mange flere.

Hører du til dem, der tror på ”tomheden” og ”intetheden”, når vi forlader vores fysiske krop, er jeg sikker på, at denne beretning vil give dig et nyt og beriget syn på dig selv, dine medmennesker og på ”verden”.

Intet i mit liv har været tilfældigt og ej heller er det tilfæl-

digt, at netop du læser disse linjer. Er min beretning ikke nok for dit tvivlende sind, kan du som sagt finde samme fortælling genfortalt igen og igen i alle mulige forklædninger.

Hvor ekstremt virkelige de end er, findes der imidlertid ét stort problem med beretningerne om disse oplevelser: Ikke et eneste af verdens mange sprog indeholder ord, som kan give et blot tilnærmelsesvis vellignende billede af det, som brænder sig ind i alle oplevernes sanser og for altid forbliver uudsletteligt i deres sind.

Og så forresten: Ligesom ”ikke at beslutte sig” også er en beslutning, så er ”tomhed og intethed” også ”noget”. Og er det ikke ejendommeligt, at Vestens afkristnede, plagede befolkninger hellere tror på intethedens ulidelige tomhed end på Paradisets ubrydelige, evigtvarende lykke og glæde?

4

DE MANGLENDE ORD

(5) *En åbenbaring er yderst personlig og kan ikke fortolkes meningsfuldt. Det er derfor, ethvert forsøg på at beskrive den med ord er umuligt. En åbenbaring er i bogstaveligste forstand ubeskrivelig, da den er en oplevelse af ubeskrivelig kærlighed.*

Oplevelsen af den virkelige Virkelighed, som mystikere gennem årtusinder har søgt, opnået og vidnet om, er i første omgang så overvældende, at du berøves talens brug.

Oplevelsen har en karakter af Virkelighed i potensen uen-

delig, og du ser den fysiske verden som en tågedis af uvirkelighed blottet for mening – en i alle henseender meningsløs verden.

Og ja, du forstår til fulde, hvad vismænd har berettet om i årtusinder, at den fysiske verden i bogstaveligste forstand er en illusion, et for længst afsluttet skuespil, hvori vi – aktørerne – blot har overset det sidste tæppefald.

Du forsøger at tale med "kloge mennesker" uden svar. Du går til fortalere for alle trosretningers, kloge, belæste folk, som ej heller har svar, men blot fylder dig med floskler, som de selv hverken tror på eller forstår.

Du studerer alt, hvad du kan støve op fra den Tibetanske Dødebog til kristendommens mystikere. Finder små spor hen ad vejen.

Så endelig gennembruddet og efter syv års intense studier: Forståelsen og erkendelsen. Ja, naturligvis, så såre enkelt! Hvordan kunne jeg dog være så blind? Tvivlen sætter ind – kan noget så fantastisk virkelig være så enkelt?

Når tøren efter disse mange år endelig er faldet, synes du, alle skal vide. Enkelte går endda så vidt, at de grundlægger religioner, opretter nye trossamfund, bygger kirker, templer eller minareter – Paulus, Emanuel Swedenborg,

Buddha, Martinus, Muhamed, Bahá'u'lláh, og mange flere – og alle med højst forskelligartet resultat og indhold.

Da en sådan åbenbaring som sagt ikke kan beskrives med ord eller symboler fra vores kendte, fysiske verden, tyr opleveren til at fortolke/oversætte det ubeskrivelige.

Denne fortolkning kan selvfølgelig kun gøres med ord og begreber, som findes i fortolkerens eget ”verdensbillede”, i hans eget sind, og afspejler derfor først og fremmest fortolkeren selv.

Når dernæst fortolkerens ord rammer tilhørerens ører, farves og formes de af vedkommendes fintmaskede opfattelsesfiltre, hvorfor det, som er Virkeligt, nu er fjernet tre gange fra Virkeligheden.

Derfor – vil du Sandheden, findes kun én vej: Søg, og du vil finde.

(6) *Oh, mit barn, din glæde ville være fuldkommen,
om du blot vidste, hvad Gud ønsker for dig! Og
hvad Han ønsker, er sket, thi det var altid sandt.
Når lyset kommer til dig, og du siger: "Guds
Vilje er min", da vil du se en sådan skønhed, at
du ved, den ikke er af dig*

5

ANDEN VERDENSKRIG SET FRA KNÆHØJDE

En begyndelse på min beretning kunne være et kort resumé af min barndom, om ikke for andet, så fordi et par begivenheder derfra har direkte forbindelse til ”hovedhistorien”.

*

Jeg blev født på en søndag i april 1941, næsten et år efter Danmark blev besat af Nazityskland.

De flagede altid på min fødselsdag. Min mor sagde, at de

røde flag med det hvide kors var for mig. Dedersens andre kendte hun ikke noget til.

Skønt jeg kun var fire år gammel, da krigen sluttede, husker jeg en forbløffende mængde detaljer:

Hvor vi boede – en toværelses lejlighed nord for København – husker, hvordan alt så ud inde såvel som ude, husker lugtene, farverne, de fire opganges gen- og naboer og alle deres unger.

På trods af de mange bidende kolde vintre, som prydeligt besatte vores vinduer med tykke, indvendigt-siddende frostblomster, synes alle mine erindringsbilleder at være fyldt med gyldent solskin.

Husker de få natlige besøg af vores far, sirenerne om natten, der fik vores mor til skyndsomt at bære os (min storesøster og mig) ned i cykelkælderen med dyner, vand og madpakke.

Husker mørket, den skarpe lugt af gummihjul og celloid-beklædte cykelstyr, fugtig beton-kælder og koks.

Husker den smalle træbænk, vi sad på, det højsiddende, langstrakte vindue, som udvendigt var dækket af en tyk, sandfyldt trækasse til beskyttelse imod bombenedslag, granatsplinter, vildfarne pistolskud og deslige.

Husker nætterne, hvor vi for nedrullede mørklægningsgardiner spadserede i gåsegang rundt om det lange bord midt i den lille dagligstue og tyst samlede de i nummerorden oplagte illegale blade med destination Jylland og øerne eller biografer og andre offentlige pladser.

Husker panikken over lyden af støvletramp på hovedtrappen og den febrilske fejlbeslutning at presse alle bladene ind i den alt for lille kakkelovns fortærende luer.

Husker bygningen af beskyttelsesrum i nabogården, lugten af dampende varme heste og hestemøg på gadens brosten, flokkene af gråspurve hakkende i de spredte møgkager.

Husker mor, som skønt ateist, lærte os Fadervor. Genkalder mig enkelt følelsen og synet af os knælende ved sengekanten, vores bøjede hoveder og armene på sengetæppet, visheden om at være elsket og beskyttet, at intet ondt kunne ramme mig.

Husker beretningerne om morfar, som sejlede på amerikanske troppetransportskibe til øerne i Stillehavet, min mors angst for, at han eller vores far blev tilfangetaget og myrdet.

Husker gåturene til Hovedgaden, den lille kælderbogtryk-

ker, hvor mor arbejdede og efter lukketid, i al hemmelighed, duplikerede illegale blade på bogtrykkerens stencilmaskine.

Husker indkøbsturene med mor i hånden, pauserne og snakken med bekendte, mit hænger i hendes skørter.

Husker, at jeg straks fornemmede, når nogen talte usandt.

Husker min tilbagetrækning fra uærlige fremmede, min barnlige overbevisning om Guds godhed, nærvær og eksistens.

Husker mit møde med den velbevæbnede tyske soldat, der sammen med kammeraten på viaduktens modsatte side, bevogtede den imod mulige attentater.

Husker hans faste, metodiske støvletramp imod fortovets betonfliser.

Husker denne specielle dag, tusmørket og efteråret, min tykke, varme hjemmesyede, gråmelerede vinterfrakke. Husker mit blik, rettet imod ansigtet på denne kæmpestore, bevæbnede mand. Husker min fremstrakte hånd, som pegende på den allernederste knap i hans lange frakke, fortalte ham: "den vil jeg gerne ha' ".

Husker den glinsende bajonet, han trak og det raske snit, hvormed han – uden tanke om repressalier fra sin over-

ordnede – frigjorde knappen, som han med et lille skævt smil lagde i min hånd.

Husker mors forfærdelse over mit påhit, da jeg stolt fremviste min glinsende blanke nyerhvervelse til min ”knap-samling”.

Og så endelig befrielsens store dag.

Husker søsters og min venten ved vinduet på første sal, næserne utålmodigt fladtrykte mod det fugtige, ildelugtende vinduesglas.

Husker fars endelige opdukken sammen med alle de glædes-jublende kammerater på lastbilladet.

Husker mit sanseløse løb ned ad trapperne og igennem den tykke menneskevrimmel, som hurtigt havde samlet sig omkring lastbilen.

Husker synet af ham deroppe, hans arme, som rakte ned og løftede mig op i hans favn midt iblandt den tætpakke-
de flok af mænd i lange mørke uldfrakker eller beskidte
cottoncoats, alle med trikolore-armbind, politi-stålhjelme
og pistoler i bæltet og maskingeværer over skulderen.

Husker de befriende glædestårer hos disse alt, alt for få

mænd med rygrad og fremtidstro, som trods udsigten til nederlag og død havde meldt kulør og kæmpet imod overmagten.

Jeg undrer mig, om folk af denne støbning findes i dag?
Jeg tvivler.

6

FØRSTE SKOLEDAG

Min første skoledag indtraf en solskinsdag i begyndelsen af august, det år jeg fyldte seks.

Sammen med Margit, den rosenrundkindede, renskurede genbodatter førtes jeg modstræbende og med et fast greb i min mors hånd til skolens gitterlignende jernport.

Husker min tunge gang over den asfaltbelagte skolegård op til klasseværelset på første sal i den lange, gule skolebygning.

Husker de langbenede, bredbagede mødre, som med generte kinder og stort besvær masede deres bag ned i de snævre skolepulte, som iførte de sig et alt for stramtsiddende korset.

Husker de 34, eller var det 36, andre forknytte unger, det overfyldte klasserum, lugten af madpakker, sur mælk og leverpostejmadder, blyantspidser-snuller, den særegne, ubehagelige lugt af nyligt vaskede, slidte blågrå melerede linoleumsgulve.

Husker klasselæreren, en filipens-broderet yngling, hvis sorte pomadeindfedtede hår sad, som var det malet på hans hovedbund. Husker endog hans navn, Hr. Kirkegaard. Kir-ke-gaard; ikke toner, der syntes at klinge som et fremtidigt hjerteligt bekendtskab.

Ak ja, denne Hr. Kirkegaard.

Husker hans famlende fingernegle, som han bestandigt gravede ned i sine gulfarvede, betændte nakkebumser. Husker hans uhyre effektfulde entré, braget hvormed han smækkede døren op og som trold op af æsken sprang ind i klasseværelset akkompagneret af de forsamlede mødres begejstrede jubel.

Husker hans prangende ordflom om hans usigelige kærlighed til børn, mødrenes himmelvendte øjne, deres glædessukkende accept af denne vidunderlige mand, i hvis

kærlige favn de nu trygt kunne overlade deres kære børn.

Husker min krystalklare viden om, at manden, som står dér og med gestikulerende arme og ben propper disse godtroende mødre med blålys, er fyldt med løgn. Ikke et eneste sandt ord kommer over hans læber, blot udspyr han floskler af selvgodhed og falskhed.

Husker min øjeblikkelige og i mange kommende år ufravigelige beslutning: ”Han skal aldrig, aldrig lære mig noget”.

(7) *Intet udover dine egne tanker kan angribe dig.
Intet udover dine egne tanker kan få dig til at tro,
at du er sårbar. Og intet udover dine egne tanker
kan bevise for dig, at det ikke er således.*

7

SKILSMISSE

En kortvarig rolig tid efter befrielsen afløstes snart af store uenigheder mellem far og mor. Husker deres voldsomme kampe, deres evindelige natlige råben og skrigen. Rabalder fra knuste glas og andet kasteskyts.

Den uundgåelige skilsmisse var nært forestående og fik et hændelsesforløb, som skulle vise sig ganske traumatiserende for alle involverede.

Syv år gammel, min første skolesommerferie.

Far og jeg er blevet i Holløselund, hvor ”vi” laver en veranda-tilbygning til skurvognen, de kalder ”sommerhuset”. Hjemme igen i lejligheden et par dage senere end mor og søster, som var rejst i forvejen.

Ingen hjemme, hverken mor eller søster. Lejligheden tom og tomt.

Husker den påfølgende og i årevis langtrukne skilsmisse. Hiven og sliden over ”retten til børnene”. Deres beskidte tricks. Deres uforståelige loyalitetsbrud. Tårer, fortvivlelse, bortførsel og generobring af børnene.

Resultatet efter års tovrækkerier: Søster hos mor, jeg hos far. Meget lidt kontakt.

Husker min desperate beslutning: ”Bliver jeg nogensinde gift, vil jeg aldrig, aldrig nogen sinde skilles”. Husker mit indestængte raseri over begges svigt. Mest og dybest rodfæstet i mit sind stod svigtet fra mine førhen betroede beskyttere, min mor og søster.

Dette indestængte raseri brugte jeg de næstfølgende år på godt og grundigt at undertrykke og fornægte, og – må jeg tilstå – med forbløffende stor succes. Så stor, at havde nogen spurgt mig, ville jeg på det kraftigste have benægtet, at jeg husede noget som helst form for had i mit sind.

Da jeg mange år senere havde lært sand tilgivelse, blev dette fortrængt had til min mor, ikke desto mindre af afgørende betydning for min totale forvandling.

(8) *Fordi du er skyldig, lærer egoet dig, at du skal angribe dig selv. Dette må forøge din skyld, da skyld er resultatet af angreb. I egoets lærbog kan du derfor ikke undslippe skyld, eftersom angreb bør skyld virkelig, og når skylden er virkelig, findes der intet, som kan overvinde den.*

8

EFTERKRIGSTIDEN

Og så alle efterkrigstidens skuffelser, samme magtmennesker, samme ”samfundsstøtter” på samme poster. Som på tælling forvandlede de alle fra kollaboratører og medløbere til danske ”frihedskæmpere”, elitens elegante kamelæon-skift.

Rædselsminder, tortur, forfølgelse, tilfangetagelserne genoplevet i natlige mareridt, fars råben på hjælp, hvor al hjælp er ude. Ikke ét sølle ord til tak for, at kamelæ-

onerne nu kunne leve frit og fedt på indtjente nazi-penge og Marshallhjælp.

Husker ”vennen”, producenten af larvefødder til tyske tanks, som kun havde tak tilovers, for at fars gruppe saboterede hans fabrik. Husker hans bredt-smilende ord: ”Tænk engang, jeg har fået en splinterny fabrik og næsten helt gratis”.

Husker alle aftenerne, hvor jeg fra mørket i min seng lyttede til samtalerne om begivenhederne fra dengang; frygten, sejrene, deres beslutsomhed, deres kluntethed, deres uvidenhed om krig og gru, deres vilje til sejr, nederlagene og de døde venner, beretninger om familien og kammeraterne, som aldrig vendte hjem.

Husker beretningen om stikkeren, som afslørede dem. Panikken, da dørene blev sparket ind af gestapo-støvler, som snart hastede ind fra både hoved- og køkkentrappe. Den fortvivlende beslutning at springe ud fra tredjesalsvinduet i bedsteforældrenes lejlighed, ned i baggårdens mørke.

Far, som famlede sig frem til et nedløbsrør og firede sig ned i sikkerhed. De mange, som lemlæstet af mødet med den sorte asfalt, endte i koncentrationslejre, hvoraf kun en enkelt muselman vendte tilbage. Husker hans ord, som fik middagsmaden til at vende sig i min mave: ”Vi

vidste, at de få små kødbidder, vi en sjælden gang fandt i det lunkne vand, de kaldte suppe, var vores døde kammerater. Der var ikke mange gram fedt på dem, men vi åd dem alligevel grådigt”.

Husker de stille aftener, hvor far åbnede for grammofo-
nen og spillede Chopin, Liszt, Caruso, Gigli, Mario Lan-
za, tenorenes melankolske stemmer, flyglernes engleag-
tige toner, som fik mig til at svæve fra mørket i min seng
til langt, langt bort ud i et ukendt fredfyldt univers.

Husker de stadigt mere sparsomme sammenkomster med
de venner, i hvis hænder han havde lagt sit liv.

Husker hans kamp for at komme på fode igen, hans for-
gæves forsøg på at lægge al gru og frygt bag sig. For altid
var han præget af fastbrændte, uudslettelige erindringer.
Et liv, som aldrig igen blev harmonisk og langt fra lykkeligt.

(9) Når du kommer til dette sted og klart ser, at vejen deler sig, kan du ikke længere gå fremad. Du må enten gå til højre eller til venstre, thi går du lige ud, som du gjorde inden, kommer du ingenstans. Hele formålet med at komme hertil er, at du skal beslutte, hvilken vej du nu skal tage. Vejen ad hvilken du kom, betyder intet, den gavner dig ikke længere. Ingen, der er kommet så langt som hertil, kan træffe en forkert beslutning – men de kan udskyde den.

9

SKOLELÆRDOM IKKE FOR MIG

Stadigt skiftende skoler og nye bekendtskaber.

Erindrer den ekstremt vanskelige og energikrævende opgave ”ingenting at lære”.

Kun få kammerater, tre-fire gode og nære.

Min stadigt mere provokerende fremfærd overfor skolelærere, alle på hvem jeg projicerede min beslutning ”Han skal aldrig lære mig noget”.

Mine påhitsomme og langt mere end uskyldige jokes med stadig mere frustrerede lærere, kedsommelighedens ulidelige uro i klasseværelserne, eftersidninger, daglige korporlige afstraffelser uden det, vil jeg tro, forventede resultat i form af min lydighed og omvendelse til en velafrettet, føjelig dreng og brugbar samfundsborger.

Husker glæden over friheden med kammeraterne i de omkringliggende skove og søer.

Husker med stille sorg, men også med glæde, skralde-mandens to sønner fra den "fjendtlighedsindede" nabogård, vores uventede og umage venskab.

Husker mit første møde med gedigen fattigdom; fem vakkelvorne stole, et slidt og forhugget bord, tynde halm-madrasser på gulvet op imod murstensvæggene.

Husker mit møde med deres mor, det grimme menneske jeg alle mine livs dage har set, men hvis grimhed momentant borttrylledes for mine øjne af den blotte kærlighed, hvormed hun overøste alle.

Deres gæstfrihed, deres varme imødekomne smil og omsorg for alle, ikke bare deres egne børn var exceptionel. Skralde-manden selv, bred som en dør og stærk som en okse. Hans humpende, skæve, lidt slæbende gang forårsaget af en alt for tung skraldebøtte fyldt med jernklod-

ser. Hans få forklarende ord om det raske ryk, som var nødvendigt for at få bøtten op på ryggen. Et ryk, som knækkede begge hans akillessener og for altid gjorde ham uarbejdsdygtig.

Husker katastrofen, synet af skraldemandens gruopvækkende fortvivelse, de fire mænd, som med opbydelse af alle deres kræfter holdt ham fra at springe ud i den iskolde sø, hvorfra mænd med våd trak hans mindste søn op blå og stivfrossen.

Endnu i dag vækker erindringsbillederne af hans ubærlige fortvivelse, og mit uformående at yde ham en smule trøst, samme tyngde af sorg i min krop som dengang.

Mange triste dage alene med far. Nedstemt, nedtrykt, stille sorgfyldt. Hvem er egentlig den mand, jeg kalder far? Et menneske, et følelsesmenneske med en særegen intelligens og snarrådighed, der fik ham helskindet gennem krigen. Alt for mange følelser for, at hans sind kunne finde fred. Alt for naiv og uforberedt til krig. Alt for menneskelig til at slå ihjel. Et menneske, hvis moral bød ham gøre, hvad hans moral så tydeligt talte imod.

At slippe "levende" igennem krigens rædsler var for ham den sikre opskrift på et plagsomt, smertefuldt efterliv, hvilket hans hyppige angstfyldte skrig i natlige mareridt

alt for tydeligt vidnede om. Er det ikke sådan, at kun den samvittighedsløse, den stædigt selvretfærdige, kommer helskindet gennem krigens myrderier, for ingen kan vel dræbe sin bror med et rent hjerte, uanset farven på hans skjorte?

Jeg ved, han elskede mig. Det sås i hans øjne, hver gang han stille betragtede mig. Vi brugte ikke mange ord, men ord var ikke heller nødvendige. Jeg ved, han beundrede min standhaftighed, at jeg ikke kunne knækkes, det sås i hans holdning og i hans blik. Og det sås i hans holdning og blik, at han havde givet op.

Tidligt vidste jeg, at jeg kunne blive som han og lade mig styre af mine følelser. Jeg vidste også, at skulle jeg have en chance for at overleve, måtte jeg frigøre mig, slippe båndet til begge forældre og hurtigst muligt blive mig selv.

Set med dagens øjne var vi fattige, ingen penge til tøj endsige sko, slet ingen penge til legetøj eller fornøjelser. Et par lange bukser og et par gummistøvler hvert efterår. Afklippede støvleskafter og bukseben om foråret udgjorde sommer-ekviperingen.

Tænkte jeg over, at vi var fattige?
Aldrig hverken følte eller tænkte jeg det.

En forunderlig fortælling om vejen Hjem

(10) *Lyt, Mit barn, din Fader kalder dig. Afvis ikke at høre Kærlighedens Kald. Nægt ikke Kristus det, som er Hans. Himmeriget er her, og Himmeriget er dit hjem*

10

BAGGÅRDSMIRAKLET

Min karriere som nøglebarn startede straks ved min begyndelse i anden klasse. En halv times gang til skolen hver morgen kl. 7:30, en halv times gang hjem hver eftermiddag ved to-tiden, lørdage lidt tidligere.

Tabte hoveddørsnøglen gjorde jeg selvfølgerlig. En ny gulfarvet Yalenøgle kostede penge, penge som skulle bruges til andre og nyttigere ting, hvilket klart sås i min fars

plagede blik, men hans mund var tavs, hans øjne uden bebrejdelse.

Samme efterår lykkedes det mig også at tabe Yalenøgle nummer to. Katastrofen prentede en gysen i hele min krop, som var jeg kastet ned i en balje knitrende is.

Da isen efter en stund begyndte at smelte, besluttede jeg at gå tilbage til skolen, gå præcis samme vej, med øjnene stift rettet mod gaden, brostenene, fortovs-fliserne, grusrabatterne og græsmarken fra Hovedgaden til skoleporten. Ingen nøgle.

Helt op på første sal i den gule skolebygning. Søgte rundt omkring i klasseværelset, under skolepultene, i gangene. Ingen nøgle.

Tilbage igen samme vej med øjnene i samme position. Huskede, hvor jeg krydsede Hovedgaden, hvor jeg mødte kammerater, jeg talte med, hvor jeg atter gik tilbage over gaden.

Ingen nøgle.

Dagen var grå, og det lakkede imod et tidligt aftenmørke. Lavthængende grå, regnfylde skyer. Stigende fortvivlelse udtrykt i tårefylde øjne.

Forbi den lille købmand ved foden af viadukten.

Forbi stenhuggeren med gravstens-udstillingen.

Forbi de fire opgange i gulstens-karreen, hvor vi boede på første sal. Hele vejen hen til husgavlen i sydenden.

Op ad den stejle asfalt-grus-belagte bakke, der førte til tømmerpladsen og op ad de fire skæve beton-trin til baggården.

Ingen nøgle.

Måtte stoppe op ti-tyve skridt inde i gården. Opgivende uden ringeste rest af håb. Tunge og fysisk udmattende fyldte mine tårer mine blændede øjne. Med bøjet hoved mod den enradede fliserække lod jeg dem falde frit.

Opgivelsen, overgivelsen og den påfølgende erkendelse, som syntes ingensteds fra at komme, at jeg ikke magtede dette af egen kraft, at denne opgave var for stor for mig og sluttelig tanken mit sidste meget spinkle, næsten usandsynlige håb en bøn til Gud:

”Kære Gud, jeg lover jeg vil altid at tro på dig, altid at have dig i mit hjerte, om du nu bare viser mig, hvor jeg finder min nøgle.”

Et øjeblik stod jeg tavs, lyttende, følte at mine tårer langsomt tørrede ind på mine kinder, mærkede en stilfærdig voksende ro falde over mig, følte freden.

Nøglen fandtes ikke længere i mine tanker. Glemte var min søgen. Glemte var min fortvivlelse.

Jeg fornemmede, at den kølige efterårsluft langsomt blev erstattet af en lun brise, som smøg sig hen over mit bøjede hoved og nakke.

Et lys syntes at blive tændt over mig - et blidt, varmt og gyldent lys.

Det føltes, som himlen langsomt åbnede sig over mit bøjede hoved.

Forstod ingenting, prøvede end ikke at forstå, lod mig føre ad en ukendt vej uden frygt, uden spørgsmål.

Missede forsigtigt med øjnene.
Åbnede dem tøvende langsomt.

Ånede jeg var omsluttet af lys, som tilsyneladende strømmede ud af en åbning i de mørke, truende skyer.
Stadig med bøjet hoved åbnede jeg øjnene langsomt, som vågnede jeg efter en lang søvn og i stilhed bevidnede dagsbevidsthedens tilbagekomst.

Så ned ad mine bare ben, mine snavsede knæ og mine gummistøvle-beklædte fødder og dér, dér på flisen, præ-

dér mellem støvle-snuderne lå nøglen og blinkede i lyset som det reneste, det pureste guld.

Hele min krop fyldtes med en sprudlende og prikkende lykkefølelse og en kærlighed så stor, at mine knæ ikke magtede at bære mig.

Omsluttet af, og holdt i kærlighedens favntag, var det, som al egenkraft havde forladt mig og erstattet af en sprudlende, prikkende ubekymret glæde og tryghed, en vidunderlig befriende følge af min overgivelse til en kærlig vilje langt større end min.

Mine knæ veg, bukkede sammen under mig, og mine øjne fyldtes med glædestårer.

Knælende erindrede jeg mit løfte og udtrykte min usigelige taknemmelighed, hvilken velsignelse, hvilken barmhjertighed.

(11) *Det er ikke muligt, at Guds Søn bare drives frem af begivenheder udenfor ham selv. Det er ikke muligt at hændelser, som kommer til ham, ikke er hans eget valg. Hans beslutningskraft alene har forårsaget alle de situationer, han synes at befinde sig i tilfældigt eller af ren slump. Oplev lidelse, og du besluttede, at synd var dit mål. Oplev glæde, og du gav beslutningskraften til Ham, som beslutter for Gud for dig.*

11

TIDEN DEREFTER

Jeg fortalte aldrig – hverken venner eller familie – om min oplevelse, fortalte aldrig om min tro på Gud. Kunne ikke forklare. Og hvem ville desuden tro mig, endsige forstå?

Oplevede, at det, de i skolen kaldte kristendoms-undervisning, intet havde at gøre med Kristus og den kærlige, nærværende Gud, jeg kendte. Mest handlede indoktrineringen om det gamle testaments hævnerrige og truende

gud, som syntes at blive brugt til at afrette os til lydige, nyttige og autoritetstro ”samfundsstøtter”.

Intet om Jesu kærlighedsbudskab.

Intet om dette forunderlige menneske Jesus fra Nazaret.

Hvem var han, hvorfor forsvandt han tilsyneladende som grøn teenager for pludselig at dukke op i Palæstina som 30-årig?

Hvor var han, og hvad gjorde han i disse mange år?

Hvorfor helbredte han ikke alle syge, han mødte?

Var det virkelig rigtigt, han kunne få blinde til at se og genoplive de døde? Og hvis han kunne, hvad var så forklaringen? Hvorfor syntes hverken hans mor eller søskende at forstå ham? Hvorfor kalder man ham både Gud og Guds søn? Hvordan er det muligt at være sin egen far?

Mange ubesvarede spørgsmål og blot en masse ”Gud ser alt og ved alt, og Han kommer efter dig, hvis ikke du opfører dig ordentligt”. Gad vide, hvem der udtænkte den undervisningsplan – den sikre metode til at afkristne enhver og en metode, som – set med dagens øjne – er lykkedes over al forventning.

”Kristendomsundervisningen” var for mig endnu et eksempel på, at det, skolen forsøgte at præge mig med, var uden mening – ikke min kop te.

Min beslutning, at ”han skal aldrig lære mig noget”

projicerede jeg ud på alle skolelærere, som i bogstaveligste uforstand forsøgte at banke noget boglærdom ind i hovedet på mig.

Fra første til ottende klasse agerede jeg inventar i fem forskellige skoler. Blandt alle de lærere, jeg mødte, oplevede jeg kun én, som faktisk brød sig om og respekterede sine elever og havde noget interessant at tilbyde – min tegnelærer i Nyboder Skole.

De børn i ”pligtskolen”, som tilsyneladende lærte en smule, gjorde det på trods af, ikke ved hjælp af, deres lærere – som f.eks. ham her, der frejdigt smilende spurgte, om nogen vidste, hvad det billede han holdt i hånden, forestillede. Hans stemmeføring og kropssprog afslørede, at han var sikker på, at ikke et øje anede, hvad det var.

Meget ukarakteristisk for mig, og til stor forbløffelse for ham, rakte jeg hånden op.

Nikkende henvendt til mig hørtes hans tvivlende ”Jaaa?” Mit svar kom prompte: ”Et falseben”.

Lettet – overrasket lettet – korrigerede han mig triumferende: ”Næ, ikke et falseben, men et foldeben”, sagde han med eftertryk og startede en længere udredning om, hvad det var for en tingest.

Jeg sagde ingenting, kunne blot atter en gang konstatere,

at ”han skal aldrig lære mig noget” var en ganske klog beslutning.

”Foldeben, ha!” – vel, han kunne selvfølgelig ikke vide, at jeg som tre-fire-årig havde falsset tusindvis af illegale blade med et falseben – ikke et foldeben.

Min opfattelse af underviserstanden ændrede sig dog drastisk år senere, da min interesse for at lære var blevet vakt. Både mine lærere og jeg havde da den gensidige respekt, som er en nødvendig ingrediens for at lære. Jeg mødte mange fantastiske og inspirerende undervisere, som huskes med glæde og stor taknemmelighed. Fårehovederne kunne nu tælles på førnævnte maskinsnedkers ene hånd.

*

Femte klasse afsluttedes med en eksamen, som skilte fårene fra bukkene – de dumme fra de kloge med andre ord – beseglingen af livstidsdommen for alle 11-12-årige – thi kendes for ret!

Efter to forgæves forsøg i to forskellige skoler var det stadig min fars lønlige håb, at der skulle indtræffe et mirakel, som gjorde mig i stand til at bestå eksamen og fortsætte min skolekarriere i den såkaldt fine ”mellemskole”

(de kloge børns kategori), en – efter alle solemærker at dømme – dødsdømt plan.

Det forsmædelige ”fri mellem” (de dumme børns kategori) syntes at være mit forudsigelige lod.

Min far opgav imidlertid ikke så let sin drøm. Der skulle i hvert fald mere end to fejlslagne mellemskoleforsøg til. Med stor ihærdighed lykkedes det ham at finde en lille privatskole, som med glæde ville modtage og indrullere mig i den fine første mellem. Dog – naturligvis – efter jeg havde bestået den behørig ”optagelsesprøve”.

Eksaminatoren – en lille fed skråtyggende mand med bacfedt-pletet slips og manglende fortænder – havde arrangeret en mundtlig spørgsmål-og-svar test. Mundtlig, da han med al god grund nærede mistro til mine læse-kundskaber.

Da testen desuden var kortvarig – meget kortvarig – og mine arbitrære svar statistisk set gav mig de nødvendige 50 % rigtige svar, var min mellemskoledébut et forbløffende, men uundgåeligt faktum.

Ikke ganske uden grund gik denne skole under navnet ”skolen for de rige folks dumme børn”. En lidt uretfærdig generalisering dog – min far var langt fra rig, og jeg var langt fra dum.

I denne kulsorte skole, som burde have heddet ”de uduelige læreres sidste udvej”, spildte jeg så min tid og min fars penge i, hvad de kaldte første, anden og tredje mellem.

Hvad der dog var af større betydning, var, at min gudskontakt langsomt og sikkert forvandlede fra hengivenhed til modløshed og opgivenhed for til sidst at ende i den pureste ateisme, åndeligt dødvande og idelig hån og hovedrysten overfor enhver, der bekendte sig til en tro uanset retning.

Der gik mange år, før end det endeligt dæmrede for mig, at der skal ufatteligt meget mere mod til at være åndeligt søgende og vove at åbne døren til sit eget sinds mørke, end til at være en fordømmende ateist eller for den sags skyld at springe ud med faldskærm eller udøve andre former for ekstremsport.

12

TRYKKER ”RESET”

Mit mellemskoleeventyr sluttede et godt stykke ind i tredje mellem. Et spædt ønske om at lære noget var begyndt at spire i mig.

Det stod klart for mig, at jeg intet ville lære i det surrealistiske ingenmandsland, jeg var havnet i, hvorfor jeg på en eller anden vis måtte finde tilbage til startlinjen – begynde helt forfra.

Da jeg senere i livet læste Charles Dickens' Nicholas Nickleby, og mine klassekammerater gyste over beskrivelserne af det engelske skolesystem i 1800-tallet, gik mine tanker tilbage til "skolen for de rige folks dumme børn".

For mit indre blik genopførtes det artgrotesk-skuespil, som udspillede sig mellem rigtige børn og skolelærer-karikaturerne:

Ham med det stegefedt-plettede slips og de manglende fortænder;

den klejne, næsten skrøbelige og lidet respekterede slesvigske tysklærer, der angerfuldt og sortsjælet talte om sin tid ved Østfronten i Waffen-SS straffekompaniet;

den frygtindgydende rektor, hans schæferhunde, som natligt patruljerede skolestuerne og dumpede deres efterladenskaber her og der;

den kæderygende engelsklærer, hans sygeligt nikotingulfarvede hår, ansigt og storbuskede øjenbryn, hans ukritiske og fornøjelige uddeling af kindheste til højre og venstre;

fysiklæreren, hvis altid grinende orangebrune hoved og

udstående fortænder mindede mig om en flækket appel-sinskal, hans prompte udløsning og stop i al undervisning på mindste antydning, der kunne dreje hans tale ind på sex (end ikke „dumme børn“ lader en sådan fristelse til intet at lære slippe dem af hænde);

kæmpen, som kæmpede for at holde sine bukser oppe hver gang han effektivt trak livremmen for at tæske løs på en uvorn unge;

den nysudsprungne sveddryppende nylonindpakkede, frodigt storbarmede tegnelærerinde, hvis signalfarvede bluseknapper konstant var på nippet til at blive affyret som pistolskud i symfonisk harmoni med drengeklaseres bukseknapper.

Bortset fra tegnelærerinden – for hvem noget sådant var uværdigt – regerede de alle med frygt og latterliggørelse – den idiotsikre skolelærermetode til at lukke munden på enhver ”Brian” og ”Dennis”.

Stillet overfor virkeligheden i denne ”skole for de uduelige læreres sidste udvej” blegnede Dickens’ fortælling på ynkeligste vis.

En morgen, kort efter jeg fyldte seksten, gik jeg til skolens ejer og rektor, den frygtindgydende mandsling, så skræm-

mende at selv hans to glubske, granvoksne schæferhunde, Rex og Zigo, dækkede haleviftende ved synet af ham.

Jeg entrede forsigtigt hans kontor gennem den åbentstående dør. Han sad cerutstumptyggende bag et til brudgrænsen belastet skrivebord, løftede et undrende misbilligende øjenbryn og ekshalerende en røgsky, som aldrig syntes at ta' ende, formede hans stemmebånd og læber noget, der lød som: "Vaudu?"

Jeg stod i behørig retstilling foran hans skrivebord og betragtede ham. Bemærkede hans altid olieskinnende, halvskaldede og kuglerunde hoved, hans hårdtpumpede mave, hvormed han på rambukkevis nedbrød enhver tænkelig og utænkelig modstand, endnu inden den var tænkt.

"Øhm ... Jeg, jeg vil gerne ha' lov til at melde mig ud af skolen.....øhm ... Nu..... øhm.... Jeg kommer ikke mere!" sagde jeg højt, tydeligt og påtaget modigt, drejede rundt på hælen, så hurtigt jeg kunne, inden hans blotte blik tilintetgjorde mig.

På vej ud ad døren hørte jeg, han tabte et eller andet. Hørte hans halvkvalte vredesudbrud.

Tænkte grumt smilende, at det nok var den ikke helt uventede voldsomme reaktion på mine ord.

Hørte hans hænder ihærdigt og højlydt trommende på uldtøj, og jeg forstod: Hans åbne mund havde frigjort den osende cerutstump, som følgelig var landet med langaske og glød på hans bukser.
Mit smil bredtes ud.

Dette var det sidste, jeg så og hørte til ham, til hans skole og til alle ”de rige folks dumme børn” – bortset fra fire-fem af mine gode kammerater.

Jeg havde for altid lagt den sorte skole bag mig og gik straks hjem til min far og fortalte ham, hvad jeg havde gjort.

Han så længe og tavst på mig.
Efter en stund sagde han: ”Hvad har du så tænkt dig at gøre?”
Endnu inden hans spørgsmål var ført til ende, udbrød jeg: ”Jeg vil ud at sejle”.

Det var ikke just det svar, eller det afkast af hans mange skolepenge, han havde ønsket eller forventet.
Han accepterede stiltiende, formentlig fordi han vidste, at hans indvendinger ikke kunne ændre mit svar.

I lang tid løb jeg ØK’s forhyringskontor på dørene. Mit ”ud-at-sejle” trak ud, muligvis forårsaget af mit halvkval-

te grin, da forhyringskontorets eneherkende despot forlangte at se mine eksamensbeviser. At nævne et skibs laveste, mest usle job i samme sætning som eksamensbeviser var for meget for mine normalt afslappede lattermuskler.

Muligvis i mangel på dæks- og kammer-drenge med eksamensbeviser hændte det alligevel en dag – jeg blev forhyret som kammerdreng på ØK's gode skib m/s Pretoria med destination "det fjerne østen".

En meget tidlig morgen gik jeg om bord på Pretoria. Vinkede farvel til far, mor og søster, som i en sjælden set forening stod vinkende i halvmørket på kajen.

Jeg ønskede ikke at komme ud at sejle, fordi jeg ville være sømand, men ganske enkelt fordi jeg følte, jeg behøvede at finde tilbage til mig selv efter alle mine år i konstant "modstandskamp". Jeg behøvede tid, nye og andre indtryk, genopvækkelsen af alle mine neddrolede følelser og livsfunktioner.

På min 18-års fødselsdag sejlede Pretoria atter en gang ind i Københavns havn og lagde til ved Orientkajen. Mit liv som "sømand" var slut, og inden længe skulle min boglige lærdom begynde.

En forunderlig fortælling om vejen Hjem

(12) *Forsøg er blot lektier, du ikke lærte, som atter gi's dig,
så du – hvor du førhen valgte forkert – nu kan gøre et
bedre valg og dermed undslippe al den smerte, dit
forrige bragte dig.*

13

INDHENTET AF FORTIDENS SYNDER

(13) *Fornægt din Identitet, og du ser ondskab, synd og død, og du vil se fortvivlelsen flå den sidste rest af håb fra dine hænder og lade dig ensom med blot ønsket at dø. Men hvad er dette andet end en leg du leger, i hvilken Identitet kan fornægtes? Du er, som Gud skabte dig. Alt andet end dette er dårlig indbildning.*

Mine følgende tyve-femogtyve år i hurtig rækkefølge:

Fik efter meget arbejde og meget besvær en nysproglig studentereksamen fra aftenkursus.

Blev lykkelig gift og fik fire herlige børn.

Takket være min ægteviv fik jeg en uddannelse, blev bådebygger, tog matematisk studentereksamen og blev skibssingenør.

Fik ansættelse i et rådgivende ingeniørfirma indenfor husbygning, byggede hus, startede selvstændig ingeniørfirma.

Arbejdede alt for meget og syntes mit arbejde var langt vigtigere end min familie.

I takt med, og forårsaget af, at jeg blev mere og mere indadvendt og fornægtende, blev de sidste cirka fem år af mit ægteskab stadig mere enerverende for mig.

Min barndoms fortrængninger og beslutninger syntes at komme i stadig voldsommere indbyrdes konflikt, en konflikt, som jeg kun havde et svar på – døden – hvilket jeg dog effektivt holdt borte fra min bevidsthed.

Dette ubevidste "svar" på mine selvskabte problemer dagedes for mig efter en samtale med min fætter. Han spurgte mig: "Sig mig, er du egentlig klar over, hvad det er du har gang i?"

"Næææ", svarede jeg med højtløftede øjenbryn, "hva' mener du?"

”Forstår du slet ikke”, sagde han, ”at du er ved at tage livet af dig selv?”

Efter nogle dages grublen, måtte jeg modstræbende indrømme, at han havde ret. Jeg var ved at tage livet af mig selv – langsomt og metodisk – så jeg kunne dø uvidende om egen hensigt og frem for alt om eget ansvar.

Det begyndte så småt at dages for mig, at der var ”ting”, som styrede mig og automatisk fik mig til at tænke, føle og handle på forudbestemte, nærmest tvangsmæssige måder. Mit sind syntes fyldt med fortrængte, glemte og skjulte mønstre, som var helt udenfor min bevidste kundskab og kontrol, og som jeg effektivt havde holdt nede med mit alt for meget ”meget vigtige” arbejde.

Tanken at blive skilt var aldrig faldet mig ind. Min barnhedsbeslutning, ”jeg vil aldrig, aldrig nogen sinde skilles, hvis jeg bliver gift”, var så fastgroet i mit tanke-system, at jeg i fem+ år ikke overhovedet fik ideen om at blive skilt.

Denne barndomsbeslutning var nu kommet i uløselig konflikt med, at jeg et eller andet sted vidste, at skulle jeg afbryde mit slowmotion-selv mord, måtte jeg blive skilt, og jeg måtte finde ud af, hvad det var som styrede mig. Jeg var også overbevist om, at jeg måtte foretage den kursændring alene. Jeg magtede ikke – turde ganske

enkelt ikke – indrømme jeg havde været en idiot, at jeg aldrig havde givet min hustru al den tak, ære og kærlighed hun fortjente, og nu ”pludselig” ville skilles.

”Jeg vil skilles” var de vanskeligste tre ord, den mest forfærdelige, skyldprovokerende beslutning, jeg i mit liv havde truffet og en beslutning, der medførte mange kvaler for min hustru og mine børn og en tærende skyldfølelse, som forgiftede mig i mange år.

Godt at vide for en tvivlende Thomas

Inden jeg går videre og beskriver hændelser, som nogle uåbne sind formentlig vil opfatte som galimatias, tror jeg, det er nødvendigt, at jeg understreger følgende:

Jeg havde aldrig taget stoffer – havde end ikke i behørig afstand snuset til en joint – jeg var ikke og havde aldrig været alkoholiker, og jeg havde aldrig røget eller indtaget noget mere nerveberoligende end ”Grøn Cecil” henholdsvis sort kaffe.

Værd at gentage er måske også, at jeg anså mig selv for at være ateist og en ganske radikal af slagsen. Allerede som 22-23-årig havde jeg meldt mig ud af folkekirken – til trods for degnens alvorstunge advarsler om, at jeg aldrig kunne blive begravet i ”indviet” jord – hvad det så er for en ting.

Det var dog ikke en trussel, der skræmte mig til at ændre mening, hvilket formentlig var hans hensigt. Hovedrystende fór tanken gennem mit hoved: ”Fortæl mig om et eneste lig, som har beklaget sig over jordtypen, det lå i.”

Selv om jeg anså mig selv for en ganske logisk tænkende ingeniør og ateist, betød det ikke, at jeg var lukket overfor, at mennesket besad uanede, uforklarlige evner og egenskaber, som bl.a. beskrives i franskmændene Pauvel og Bergiers værk ”Den Fantastiske Virkelighed” – en gave fra min kærlige og forstående hustru på min otteogtyve-års fødselsdag.

Min ”ateisme” rettedes imod al organiseret religiøsitet, som jeg opfattede som det rene humbug og utilsløret magtbegær. Der er formentlig en meget god grund til, at det ikke var Jesus af Nazaret som ”opfandt” kristendommen, men den praktiske, magtsyge Paulus, som kun har forkvaklet Jesu kærlighedsbudskab.

I hele den omfattende Bibel findes Jesu ord og meningen med hans liv og gerninger blot i Det Nye Testaments fire evangelier.

Vi kan naturligvis have behov for en kyndig, fordomsfri og kærlig vejleder under vores søgen efter sandheden om, hvem vi er, hvorfra vi kommer, hvor vi hører hjemme, og hvordan vi kommer Hjem.

Vores tro er dog altid en privat sag mellem Gud og det enkelte menneske – ikke et projekt, der behøver blive stillet til skue hverken i kirker, i templer eller på byens pladser og torve.

14

VANSKELIGE ARBEJDSÅR

*Der kom en soldat marcherende hen ad landevejen:
én, to! Én, to!*

(Første strofe i H. C. Andersens eventyr Fyrtøjet – i fald du skulle have glemt)

I modsætning til den hjemvendende landsoldat sprang jeg ikke frejdigt og modigt ned i det ”underjordiske” for med krafttag at fjerne den ene forhindring efter den anden og indkassere min velfortjente belønning. Skønt beslutsomt var mit dyk ned i dette ukendte ”under-

jordiske” skælvende og angstfyldt rystende for hvert lille fremskridt, jeg gjorde.

Han – landsoldaten – var lovet overmåde rigdom og alle muligheder for berømmelse, og hvem ved, måske også udsigten til at vinde prinsessen og det halve kongerige. Jeg var ikke lovet andet end rædslen over at blive stillet til ansigt med mig selv – et stædigt, hadefuldt, skyldigt og syndigt menneske uden håb, uden fremtid, uden tro – kort sagt et menneske, som kun fortjente sin retfærdige straf i helvedes fortærende luer.

Hvad drev mig til det? Hvad fik mig til at stræbe efter sandheden om mig selv, når min ”belønning” syntes så skrækkindjagende ringe?

Ud over min faste beslutning, ”jeg vil vide, hvad der styrer mig”, er min eneste forklaring, at jeg var kommet til forannævnte korsvej, som jeg umuligt kunne vende ryggen til – hvor gerne jeg end ville.

Det er ikke for meget sagt, at jeg oplevede, mit liv lå i ruiner. Jeg var brændt totalt sammen, ”gått in i väggen”, som svenskerne så malende kalder dette fænomen.

Jeg kunne ikke længere bestride mit arbejde, som havde været en så stor og, synes jeg, givende en del af mit liv.

Sad timevis og gloede ned i samme stykke papir uden at se eller forstå, hvad der lå lige dér foran næsen på mig. Intet arbejde ingen penge – ingen penge intet hus, bil, eller livsstil, som jeg havde været vant til. Det forventelige resultat: Tvangsauktion og konkurs.

Alt, som havde holdt mig oppe, familie, uddannelse, arbejde, materielle goder, hvad jeg kunne udrette med mine hænder og forstand, alt der havde gjort mig til ”noget” i andres, i kollegaers og ikke mindst i egne øjne, al min prestige og selvagtelse, alt jeg så omhyggeligt havde opbygget som en uindtagelig fæstning omkring det, jeg troede var mit selvværd, var abrupt styrtet sammen, og jeg havde ikke ringeste anelse om hvordan eller hvorfor.

Alt, der udgjorde min hele identitet, lå i ruiner. Totalt identitetsløs svævede jeg i et uendeligt mørkt tomrum og anede ikke overhovedet, hvem eller hvad jeg var.

Da jeg atter vågnede lidt til live, indså jeg, at jeg stod ved denne korsvej, og at jeg måtte træffe et valg, om det så var slutningen på mit liv, mit farvel til denne verden.

Jeg forstod, at lod jeg mine fortrængninger uantastede, hvor ”trygge” de end syntes at være, ville jeg aldrig blive et frit menneske. Jeg ville aldrig blive i stand til at vælge frit, men for altid være bundet og styret af ukendte, skjul-

te kræfter og uforklarlige bevæggrunde. Konklusionen på mit ganske bizarre ræsonnement var nogenlunde således: Det er vel lige fedt, om jeg dør for egen hånd eller for Guds hånd.

Hændelsesforløbet, tankerne og billederne, der flimrede og blinkede i mit hoved som en sort-hvid film: Her står jeg nu med tæerne vippende ud over klippefremspringet og ser ned i den dødbringende afgrund, svajer usikkert frem og tilbage i takt med luftige tanker som ”Læn dig lidt længere forover, og din død er et uigenkaldeligt faktum”, og ”Når jeg nu alligevel har besluttet mig for at dø, hvorfor så ikke overgive mig til Gud? Hvis han er så magtfuld og kærlig, som de siger, er jeg fuldt villig til at lade ham bestemme min skæbne.” Og ”er han, som de også siger, skarpretteren, der skiller fårene fra bukkene, kan han udslette mig med sin fortærende lynild og sende mig til helvedes evige fortabelse. Død er vel død uanset skarpretterens navn.”

Uden indblanding, og uden forhåbninger om andet end at dø, gav jeg Gud magten over min skæbne og muligheden for én gang for alle at bevise eller modbevise sin eksistens og sine evner.

(14) *At sige: ”af mig selv kan jeg intet gøre”, er at få al magt. Kun tilsyneladende er dette et paradoks. Som Gud skabte dig, har du al magt. Det billede,*

*du lavede af dig selv, har ingen. Helligånden
kender sandheden om dig. Billedet, du lavede, gør
ikke det.*

Hans svar lod ikke vente på sig længe.

Med hjælp fra ”en frelsende engel” ved min side, som blidt og med kvindelist anviste mig retningen til skafottet, beredtes jeg for min dom – den utilslørede, skrækindjagende sandhed om mig selv.

Afskrællet ethvert forsvar og lagt åben for angreb, vælde-
de angsten og skyldfølelserne op i mig, dette syndefulde
menneske, som ikke havde gjort noget som helst godt i
hele sit liv.

Med nedbøjet hoved afventede jeg skælvende sekundet
det kolde stål ramte min nakke, og mit hoved blev skilt
fra kroppen. Med alle sanser vidtåbne var jeg rede til at
modtage min dom. Jeg måtte – med åbne øjne og med et
åbent sind – vide sandheden om mig selv, koste hvad det
koste ville.

Og sandheden blev jeg vist, sandheden om mig og om
dig, om ethvert menneske, der nogen sinde har troet og
nogen sinde vil tro sig vandre i denne illusionernes skyg-
geverden.

Vi er ikke, hvad vi har gjort os selv til – skyldige og

syndefulde mennesker. Vi er noget helt, helt andet, noget langt større og langt mere fantastisk, end nogen i denne verden kan forestille sig. Vi er langt mere værdifulde end alverdens prinsesser, halve og hele kongeriger, langt mere end alverdens samlede guld og ædelstene.

Alt dette skulle jeg snart få uigendrivelige beviser på.

Først et par forklarende ord

I nogle år havde jeg af og til forsøgt mig med meditation. Jeg var ikke nogen mester i den disciplin, og jeg er det stadigvæk ikke.

Den for mig mest effektive metode var lange dybe ind- og udåndinger, mens jeg fulgte åndedrættet fra toppen af hovedet (krone-chakraet) ned langs højre side af ryggraden til rod-chakraet og tilbage igen langs venstre side af ryggraden til krone-chakraet.

Under meditation hændte det iblandt, at jeg oplevede et markant farveskift i de billeder og ”begivenheder”, som kom til mig. Farverne kunne skifte momentant fra ”hverdagsagtige blege” til ekstremt klare og lysende. Dette farveskift skete altid efter oplevelsen af et hurtigt og brat fald.

Da jeg år senere lærte mig at ”skille sjælen fra kroppen”, var dette farveskift tegnet på at denne sjæl-krop-adskillelse var indtruffet.

Næstfølgende kapitel 15, Det farvestrålende rige, beskriver således en tilstand, hvor kroppen er ”forladt”, og alt opleves af den ”adskilte sjæl”. Det er så at sige en sjælsrejse eller en sjælsoplevelse.

Som du vil forstå i kapitel 16, Lysets Rige, er ”det farvestrålende rige” dog kun en station på vores vej Hjem. Det er også den endegyldige test, om vi er egnede til at entre Lysets Rige – ”Paradiset” vores sande Hjem, hvor kun Kærlighed råder.

(15) *Åbenbaringer inspireres indirekte af mig, fordi jeg står Helligånden nær og er årvågen overfor mine brødres åbenbarings-parathed. Jeg kan derfor trække mere ned til dem, end de selv kan.*

15

DET FARVESTRÅLENDE RIGE

(16) *Kristi hånd har strejft dig, og du mærker, du ej er alene. Ja, endog tænker du, at det ynkelige selv, du troede du var, måske alligevel ikke er dig. Måske er Guds Ord mere sande end dine. Måske er Hans gaver til dig virkelige. Måske er Han ikke alligevel overlistet af din plan, at holde Hans Søn nede i allerdybeste glemsel og gå sin selvvalgte vej uden sit Selv.*

Ude af mørket i et solløst oplyst landskab stod jeg betrag-
tende kun iklædt en fred, som ikke var af mig.

En allé løb til venstre for pladsen, hvor jeg stod – en grussti rettere – bare et par meter bred.

Dernæst det ejendommelige, at mine tanker var lette, nærmest luftige og krystalklare, helt uforstyrrede af de sædvanlige dagligdags spring hid og did mellem uvæsentlige og intetsigende ord og halve meninger blot med det formål at distrahere og forstyrre.

Denne forbløffende klarhed skulle dog vise sig blot at være en svag begyndelse.

Et lavt stengærde løb langs denne smalle stis venstre side. Høje skyggefulde træer stod spredt langs gærdet. Mellem træernes tykke stammer anedes en vidtstrakt eng. Lave bakker, bølgende som havets langstrakte, blide dønninger, og bevokset med frodigt græs og blomster i alle farver strakte sig, så langt jeg kunne ane.

Et øjeblik stod jeg stille og betragtede billederne, som frydefuldt blev præsenteret for mine øjne.

Der var noget uhyre overraskende ved dette mægtige skue: Alle farver, mængder af grønne nuancer, brune, røde, blå, violette, orange – alle var de exceptionelt klare. I grel kontrast til her i verden erindrede jeg mig farverne i den fysiske verden som grumsede og udtværede. Her var de af en fylde og klarhed – skarpe uden at ”skære”

– og af en karakter, jeg aldrig før havde oplevet. Det var, som om lys strålede ud af selve farvernes essens.

Uden at vide hvorfor og hvordan var jeg klar over, at min sjæl, eller noget jeg opfattede som min sjæl, havde frigjort sig fra min krop. Jeg oplevede en "sjælsrejse", som ikke adlød den fysiske verdens love.

Bevidstheden om at være lukket inde i en krop var forsvundet. Jeg var noget helt andet, noget helt anderledes. Totalt fri og ubundet og uden mindste tvivl om, at dette var mit sande "jeg".

Jeg slentrede langsomt ad grusstien til højre. En grøn græsabat løb på begge sider. Luften var lun og behagelig let at indånde. En svag brise kærtegnede mit ansigt og fyldte min næse og mine lunger med blomsterdufte. Lyset, lydene og synsindtrykkene lå som en blød dyne af velbehag overalt på mig og i mig.

Stien blev stadigt smallere for til sidst at blive opslugt i engens græs og blomster.

I det bløde, lange græs sås spredte aftryk af fødder, som havde gået her før mig, og som jeg på forunderlig vis vidste var min vejviser – retningen jeg skulle følge – om jeg havde modet dertil.

Uden tanke om andet fulgte jeg sporene hen over engen.

Vejtræerne var sluttet for enden af stien og kun græsen-gen med glinsende grønt græs og spredte blomster lå foran mig, bølgende op og ned i den svage brise som et kæmpemæssigt grønt hav.

Det slog mig, hvor uhindret jeg bevægede mig – helt bog-staveligt svævende. Fik jeg tanken ”der ville jeg hen” – som for eksempel til den lille lund der nede i dalen – ja, så var jeg der, endnu inden tanken blev registreret, end-sige ført til ende. Og lige så lynsnart var jeg tilbage til sporet, jeg vidste jeg skulle følge.

Fra toppen af en bakke så jeg ned i en langstrakt dalning. En lille flod løb i bunden af dalen. Grønne buske og lave træer voksede langs begge bredder. Jeg slentrede langs den højre flodbred. Hørte vandet, som langsomt, næsten dovent, klukkede forbi mig. Små blå-hvide strømhvirvler og krusninger syntes i overfladen, hvirvlende og snurrende i en dans på stedet. Her og der høje sivvækster. Længere fremme var et lille fire-frem meter højt klippe-frem-spring skudt op ved flodbredden.

Uden tanker eller ønsker om, hvad jeg ville, havde jeg tilladt nogen eller noget at lede mig – en vilje, jeg accepterede som også værende en del af mig, men med en karakter og blid styrke, jeg aldrig inden havde kendt til.

(17) *Et valg, bevaret af Himmerigets kraft, kan ikke omgøres. Din vej er stukket ud. Alt bliver du fortalt, om du blot erkender dette.*

Denne vilje ledte mig nærmere klippefremspringet. En ørn, stor, rolig og majestætisk, sad knejsende på klippefremspringets top skuende ud over floden, samtidigt med at den holdt øje med min fremfærd. Jeg vidste, den ventede min ankomst. Uden tøven stillede jeg mig ved denne prægtige fugls side.

Den var kolossal – et par hoveder højere end mig. En massiv, ubændig styrke, smidighed og beslutsomhed lyste fra dens øjne og skinnende brunspraglede fjerdragt. Et øjeblik stod vi der, som målte vi hverandre. Dens intense blik skuede ind i min sjæls inderste afkroge.

Tilsyneladende tilfreds med, hvad den så, lænede den sig en anelse forover, og med et lille afsæt lettede den fra klippen, dykkede med fuldt udstrakte vinger i en svag bue nedad imod floden. Et par enkelte kraftfulde vingeslag løftede den i en elegant flugt op imod det blå himmelhvælv.

Et sekund tøvede jeg, men inden tvivlen fik fæste, kastede jeg mig ud fra klippeafsatsen, dykkede med udstrakte arme som mine vinger ned imod floden, som ørnen just havde gjort. Jeg mærkede suget i maven. Jublende over-

rasket fløj jeg som ørnen, som jeg snart indhentede. Side om side fløj vi. Jeg så dybt ind i dette pragtfulde væsens øje. Så visdommen, modet, trygheden, som emmede imod mig.

Hvad og hvorfor jeg var her og gjorde, som jeg gjorde, anede jeg ikke. Ingen refleksion om tid, sted og begivenheder sneg sig ind i min bevidsthed. Blot adlød jeg viljen, jeg havde tilsluttet mig, og som holdt mig i et blidt, trygt favntag.

Længe fløj vi side om side. Jeg mærkede den blide vind omkring min krop, i mit hår. Følte ingen anstrengelse, blot en usigelig frihed og lykke over min tilstand og mit majestætiske følgeskab – eller rettere min vejleder – der til forskel fra mig vidste, hvor vi skulle hen, og hvor hans følgeskab sluttede.

Vi fløj over frodige enge, fulgte flodløbet – langt, langt nede under os – som nu viste sig som en tynd blå streg, der snoede sig ind og ud mellem grønne bakker og lunde. Længere fremme anedes et bjerg, der rejste sig med en svag stigning op imod det krystalblå himmelhvelv. Vi forlod floden og engene og stilede imod bjerget.

Bjergsiden var tætbevokset med nåletræer. En sti syntes mellem træerne, en sti trådt af mennesker, som var her inden mig. En lille åbning imellem træerne syntes et styk-

ke oppe ad bjergsiden. Det var pladsen, hvor vores veje skulle skilles.

Vi skiltes med hans forsikringer om, at når eller hvis jeg vendte tilbage, ville han lede mig til klippeafsatsen, hvorfra han ville vise mig vejen til den fysiske verden.

Følgende sporene i det nedtrådte græs startede jeg min opstigen mod bjergets top – mit mål.

Stien, jeg fulgte, blev stadigt mere udvisket. Mine forgængere syntes færre og færre. Åbningerne mellem træerne blev større, og græssets farve skiftede fra grønt til gul-hvidt-vissent, i takt med at jeg nærmede mig toppen.

Endelig var jeg der – et fladt klippe-plateau besat med hvidligt mos og lavt lysegrønt græs. Et kæmpemæssigt træ stod til højre for mig. Dets enorme krone med tykt, tykt, grønt løv kastede en behagelig skygge på græs- og mos-tæppet.

Jeg gik ret fremad. Stillede mig ved bjergkanten, en klippe som formede en skarpskåren vinkel nedad. Jeg så ned – ned i en dyb kløft, så svimlende dyb, at jeg blot anede bundens udviskede konturer.

Jeg løftede blikket og skuede billedet af den ganske verden. Mit syn syntes at krummes, så jeg kunne se alt.

Hele verden og alt i den, så jeg på én og samme gang. Jeg mærkede en strøm af kærlighed, der som en blid og ubændig bølge flød til mig og ind i mig fra alle retninger og steder, en kravløs altgennemtrængende kærlighed, jeg ikke kendte til eller for længst havde glemt.

En kraftfuld stemme rungede i mit sind: ”Alt dette kan blive dit. Du kan blive herre over den ganske verden. Giv mig blot dit ja, lyd mit ord, og du er verdens herre”.

Knap hørte jeg dette tillokkende tilbud, knapt ænsede jeg stemmen. Ikke den mindste trang eller behov følte jeg for at blive ”verdens herre”.

I stedet vendte jeg mig til højre mod træet. Jeg stillede mig foran dets kolossale stamme. Faldt på knæ med foroverbøjet hoved som i bøn. Mærkede kærligheden – som ikke var rettet imod mig, men bare var – strømme overalt omkring mig, som var jeg nedsænket i en varm, blidt bølgende kærlighedsflod.

Langsomt løftede jeg hovedet og betragtede den tykke, furede, brune træstamme. Indridset i stammen sås en trekant omsluttet af en cirkel, et symbol, jeg aldrig syntes at have set og ikke kendte betydningen af.

Uden at ville det lod jeg min højre pegefinger følge tre-

kantens kontur, og ordene kom til mig i takt med min finger fra trekantens top roligt bevægede sig højre om: ”Faderen, Sønnen og Helligånden” og i cirklen, som min finger nu fulgte, udtalte jeg ordene ”er Ét”.

Jeg fyldes af en stadigt kraftigere strøm af kærlighed, alt imens jeg hørte min stemme gentage ordene og ved det sidste ”er Ét” svævede jeg bogstaveligt i et hav af ubeskrivelig fredfyldt og glædesfyldt kærlighed. Jeg var ganske enkelt kærlighed, absolut intet andet, en kærlighed, som strålede fra mig i samme mængde og takt, som den kom til mig.

Jeg vendte mig og stod nu med ryggen mod træet. Så fremad mod en lille forhøjning i terrænet. Så regnbuen, der strakte sig milevidt ud over afgrunden til ”den anden side” så langt borte, at den forsvandt, opslugt i et hvidligt lys. Strålende i alle tænkelige farver endte regnbuen præcis her på denne lille forhøjning.

I regnbuelyset stod en kæmpe, en gigant uden sin lige i noget eventyr, uden sin lige i fortidige beretninger, uden sin lige i noget menneskes minde.

Jeg stirrede målløst på dette vidunder, som majestætisk rank stod der, oplyst og lysende.

Hans ædelstensbesatte guldhjelm reflekterede glimtende og prikkende regnbuefarver til alle sider.

En tveægget langskaftet økse fandt støtte på klippen mellem hans fødder. Hans hænder lå foldede over kanten af den dobbeltbladede æg. På hænderne, store og stærke som bjørnelabber, hvilede han sin hage næsten dovent og udtrykssløst agtpågivende, som kunne han – om han så ønskede – med et enkelt skødesløst øksesving skille mit hoved fra kroppen.

Som hans hjelm var brynjen, der dækkede hans svulmende bryst, besat med ædelstene, der glinsede og sprudlede som det rene festfyrværkeri. Der stod vi nu undersøgende og målende hverandre.

Hans ansigt var mørkebrunt og furet, som træet jeg nys havde forladt. Hans mund og blik syntes næsten at udtrykke ligegyldighed over mit nærvær, overbevist om egen styrke og formåen. Forsøgte han – ved sit blotte nærvær – at skræmme mig bort? Jeg veg ikke tilbage. Stod blot stille og iagttog dette imponerende skue.

Et lille næsten undseeligt smil begyndte snart at kruse hans læber, dog kun en stund, inden det afløstes af en hjertelig, befriende latter i takt med, at jeg gik ham nærmere.

Stående tæt ind til ham med mit hoved bøjet bagover betragtede, gik det med ét op for mig, at jeg kendte denne gigant. Jeg vidste præcist, hvem han var. Han var vennen,

vejviseren, sandhedens vogter, jeg i hele mit liv, ja i alle mine liv, havde søgt og hilet efter uden at finde. Det var ham, for hvem jeg havde vendt hver eneste sten i verden, ikke bare én gang men adskillige gange, ham jeg i alle mine frugtesløse liv forgæves havde søgt. Og her stod han – strålende, mægtig, kolossal, som en uovervindelig støtte af kraft og kærlighed.

Endelig, endelig mødtes vi. Hvordan var dette dog muligt?

Med udbredte arme, så tykke som oksens lår, modtog han mig, løftede mig, omfavnede mig i et gensidigt genkendelsens lykke-favntag.

Jeg erindrede min uforstandige adskillelse fra kærligheden, mit overmod at ville, at kunne selv. Jeg forstod at min ”udlændighed” var affødt af frygten for ”kærlighedens hævn” og forstod, at denne ”hævn” blot var en fantasi i mit eget sind. Kun kærlighed og glæde over min genkomst mødte mig – den fortabte søn – tilbagevendt til erindringen om mig selv, til mit sande jeg.

Alle disse tanker og mange, mange flere flød fra ham til mig, fra mig til ham, i en blød bølgende brise af kærlighed uden lyden af ord – som var vores sind forbundet som ét, som var der aldrig nogen adskillelse mellem ham og mig, mellem kærligheden og mig.

Omfavnende hverandre begyndte vi at gå. Hen over regnbuen vandrede vi, sprudlende lykkelige, opslugt af beretninger om min latterfremkaldende ”udlændighed”, min frugtesløse søgen og hans trøstefulde, altfavnende, ikke-dømmende indsigt.

Så opslugte var vi, at jeg end ikke ænsede, at vi nu stod ved regnbuens begyndelse og at lyset var skiftet fra de førhen så klart strålende farver til blændende hvidt.

16

LYSETS RIGE

(18) *Når du vender hjem, fyldes Himmeriget med usigelig glæde og glæden er din. Thi den forløste menneskesøn er Guds skyldfri Søn og at møde ham, er din forløsning.*

Jeg tog afsked med sandheds-vogterens forsikringer om at han – i fald jeg valgte at vende tilbage – var at finde på samme plads. Han ville lede mig tilbage over regnbuen og påkalde ørnen, der ville vise mig vejen til den fysiske verden.

Jeg vendte mig bort fra min nysfundne ven og skuede et landskab af en skønhed, jeg aldrig nogensinde havde set og ingen drøm nogensinde havde drømt. Blomster i alle farver, så langt mit øje rakte.

Langt, langt ude i horisonten syntes et bjerg, som vokse-
de det op af den blomster-beklædte slette. Overalt og på
alt lå et tyndt silkeslør af hvidt, hvidt lys.

Jeg svævede hen over det hvidklædte blomsterflor. Kom
nærmere bjerget og så, hvad der lignede en by, tegne sig i
bjergsiden. En by, der strålede af hvidt, orange og gult lys
som var alle universers milliarder af stjerner koncentreret
på dette sted.

Det var en ganske særegen by.

Alle de strålende hvid- og guld-glinsende bygninger be-
stod udelukkende af kirker, minareter, pagoder, moskeer,
katedraler, templer af alverdens slags og udformning: spir,
tårne, rund-kupler, guldbelagte og opslugt i et glinsende
lyshav.

Jeg vidste, at dette var min rejses endemål.

Endnu inden tanken var fuldført, stod jeg midt i byen på
et stort hvidt, marmobelagt torv. Jeg så et skyhøjt hvidt
tempel foran mig. En bred, hvid marmortrappelstege førte op
til en høj spidsbuet, massiv port – indgangen til templet.

Jeg gik op ad trappen og ind i templet. Det undrede mig ikke det mindste, at jeg gik gennem porten uden et øjeblik at tænke på, jeg skulle åbne den.

Indenfor var et højloftet rum. Loftet var dannet af spidsbuede hvælvinger.

Jeg stod midt i rummet og så mig omkring, noterede mig alle detaljer og indåndede harmonien, kærligheden og freden.

Stående med indgangsporten bag mig var en anden ligeså høj port foran mig. Den ledte ind til, hvad jeg umiddelbart opfattede som en ”rådsforsamling”.

Til venstre var en lang og bred buegang ligeledes med et loft dannet af høje spidsbuer. I buegangens venstre side stod en søjlerække, som bar templets tag. Mellem søjlerne fandtes et lavt, bredt marmor-baluster. Søjlerne, balustrene og spidsbuerne indrammede billedet af en vidunderlig indre gårdhave med velduftende blomster, grønne græsvækster og lave træer.

Bag mig til venstre var en balkon, der åbnede sig imod det marmorbelaagte torv foran templet, hvorfra jeg kom. Alt var hvidt, skinnende hvidt, indhyllt i og omsluttet af dette hvide silkeslør.

Længe stod jeg her betragende, indåndende den usigelige fred og kærlighed. Jeg vidste, at dette var mit sande

Hjem og bemærkede, at „det at vide“ her havde en følelse af lethed og vished uden et gran af tvivl.

Efter en stund rettede jeg blikket mod søjlegangen og så et ”lysvæsen”. Han var iført en lang lysende hvid kjortel og hans ansigt strålede i alle retninger som morgenrødens klart-gyldne sol. Langsom og majestætisk svævende han imod mig. Hans underarme var let løftede og begge håndflader var åbne og vendt imod mig.

Han stillede sig foran mig – ganske nær, så nær at blot et par håndbredder skilte os. Så høj var han, at jeg måtte bøje hovedet bagover for at se ham ind i ansigtet.

Ja, strålede som en sol gjorde han. Gule, hvide og orange stråle-bølger lyste langt bort fra hans ansigt, hænder og krop. Hans kjortel, hvid og lysende, foldede sig over marmorgulvet.

Omsluttet og indhyllet stod han i det kærligheds-bærende lys, som udgik fra ham, og som kom til ham i en evig gensidig strøm.

Han var kun kærlighed, kravløs og ubetinget kærlighed – absolut intet andet end evig, uforanderlig Kærlighed, repræsentanten for altets énhed i Virkelighedens evigt-varende Nu.

Hans ansigt var markeret, og dets mørkbrune lød blot anedes gennem det spraglede gyldne lys, som pulserede

fra ham. Han udstrålede en uovervindelig styrke og kraft, som kun ren Kærlighed kan eje.

Jeg så ind i hans øjne. Dybe, klare og tindrende mørkeblå udtrykte de uendelig fred og selvbevidsthed og uden mindste tvivl om, hvem han var, og hvem jeg var, bød de mig velkommen. Fra hans opadvendte imødekommende håndflader funkledede et tykt bundt af lys.

Beslutsomheden og den umådelige styrke, han udstrålede, fik mig til at opfatte ham som "ham", skønt han ikke var af noget for mig kendt "køn". Snarere var han den fuldkomne forening af "han" og "hun", thi hvordan ville det være muligt her i Virkelighedens verden, hvor alt er Ét, at nogen eller noget kunne være adskilt i "han" og "hun"?

Vi talte uden ord. Han "viste" og "anviste" mig, dannede utvetydige meninger i mit sind. Alt forstod jeg uden fortolkning, uden tvivl.

Han talte om Sandheden og Virkeligheden, om illusionernes verden, jeg troede var sand, om den hellige Treenighed, om sandheden om Guds Søn.

Han talte om mig, min vej, mit mål, hvorfor han havde påkaldt mig, om tilgivelsens nødvendighed. Hvert ord, hver sætning han prentede i mit sind blev båret af en altomsluttende fredfyldt Kærlighed og blev på lige vis modtaget af mig. Alt han formidlede var utvetydigt og sandt.

Som et uigendriveligt, et ufravigeligt bevis på sandheden

om dig og mig, trådte han et skridt frem imod mig. Han gik helt bogstaveligt ind i mig, og jeg var ham, strålende af hvidt lys fra min kjortel, og fra mit ansigt strømmede hvidt, gult og orange lys ud overalt, som var en ny sol blevet tændt og oplyste det ganske univers.

Jeg vidste alt!

Himmeriget er ikke et sted eller en tilstand. Det er blot bevidstheden om den fuldkomne Énhed og kundskaben om, at intet andet eksisterer; intet udenfor og intet indeni. Bevidstheden om at vide alt, at eje kundskab, at intet er skjult eller uklart, at al viden er samlet i mit sind her og nu, stod lysende klart for mig og uden mindste gran af tvivl.

Jeg forstod, at dette kærlighedsskabende ”lysvæsen” er mig, er mit og dit sande jeg, vores evige, uforanderlige Selv som Gud har skabt. Jeg vidste, at vi er Ét med Gud, med Helligånden, med Kristus og alle Guds skabninger. Skabt af Gud i Hans billede, måtte vi indlysende være som Ham – kun grænseløs, evig og uforanderlig Kærlighed, som uden ophør deler og udvider sig Selv i al evighed.

Og naturligvis har Gud ikke skabt vores krop, ikke skabt den verden, vi ser, thi hvordan kunne evig Kærlighed skabe det forgængelige, det krigeriske, det ukærlige – illusionen?

Dette ”sted”, som ikke er et ”sted”, ikke er en ”plads”,

var millioners millioner gange mere virkelig end den fysiske verden eller noget, som på noget tidspunkt nogensinde kan findes i noget fysisk univers. Usammenligneligt mere virkelig end virkelig er Guds Verden og så nær os, uden vi aner det, så nær os, at den blotte tanke derom synes svimlende usandsynlig.

Dette er Virkeligheden og Sandheden, hvad mystikere fra alle religioner og ingen religion i årtusinder har kendt og beskrevet som Paradis, Eden, Nirvana, Brahman, Oplysning.

Jeg befandt mig i et uendeligt hav af kundskab og kærlighed, og Kærligheden strømmede uden ophør til mig fra tidløse, uendelige kilder, og fra mig i lige mål.

Jeg vidste alt!

Jeg vidste, at dette var mit og dit sande Hjem. Intet andet sted hører vi til.

Hvordan var det dog muligt, at jeg kunne forlade dette mit Hjem, forlade denne evige, uforanderlige Énhed af kærlighed og usigelig fred, forlade mine brødre, alle lig mig og ét med mig?

Dette var, hvad jeg i alle mine liv havde søgt uden at fin-

de. Blot havde jeg misforstået, hvor jeg skulle lede – ikke ude i verden som jeg havde gjort, men inde i mig selv, i mit eget sind. Dér finder vi Gud, og der finder vi os Selv Guds Søn.

Men hvem i den fysiske verden kunne i sin vildeste fantasi få den idiotiske tanke, at Gud, evigheden, freden, lykken, evigt liv og sandheden var at finde i et jordisk syndefuldt menneske. Hvem kunne tro Jesus af Nazaret da han for 2000 år siden fortalte, at Gud er i os?

Spørg, hvem som helst i den fysiske verden, ”hvem er du”, og svaret ”jeg er min krop” er givet. Stædigt holder vi fast i, at vi er vores krop og hvordan skulle noget så almægtigt som Gud dog kunne findes der?

Hvordan ville det være muligt for et syndefuldt menneske at være noget som blot i ringeste grad mindede om denne altfavnende Kærlighed?

Hvor jeg befandt mig, var i sandhed Evigheden, og den eksisterer lige nu og her i dit og i mit sind. Det er ”stedet”, hvor tid ikke findes og hvor alt er ét. Kun Kærlighed eksisterer her. Kun Kærlighed kan eksistere her.

Jeg ”så” ned i den fysiske verden. Så menneskenes myldren uden mål og med. Så dem slås og myrde hverandre i meningsløse krige. Så ørkesløshedens trædemølle. Så modstandsløse mennesker traske rundt som får uden

at fatte deres skæbne og formålet med deres liv, uden indsigt og vilje til at bryde løs, uden ringeste tanke om, at der findes en anden vej.

Så udnytterne og de udnyttede. Alles evindelige angreb og forsvar. Så alt uden filtre. Kun betragtede jeg illusionen uden at fordømme, uden at dømme om ret eller fejl.

Hele dette hurlumhej, som blot er et menneskeligt blændværk, et meningsløst skuespil, kun skøre ideer i deres fælles drømmebevidsthed, en dualistisk drømme-verden, hvor sandheden pr. definition ikke kan findes.

De ”kloge” forsøger at finde en smule ”sandhed”, en mening i kaosset – som de kan klamre sig til og sikre deres vaklende sindsro, for at den blot næste år og næste år igen slås sønder og erstattes af nye ”sandheder”.

Det eneste sikre udkomme for dem alle er, at de aldrig vil, aldrig kan lykkes, for hvem evner at finde Sandhed eller Virkelighed i en illusion?

Jeg indså, at Gud aldrig kunne have skabt den fysiske verden, thi Gud skaber kun som Sig Selv – Kærlighed.

Jeg så religion-røvernes griskhed og ufattelige magtbegær, deres forkvaklede dogmer og ideer, deres misbrug af Kristi navn, deres tro at kunne måle Gud med deres egen

målestok, presse Ham ned i deres egen støbeform, påstå at Gud på ”dommens dag” ville skille fårene fra bukkene. Som om Kærlighed kan dømmes. Som om Kærlighed ser forskelle. Hvilket bedrag!

Min opmærksomhed rettedes imod stedet, jeg stod – midt i det hvide højloftede rum med det karakteristiske spidsbuede loft. Registrerede lyset, som strålede fra mig i alle retninger. Kærligheden, som tindrede fra mig og Kærligheden, som syntes at komme alle steder fra i en uendelig strøm – en evig, uforanderlig udveksling af Guds Kærlighed – vores fælles kendetegn.

Jeg gik imod den åbne balkon, som vendte ud imod pladsen, hvor jeg ankom til ”byen”. På den brede, marmorbelagte balkon stod skikkelser i en lang række og ventede på mig. De, som stod til højre for mig repræsenterede tidligere inkarnationer, mine mange livsløb, mine sejre og nederlag, mine vanskelige og enkle tider – kort sagt hele min lange læretid i den fysiske verden. De to skikkelser til venstre for mig var mine mulige sidste inkarnationer.

Alle fortalte de historien om mig – mennesket – hvorfra jeg kom, mit tilsyneladende lange ophold i illusionernes verden, hvilke lærdomme jeg havde annammet, og hvilke jeg endnu manglede, inden jeg blev rede til permanent ophold i Himmeriget, jeg nu besøgte.

Med ryggen mod min fortid og fremtid stillede jeg mig foran det hvide marmoraluster og skuede ud over pladsen. Så langt mit øje rakte, stod tusindvis af mennesker tæt pakket side om side.

Mennesker fra alle tidsaldre, af alle folkeslag og støbninger, brødre og søstre, jeg på en eller anden måde havde hjulpet gennem mine mange livsforløb. Alle så de op imod mig. De kom for at takke mig, takke for den kærlighed og hjælp jeg havde ydet dem – hvor ringe og betydningsløs den end syntes at have været.

Langsomt løftede jeg armene med opadvendte håndflader. Rakte dem ud imod mine brødre og søstre. Fra mine finger-spidser strømmede et tyndt hvidt kærlighedens sikeslør, længere og længere bort. Bølgende tyst dalede det ned over og opslugtes af flokken, som forstod og modtog min tak for, at de – hver og én – var min frelser.

Jeg forlod dem i gensidig taknemmelighed. Lod mit blik glide ud over haven, jeg anede mellem buegangens søjlerække. Betragtede rummenes storhed og stilede imod, hvad jeg først havde anset for rådsforsamlingens mødested. Sansede et øjeblik den massive rigt dekorerede port, hvis top rørte det spidsbuede loft. Gik uden tøven gennem porten ind i rummet.

Øjeblikkelig var jeg omsluttet og opslugt i et intenst hvidt

gulorange lys så kraftigt, at tanken umiddelbart kom til mig: ”var dette i den fysiske verden, ville mine øjne være blændet og brændt ud på sekundet”.

Rummet var så prægtigt, så enormt at det gjorde alverdens mest prangende katedraler til ynkværdig skamme. Højloftet, lysende og guld-glinsende uden ende. Glædesfyldt uden ende. Kærlighedsfyldt uden ende. Visdomsladet uden ende. Evtigt og uforanderligt uden ende. Her fandtes ingen fortid, ingen fremtid, blot et evigtvarende, lysende Kærlighedens NU.

På min venstre side i det langstrakte rum troned lysvæsner ligesom jeg. Tolv sad de side om side.

På højre side ligeledes tolv lysvæsner og langt borte i bunden af dette prægtige ”kirkeskib” troned Kristus lysende som vi alle. Jeg bemærkede, at ”plads nr. elleve”, som jeg så til venstre for mig, var tom. Den tilhørte mig. Dette var min ”indvielse”, lysvæsenernes ”glædesfest” for min Hjemkomst.

Kærlighed strømmede til mig fra alle retninger og ud af mig i lige stort mål. Viden og visdom var som kærligheden uden grænser og uden tid, umiddelbar tilgængelig, den naturlige del af vores fælles væren. Vi delte alt, og Vi vidste alt!

Opløftet og omsluttet i Guds trygge favn stod jeg midt

i rummet, svævende i og fyldt af altets uendelige Kærlighed, som ingen begyndelse og ingen ende har og så intens, at alle lysvæsner og rummet selv var aldeles udviskede af det blændende, altgennemtrængende lys.

Længe stod jeg der, i vort Hjem, her hvor vi alle hører til, hvor vi alle er Ét. Vort Hjem, som vi i vores overmod og egensindige uforstand tror, vi har forladt. Dette er Paradiset, Himlen, vi søger, ”stedet” hvor vi alle atter skal samles, når vores tilgivelse i verden er komplet.

Længe, længe stod jeg her omsluttet og løftet af en mere sublim lykke og fred end noget menneske evner at forestille sig – modtager og giver af Guds uendelige Kærlighed, i Ét med Altet.

Fra ingenstans lød en fremmedartet stemme – i begyndelsen svag og næsten uhørlig. Jeg affærdigede den let, lyttede ikke, ville ikke høre.

Henført af skønheden, freden, lyset, mine brødres overdådige gensynsglæde, indvielsen, kærligheden som strømmede fra dem alle til dem alle i en uendelig evig lykkefyldt udveksling bevarede mig trygt og sikkert iblandt dem.

Stemmen holdt ikke inde, stadig mere intens og stædigt vedholdende lød den: ”Dette har du ikke fortjent. Dette har du ikke fortjent. Dette har du ikke fortjent. Dette har

du ikke fortjent. Dette har du ikke fortjent”. Højere og højere ringede stemmen i mine forpinte ører. Snart magtede jeg ikke at stå imod. Jeg måtte overgive mig og høre. I selv samme nu jeg troede stemmens overbevisende ”Dette har du ikke fortjent”, lukkede jeg døren til vores Hjem, til min og din Virkelighed og Sandhed. Med et brag smækkede jeg jernporten – udelukket fra Guds Skatkammer.

Borte, kastet ud af Paradis, ud af Himlens lykke, afstængt fra Kærligheden og Guds fred. Fordømt og forsmået ikke af Gud, men af mig selv. Alt forårsaget af min skøre ide ikke at fortjene Guds Kærlighed, ikke at fortjene Sandheden om mig og om dig.

Forsmædeligt udstødt befandt jeg mig atter tilbage i illusionernes verden, hvor alt har en modsætning, hvor intet er sandt, hvor intet er virkeligt. Hovedkulds forkastet og kasseret af mig selv og min blotte tro, at ”dette har du ikke fortjent”. Aldrig havde jeg fået et så fuldgældigt bevis på, at tro i bogstaveligste forstand flytter bjerge.

En forunderlig fortælling om vejen Hjem

(19) *Ind i evigheden, hvor alt er ét, krøb en lillebitte tosset ide, ad hvilken Guds Søn glemte at le. Med denne hans glemsel blev tanken en alvorlig ide, som muliggjorde både fuldbyrkelse og reel effekt. Sammen kan vi le dem begge bort og forstå, at tid ikke kan trænge ind i evigheden. En spøg er det at tro, at tid kan omgå evigheden, hvilket betyder, at tid ikke eksisterer.*

17

HVA' HULEN VAR DET?

(20) *Dit hjem har kaldt på dig siden tidernes begyndelse. Helt forfejlet at høre har du ikke. Du hørte, men vidste ikke, hvordan eller hvor du skulle se. Nu ved du. I dig ligger kundskaben rede til at blive lagt åben og befriet for al den rædsel, som holdt den skjult. I kærlighed findes ingen frygt.*

Længe sad jeg stille – hovedkulds kastet tilbage i mine vante omgivelser – forstumlet, forbløffet, fuldkommen hjerneblank stum. Vidste ikke, hvor længe jeg havde

været borte, hvor jeg havde været, eller hvordan jeg var kommet der. Erindrede min fatale fejltagelse at tro, jeg ikke havde fortjent den usigelige lykke og glæde jeg oplevede.

Jeg genkaldte mig oplevelsen, visheden om at vide alt, synene, hændelserne, følelserne, mit Hjem, Kærligheden, Virkeligheden, Sandheden, Kundskaben, den tidløse Evigheds Enhed, og hvor ekstremt virkeligt det alt sammen var. Ja, langt, langt mere virkeligt end noget, jeg nogen sinde havde oplevet, læst eller hørt tale om og langt mere virkeligt end det uvisse men tilsyneladende faktum, at jeg nu sad her og genkaldte mig Virkeligheden.

Det, som dernæst pressede sig på, var: ”Jeg må berette om dette. Jeg må fortælle det til alle. Hvad det så end er, må jeg hjælpe enhver, der vil, til at opleve det samme”, og ”om det så skal blive det sidste, jeg gør i mit liv, må jeg finde ud af, hvad pokker det var, jeg lige har oplevet, hvor i alverden jeg har været” og ”hvorfor mig?”

Og denne sandheds-vogter!

Han vækkede mine barndoms fortællinger om guden Heimdal, som vogter Bifrost, så ingen andre end guderne kan passere fra Midgård til Asgård. Det blotte syn af denne frygtindgydende, tavst skulende kæmpe kunne få enhver til at flygte – skrigende og bønfoldende for sit liv. Ja alle, bort set fra dem, som var opfyldt af kærlighed og

ikke husede det mindste gran af frygt i deres sind.

Hvor enkelt, hvor indlysende klart. Hvilken ubeskrivelig effektiv og kærlig måde at ”skille fårene fra bukkene”. Jeg tænkte: Selvfølgelig, dette er hele ”hemmeligheden”, ”adgangsbilletten”, som åbner porten til vores Hjem, at vi ”befrier” os selv for al angst og kommer uden forudfattede meninger, at vi bogstaveligt kommer med ”tomme hænder”, uden den allermindste tanke om, at vi er anderledes eller adskilt fra dem, ”guderne”, at vi som dem kun er ren kærlighed.

Jeg indså, at for at det kan ske, har vi et job at gøre. Vil vi paradiset, behøver vi at forberede os, så vi er som dem – kun kærlighed, blottet for al frygt. Men ville noget sådant overhovedet være muligt for et menneske i den fysiske verden?

I denne verden, hvor alt har en modsætning – kærlighed-frygt, op-ned, mørke-lys, tyk-tynd, ond-god – syntes det næsten umuligt at lykkes med en sådan opgave. Ville vores eneste chance ikke være at fortrænge og fornægte, at lukke af for vores sanser og bare lade, som om vi ikke kan se den ”grimme bagside”?

Og lyset! Dette lys-under! Først ubeskriveligt strålende og klare farver og dernæst hvidt, hvidt lys overalt, i alt og fra alt.

Fysiklæreren i "skolen for de rige folks dumme børn" dukkede op i min erindring; hans langsommelige instrument-opstilling akkompagneret af en lidet succesfuld salgstale, hans alt for begejstrede demonstration af fænomenet: "Når hvidt lys sendes igennem et prisme, deler det sig i et spekter af helt overdådigt smukke regnbue-farver".

Jeg husker min skuffelsen over, hvor utydeligt grumsede alle disse "helt overdådigt smukke regnbue-farver" var. Skønt der var forbløffende ligheder, stod hans regnbue-farver i ekstrem kontrast til det, jeg just havde oplevet.

Lyset og kærligheden hos "rådsforsamlingen".

Det intenst evigt strålende hvide, gyldne og orange lys ledte mine tanker til de højloftede, gyldent oplyste katolske og ortodokse katedraler. Bygherren, arkitekten eller ordregiveren må have kendt til dette "sted". Nogen, en eller anden, måtte have oplevet det samme som jeg. Hvem andre end et menneske med samme oplevelse som jeg, kunne have fundet på at lave sådanne imitationer? En kunst, hvis oprindelse og formål nu mere synes glemt i historiens mørke.

Vel, skal jeg give dig svarene på alle de spørgsmål, som sikkert nu myldrer frem og trænger sig på i dit sind? Næppe, men ét er sikkert: De som søger, vil finde.

Formentlig skal du, som min mormor sagde, ”rode lidt rundt”, inden du finder vejen, men du vil – om du så ønsker. Begynder du ikke i dag, vil du ærgre dig, når du om ti års tid ser tilbage på dit liv, og tanken uden tvivl kommer til dig: ”Er der virkelig gået ti år? Allerede? Bare jeg dog var startet den gang”.

Lige meget hvad, er det kun et spørgsmål om tid, inden du finder modet til at træffe den beslutning, som du kom til denne verden for at træffe – ikke en lunken af slagsen som du måske har vænnet dig ved – men den faste, bestemte, ufravigelige beslutning ”jeg vil Hjem”.

Bestemmer du dig, kan du ikke mislykkes. Det er din skæbne at lykkes. Vælger du ikke her og nu, har du ikke modet dertil, vil ingen fordømme dig for det – ingen andre end du selv naturligvis.

(21) *Beslutningskraften er den rest af frihed, du har
som fange i denne verden.*

18

HVA' SÅ NU?

Egentlig havde jeg tænkt mig at slutte min fortælling her uden yderligere kommentarer eller forklaringer.

Efter lidt overvejelser (og tilskyndelser) fandt jeg, at det kunne føles som et antiklimaks, om ikke jeg berettede noget mere og kastede lidt lys over nogle af de spørgsmål, du sikkert sidder inde med.

(22) *Ingen på jorden kan fatte hvad Himmeriget er, eller hvad dets ene Skaber virkelig betyder. Dog har vi*

vi vidner. Det er hos dem, visdom bør søges. Der har været dem, hvis lærdom langt overstiger, hvad vi kan lære.

Som tidligere nævnt havde jeg store vanskeligheder med at finde mennesker eller litteratur, som kunne give en rimelig forklaring på, hvad jeg havde oplevet.

Ikke uden grund blev jeg af en ven kaldt ”kvartals-mystiker”, for periodevis købte og læste jeg et utal af ”mystiske” bøger, besøgte ligeså mystiske – samt statsfinansierede – forsamlinger, kirke-samfund og ditto retninger. Fandt endog de bibelske profetier om ”verdens undergang” og de 7 profetier, som efter sigende skal opfyldes inden Jesu tilbagekomst, ganske fascinerende.

Endnu mere fascinerende er dog, at Amerika i dag synes at blive styret af ”profeti-tro” såkaldt kristne zionister, som aktivt forsøger at give Gud en hjælpende hånd for at fremskynde den profeterede apokalypse.

I parentes bemærket, er disse forestillinger naturligvis udtryk for menneskelige fejlfortolkninger, alene af den grund at Gud ikke straffer, og Han absolut ikke behøver en hjælpende hånd til noget som helst.

Mere herom senere.

Mange år tidligere havde jeg besluttet at læse biblen fra ende til anden. Mit ”officielle” motiv var ikke at søge

”religiøs oplysning” men det mere skumle, at finde ”beviser” på, at vi (læs: mennesket) tusindvis af år før vor tidsregning var sat på jorden af et eller andet nu ukendt ”UFO-folk”.

Det Gamle Testamente fandt jeg imidlertid så kedeligt, at jeg måtte stoppe min ”undersøgelse” 200-300 sider inde i teksten. Ikke desto mindre kæmpede jeg mig også gennem Det Nye Testamente, dog uden Det vækkede nogen genklang hos mig. Ham der Paulus var helt uinteressant, og Johannes-åbenbaringen måtte være resultatet af en langvarig ensomheds-psykose og/eller indtagelsen af en rimelig mængde ”mystical mush-rooms”.

Under denne min søgen i ”mystiske” bøger fik jeg imidlertid en tilskyndelse til atter at læse Det Nye Testamente. Siden jeg som 8-9-årig fandt ”nøglen” og frem til dagen, jeg her taler om, erindrede jeg ikke, at jeg på noget tidspunkt havde grædt.

Fra Matthæus Kapitel 4 begyndte tårerne imidlertid stille og konstant at glide ned ad mine kinder. Jesus, som fristes af djævelen, syntes at tænde et erindringslys i mig. I kapitel 17, vers 1 læste jeg:

Seks dage efter tog Jesus Peter og Jakob og hans bror Johannes med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var alene. Og han blev forvandlet

for øjnene af dem, hans ansigt lyste som solen, og hans klæder blev hvide som lyset.

Og min mund åbnede sig på vid gab i takt med, at jeg langsomt gled fra sofaen ned på gulvet, alt imens tankerne hvirvlede rundt i hovedet på mig: Jamen for pokker, det var jo en kort og præcis beskrivelse af ”lysvæsenet”, jeg havde mødt, og som jeg blev forvandlet til.

”Du godeste, du godeste, hvilket under”, var de eneste ord, mit forvirrede og forbløffede sind kunne rumme. Det var, som om jeg aldrig tidligere havde set teksten og endnu mere besynderligt; alt stod lysende klart for mig. Jeg forstod pludselig hvert eneste ord i evangelierne.

Samme beretning går igen i Markus og Lukas evangelierne, som jeg læste med stigende forundring, mens tårerne stadig flød, og jeg næsten følte, jeg vandrede ved Jesu side i Palæstina 2000 år tidligere.

Fortryllesens tårevæld ophørte dog stille og roligt under læsningen af Johannes Evangeliet. Herfra og resten af Det Nye Testamente oplevede jeg i det store og hele som en helt uinteressant politisk propaganda-fortælling.

Mange samtaler og kirkebesøg fulgte i mange forskellige tros-retninger og -afskygninger, men uden jeg fandt

mindste antydning af den røde tråd, som kunne lede mig videre fra Jesu ”forklarelse på bjerget”.

Fætter sætter mig på sporet

Min lykke var, at jeg efter megen forgæves søgen, atter ”tilfældigt“ traf min fætter – ja samme person, som havde gjort mig opmærksom på, at jeg var ved at tage livet af mig selv. Bekendtskaber behøver ikke være intense eller langvarige, for at vi kan blive sparket i den rigtige retning. Min fætters og mit bekendtskab er et godt eksempel på det. Jeg tror, vi omgikkes i sølle én meget kortvarig periode i hans liv.

Denne gang var forløbet nogenlunde som følger:
Jeg sidder i hans dagligstue. Jeg beretter om mine frustrationer og vanskeligheder. Han lytter andægtigt, i stilhed. Når alle mine beklagelser har nået til vejs ende, siger han: ”Kan du se den der tykke, blåsorte bog der henne i reolen under mit skrivebord?”

Jeg går mod reolen, peger på bogen, jeg tror han mener.

”Den her”, spørger jeg.

”Ja, netop”, siger han mens jeg tager bogen ud fra hylden og læser omslagsteksten: *A Course in Miracles*.

”Du skulle ta’ og læse den. Tag den med dig hjem”, opfordrer han.

Mine ord syntes at have ramt et eller andet i ham, men om sandt skal siges, tror jeg aldrig han selv havde læst den til ende. Ikke desto mindre var det just, hvad jeg gjorde – jeg tog den med mig hjem.

Den var tyk – mange, mange sider på tyndt ”bibel-papir”. Synet af den mindede mig om min barndom og om krigen. Ikke så få cigaretter blev rullet på bibel-papir. En ren datidig guldgrube, jeg står med her, tænker jeg, inden det for alvor går op for mig at hele historien guddødemig er på engelsk!

Da jeg kom hjem lagde jeg ”uhyret” på sofabordet. Den syntes ganske utilgængelig. Jeg bladrede i den nu og da. Læser brudstykker her og der og lægger den hurtigt tilbage på bordet, som havde jeg lidt for længe holdt en varm kartoffel imellem tyndhudede fingre.

Samme procedure i tre-fire måneder. Den fangede ikke rigtigt min interesse. Syntes det var noget underligt noget. Måske fornemmede jeg, at den kom alt ”for tæt på”? Men lade den urørt, kunne jeg ikke heller.

Og så en skønne dag samler jeg den atter op fra bordet, slår op et „tilfældigt“ sted og læser:

(23) *Du vil give dig i vej, for du hører ikke hjemme i denne verden. Og du vil søge dit hjem, uagtet du ikke forstår, hvor det er. Hvis du tror dit hjem er*

*udenfor dig, bliver din søgen nytteløs, thi du leder,
hvor det ikke er, og glemt har du, hvordan du ser
indad, for du tror ikke, at det er der, det findes.*

Ordene sivede langsomt, meget langsomt, ind til det sted i mit hoved, hvor forståelse synes at dannes.

Og så: Få gange er jeg faldet ned af stolen som ramt af lynet, alt imens min hjerne kortsluttes og reorganiseres på en ny og anderledes måde. Dette var en af de gange, og det var startskuddet til de næste 7 års studier.

Det viste sig snart, at A Course in Miracles indeholdt alt det, jeg indtil da forgæves havde søgt. Den besvarede alle mine spørgsmål, forklarede, at alt, hvad jeg havde oplevet, er sandt. Hvert eneste ord, hver eneste sætning, hvert eneste forbløffende udsagn er præcis, som jeg oplevede. For første gang under alle mine forgæves forsøg oplever jeg, at der endelig var en, som vidste, hvad han snakkede om. Hvem der så end havde skrevet den bog, så var det præcist, hvad jeg behøver. Og det allerbedste: Bogen anviser os en helt specifik og klar vej Hjem. Den beretter i detaljer, hvordan og hvad vi skal gøre, og fortæller alt i et vidunderligt smukt sprog.

Jeg har læst mange bøger i min tid, rigtigt mange, men efter den dag, da lynet slog ned, har jeg ikke læst ret meget andet end A Course in Miracles.

De få bøger, jeg har påbegyndt, giver i sammenligning en næsten barnagtig latterlig forståelse af mennesket, dets psykologi, meningen med livet, hvorfra vi kommer og hvorhen vores rejse går, og hvorfor vi tilsyneladende lever som trælbundne i en fysisk verden. Og findes der noget som helst mere nyttigt og interessant, findes der overhovedet noget andet, som er værd at vide, end netop dette?

19

DEN DERSENS TYKKE BLÅSORTE BOG

Måske er du blandt dem, der har undret dig over alle de citater, som har prydet de foregående kapitler. Måske har du endog læst dem, og hvem ved, måske er du blevet overrasket og tænkt, du gerne ville vide noget mere om deres oprindelse? Og frem for alt, hvem er dette ”jeg”, som hele tiden dukker op i citaterne? Det (for nogle) overraskende svar fremgår af efterfølgende.

Alle citater stammer fra storværket A Course in Miracles, som er en åndelig vej blandt mange andre. Målet med enhver sand åndelig vej er, at vi skal opdage, hvem vi i virkeligheden er. Det er således en rejse tilbage til vores Selv og i slutenden til genforeningen med Gud.

A Course in Miracles er et exceptionelt værk. For første gang i historien præsenteres vi for en åndelig vej, som foruden at stikke vejen ud for os med praktiske anvisninger og øvelser også bygger på vestlig kristen tradition og tænkemåde. Som tidligere nævnt korrigerer Kurset også et utal af den traditionelle kristendoms fejlfortolkninger og misforståelser, inklusiv den vel nok mest fatale af alle, at vi opnår „evigt liv“ ved blot at „tro“ på Jesus.

Som det fremgår af Kurset, som det burde fremgå af Jesus' tydelige demonstrationer og undervisning for 2000 år siden, og som det forhåbentlig fremgår af min beretning, er tro ikke tilstrækkelig. Ingen kommer Hjem med mindre deres sind er blottet for alt andet end Kærlighed.

Sagt med andre ord, kun den dag vi „jordiske væsner“ er i stand til at opfatte Helligåndens projektion ud på verden, og vi derfor kun kan se kærlighed eller en bøn om kærlighed, vil Himmerigets port være åben for os. Jesus storhed er, at han er den eneste, som har opdaget, at vi skal blive kærlighed for at entre Paradiset.

Dette betyder, at han i sandhed er „vejen, sandheden og livet“. Alverdens åndelige veje skal komme til samme erkendelse.

Men hvordan opnår vi at blive som Jesus? Også det gav han os svaret på, og svaret er sand tilgivelse. Meget mere herom senere.

Kursets tilblivelse

En ordveksling i 1965 mellem Helen Schucman and Bill Thetford var katalysatoren som igangsatte Kurset. De var begge professorer i medicinsk psykologi på et stort New York-hospital, hvor Bill var Helens chef. Som i de fleste universitetsmiljøer var også deres afdeling fyldt med stridigheder og konkurrence. Ikke uventet var Helens og Bills indbyrdes forhold derfor også præget af modsætninger og aggressivitet.

Netop den dag, vi her taler om, mødtes de på en af hospitalets gange. Bill holdt en følelsesladet tale for Helen. Hans konklusion på talen var, at ”der må findes en bedre måde”, hvorpå de kunne samarbejde og undgå deres evindelige stridigheder. Han var fast besluttet på at finde ”denne bedre vej”. Helens umiddelbare reaktion var, at hun ville bistå ham.

Dette blev vendepunktet i Helens og Bills forhold og den hændelse, hvis udkomme har vist sig at få livsomvæltende

de indflydelse på tusindvis af mennesker overalt i verden.

Helen og Bills "gangmøde" er et eksempel på det, Kurset kalder et "helligt øjeblik". Dette er øjeblikket, hvor to (eller flere) mennesker beslutter sig for at tilsidesætte deres egne personlige, fastlåste tankemønstre og i stedet er åbne for at "modtage en bedre vej".

En sådan beslutning har intet at gøre med fortidig tro eller ikke tro, uddannelse, opdragelse, farve eller udseende.

Beslutningen kan træffes af hvem som helst når som helst og vil resultere i samme resultat - Helligånden vil vejlede dem og lede dem ret. Det havde derfor ingen betydning, at Bill var agnostiker og Helen havde erklæret sig som intet mindre end "militant ateist".

Deres fælles beslutning om at finde en bedre vej var indledningen til en periode, hvor Helen fik såkaldte "visioner" og udviklede clairvoyante evner, "soft thinking", som hun nedladende kaldte det. Som videnskabsmand med stort "V" påvirkede disse nye og uvelkomne oplevelser hende meget stærkt.

Det hele endte med at hun en aften ringede til Bill og med panik i stemmen fortalte, at der var "en stemme", som talte til hende. Det var umuligt for hende at stoppe stemmen, og hun var reelt bekymret for, at hun var ved at gå fra forstanden.

Bill hørte tålmodigt på hende, og da han efter et stykke tid fik hende beroliget, spurgte han, hvad det dog var denne stemme sagde. ”Den bliver ved med at gentage, dette er et kursus i mirakler, tag venligst notat”, var Helens svar.

Da Helen kunne stenograferer, foreslog Bill hende at nedskrive, hvad stemmen sagde. Når de så mødtes næste morgen, kunne de se på det og bare kassere det, hvis det var noget sludder.

De mødtes næste morgen på hospitalet. Med rystende stemme oplæste Helen teksten, som senere blev introduktionen i *A Course in Miracles*:

(24) *Dette er et kursus i mirakler. Det er et obligatorisk kursus. Kun tiden du bruger, er frivillig. Fri vilje betyder ikke, at du kan bestemme kursets indhold. Det betyder blot, at du kan vælge, hvad og hvornår, du ønsker at lære det. Kurset siger ikke på at undervise i betydningen af kærlighed, thi det ligger hinsides det undervisningsbare. Derimod siger det imod at fjerne bevidsthedens blokeringer imod kærlighedens tilstedeværelse, som er din naturlige arv. Det modsatte af kærlighed er frygt men det, som er altomfattende, kan ikke have en modsætning. Dette kursus kan derfor meget enkelt opsummeres således:*

*Intet virkeligt kan trues.
Intet uvirkeligt eksisterer.
Heri ligger Guds fred.*

De fattede ikke den dybere mening med ordene, men de havde begge en følelse af, at de skulle fortsætte. Dog aftalte de at stoppe, første gang ”stemmen” modsagde sig selv. Det varede imidlertid ikke længe, førend de forstod, at de var i færd med at få svaret på deres anmodning om at finde ”bedre vej”.

Når de mødtes på hospitalet tidligt om morgenen, oplæste Helen det stenograferede diktat, hun havde modtaget dagen inden, og Bill maskinskrev, hvad hun læste.

I lang tid havde Helen et meget ambivalent forhold til teksterne, og hun nægtede i perioder at høre på „stemmen“, der havde identificeret sig som Jesus. På hendes spørgsmål, hvorfor hun, en militant ateistisk jøde, var valgt, og ikke for eksempel en hellig nonne, fik hun prompte svaret: ”Jamen, du gør det jo”.

I september 1972, syv år efter at Helen første gang havde hørt den indre stemme, afsluttedes hendes og Bills arbejde med det, vi i dag kender som A Course in Miracles. I alle disse år fortalte de ikke et eneste menneske, hvad de lavede. Alt materiale – 7 store ringbind – var omhyggeligt låst inde i et pengeskab på hospitalet. De var begge overbevist om, at deres professionelle karriere stod på spil, såfremt en kollega fik nys om deres ”fritidssysel”.

Selv om Kurset var kommet som svaret på en personlig anmodning, vidste Helen og Bill tidligt, at svaret ikke var til dem alene.

Med hjælp fra en ven, Kenneth Wapnick, blev hele materialet redigeret, inddelt i kapitler og afsnit, forsynet med titler, tegnsætning etc. Det lå endeligt færdigt i begyndelsen af året 1975.

Gennem en lang række ejendommelige ”tilfældigheder” og nye møder lykkedes det at få udgivet Kurset i bogform første gang i juni 1976 i et oplag på 10.000 eksemplarer. I denne forbindelse er det værd at nævne bekendskabet med Judy Skutch, som var den direkte årsag til, at der blev penge til udgivelsen.

(25) *Det hellige øjeblik er Helligåndens mest nyttige undervisningsmiddel til at lære dig betydningen af kærlighed, thi dets mål er fuldstændigt at udeslutte domme.*

20

MÅSKE OGSÅ DIN VEJ?

(26) Husk blot dette: Du behøver ikke tro på ideerne, du behøver ikke acceptere dem, og du behøver end ikke byde dem velkommen. Nogle af dem kan du aktivt modsætte dig. Intet af dette betyder noget og mindsker ikke deres effekt. Men tillad ikke dig selv at gøre undtagelser, når du anvender de ideer, som Arbejdsbogen indeholder, og brug dem uanset, hvad dine reaktioner så end måtte være. Intet mere end dette forlanges.

I resten af dette skrift vil jeg berette lidt om indholdet og nogle af principperne i A Course in Miracles.

Selv om du ikke har tænkt dig at slå ind på en åndelig vej, er jeg sikker på, at der er ting, du vil have glæde af at lære, og som – uanset farven på din tro eller ikke-tro – kan blive til stor nytte for dig i dit daglige liv. Måske vælger også du A Course in Miracles som din vej. Måske er den allerede.

Når vi begynder at studere A Course in Miracles, er der mange faldgruber, vi som egoer kan og vil falde i. Det kan være nyttigt at kende lidt til nogle af disse, hvorfor kapitel 27 opsummerer nogle stykker, jeg selv er dumpet i, og som det krævede tid, arbejde og forståelse dels at opdage og dels at frigøre mig fra.

Uanset din baggrund tror jeg at Kurset i begyndelsen vil opbyde en del vanskeligheder for dig. Men har du besluttet dig, så fortsæt. Tag eventuelt pauser ind imellem. Du vil blive rigt belønnet for dit møje.

Selv om du ikke bekender dig til Kristendommen, er du som dansk/skandinav opdraget i et 1100-årigt Kristent samfund med Kristne værdier og traditioner, som gennemsyrrer alt og er blevet en del af dig og din tankeverden, uden du måske nogen sinde har skænket det en tanke.

Kurset er det eneste spirituelle skrift, skrevet for vesterlændinge med kristen baggrund, og er som sådan en guldgrube for alle søgende mennesker i den vestlige verden. Du er således ikke på forhånd handikappet, hvilket ville være tilfældet, om du for eksempel valgte Buddhismen som din vej. En dybere forståelse af Buddhismen vil kræve mange års indlevelse i buddhistisk tankegang, historie, livsstil, vaner, traditioner etc. etc., hvilket du er behageligt fri for, om du vælger A Course in Miracles som din vej.

Men, men, men: Ud over at originalteksten er på engelsk, er en af de største forhindringer nok, at stort set alle kristendommens dogmer og begreber omfortolkes. Dette betyder, at du sikkert kender ordene, men ikke kender Kursets om- eller nyfortolkning. Som du allerede har set, gælder dette blandt andet kristendommens helt centrale begreb ”tilgivelse”.

Nævnt i flæng omfortolkes også Guds Søn. Vi alle er Guds Søn – en helt uacceptabel kættersk tanke for traditionelt kristne.

Andre ord og begreber som omfortolkes er: Kristus, Helligånden, korsfæstelsen, (ud/for)soning, afguder, at skabe, adskillelsen, synd, Jesu genkomst, opstandelsen, dommedag og vigtigst – eller skulle jeg sige mest radikal: Gud har ikke skabt den verden, du ser.

Den verden, du ser, er en illusionernes verden. Gud skabte den ikke, thi hvad Han skaber, må være evigt som Han Selv. I den verden du ser, findes intet, der varer evigt. I tid holder noget lidt længere end andet. Dog vil dagen komme, hvor alt synligt har fundet sin ende.

I århundreder har de, som besidder kundskab (gnosis) vidst, at Gud kun er Kærlighed – at Gud og Kærlighed er Ét – blot to forskellige ord for vor Skaber.

De, som endnu kun har tro, ynder at sige: ”Gud er Kærlighed”. Men tror de virkelig deres egne ord?

Er du iblandt dem, er jeg sikker på, du forstår at – ligeså umuligt det er for bjørnen at lægge æg – ligeså umuligt er det for Kærlighed at skabe andet end Kærlighed. Gud skabte derfor ikke den fysiske verden, som er alt andet end Kærlighed.

Første Mosebog kapitel 1, som fortæller os *”I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden”*, skal derfor læses *”I begyndelsen lavede egoet himlen og jorden.”* *)

Måske er du blandt dem, der siger: Jamen, jamen stop nu en halv; da Gud er alt, kan Han jo også skabe alt inklusiv denne verden.

Du har ret, Gud er skaberen af Alt, men du mangler at forstå, at Kærlighed/Gud er alt, og at den fysiske verden blot er en illusion, et blændværk, din egen forvirrede, pla-

*) egoet = Guds adskilte Sønner, jf. senere.

gede drøm. Og hvem laver dine drømme? Ikke Gud, men du selv. Derfor, brug ikke Gud som syndebuk for dine egne misopfattelser, for alle rædslerne du laver og huser i dit sind, men forstå at du, og kun du har lavet den verden du ser.

Den gudstro påstår måske også: ”Jamen Gud har da skabt mig”.

Atter har du ret, Gud skabte dig, men ikke det ”mig”, du tror du er, nemlig din krop og alt, som er tilknyttet din krop. Det er alene dit eget værk og har intet med Gud at gøre, for spørg dig selv: ”er min krop, mine tanker og handlinger kun Kærlighed og er de evindelige?”

Gud skabte vores ånd, vores sind, men kun den del af sindet, som huser Helligånden og Kristus, altså den del som – når du vover at vække den – besidder kundskaben om, hvem du er og om din Skaber.

Find modet til at åbne porten, du så effektivt har lukket, og du vil forstå.

”Guds veje er uransagelige” siger de bogstavtro, når de ikke magter at forklare spejlbilledet af deres eget sinds uhyrligheder og hyklerisk peger en finger imod Gud og helt overser de tre fingre, som peget imod dem selv og tomten, som vifter usikkert i ubestemte retninger.

Guds veje er ikke uransagelige – dine er, for du har end-

nu ikke forstået, at hvad du ser ”der ude i verden” er en projektion af frygten i dit eget sind.

Gud har intet at gøre med, hvad du tror, du ser ”der ude”. Han ”ser” ikke overhovedet en fysisk verden, for han ser ikke dit blændværk, som er et ikke-eksisterende sandskorn i et ikke-eksisterende univers.

Jeg er sikker på, at også du finder disse nyfortolkninger af den traditionelle kristendoms selvmodsigelser og mærkværdigheder ganske indlysende og nødvendige. Lærer du imidlertid ikke betydningen af disse omfortolkede kristne begreber, er det som en læge, der ikke fatter blodets funktion og betydning – patienten farer meget hurtigt ilde.

Som du allerede har konstateret, har jeg tilladt mig at oversætte citaterne, som er anvendt i dette skrift. I fald du ikke har bogen liggende foran dig, har jeg tilføjet kapitel 30, hvor du kan læse de originale engelske tekster.

Vælger du A Course in Miracles som din vej, vil du med garanti læse og studere den i resten af dine dage. Derfor vil jeg opfordre dig til at læse den engelske originaludgave – også selv om du synes, at engelsk er et problem for dig. Ingen oversættelse – ligegyldigt hvilken – står mål med originalteksten, som endog i lange passager er skrevet i blankvers. Gør du det, har du ud over fornøjelsen

at læse et rytmisk, smukt sprog, også rig mulighed for at lære dig engelsk. Og frem for alt, du undgår oversætternes fejl.

I begyndelsen fandt jeg, at det var umuligt for mig at læse mere end syv-otte sætninger ad gangen. De var så proppet med mening og for mig nye ord og begreber, at jeg bogstaveligt blev fysisk udmattet. Det blev langsomt bedre i takt med, at jeg forstod mere og mere.

Du skal vide, at du ikke kan læse og fatte dette værk, som læste du sommerens hængekøje-roman, hvilket en person begejstret fortalte mig, han havde gjort.

Tag dig tid. Vær tålmodig med dig selv. Forbered dig eventuelt, inden du går i gang med hovedværket. For eksempel kan du læse En Dansk Introduktion til Et Kursus i Mirakler og Dine Regler din Virkelighed.

De kan ikke længere købes i boghandlen, men send mig en mail og jeg vil jeg returnere en e-bog til dig gratis.

E-bogen er desuden i forhold til den trykte udgave revideret og udvidet med et par kapitler.

(27) *Rejsen til Gud er blot genopvækkelsen af din kundskab om, hvor og hvad du altid er. Det er en rejse uden afstand til et mål, som aldrig er forandret. Sandhed kan kun opleves. Sandhed kan ikke beskrives, den kan ikke forklares.*

21

NOGLE BEGREBER

Mennesket opfattes normalt som bestående af tre dele:

Ånd, sjæl og krop.

Vi har nogenlunde tjek på, hvad kroppen er for en tingest.

Det er imidlertid lidt vanskeligere at definere sjæl og ånd.

I kristendommen forbinder man normalt sjælen med vores tanker, følelser og personlighed, det vil sige et eller andet, som ”vist nok” befinder sig et eller andet sted i vores krop.

Ånden er et endnu mere udflydende begreb, men forkla-

res med, at mennesket er skabt af Gud som et åndeligt immaterielt væsen, hvilket ikke (almindeligvis) manifesterer sig i den fysiske verden. Når vi ”vækkes åndeligt”, tager Guds Ånd bolig i vores ånd. Mennesket siges således at bestå af en åndelig del med en sjæl, der har taget bolig i en krop.

”Traditionel videnskab” mener groft set, at vores tankevirksomhed har sin kilde i sindet, som formodes at befinde sig et eller andet sted i vores fysiske hjerne. Sindet er stort set lig det, kristendommen kalder ”sjæl” som beskrevet ovenfor.

Sindet/sjælen har imidlertid intet som helst at gøre med noget fysisk. Sindet er en immateriel kraft/kilde, som er helt uafhængig af vores fysiske hjerne og befinder sig derfor ikke heller i nogen del af vores fysiske krop.

Dette er forklaringen på, at mennesker kan (lære at) se – på trods af, at de er blindfødte eller ved en ulykke har fået synsnerverne til begge øjne overskåret, eller at et menneske med en hjerne så stor som en valnød tænker og fungerer normalt – tro det eller ej, der findes eksempler herpå. Det er ligeledes forklaringen på, at man ser og tænker krystalklart, når ”sjælen frigør sig fra kroppen”. Enhver med lidt tålmodighed kan lære sig dette. Det kræver dog også en smule mod, eftersom vi er så tæt knyttet

til vores krop, at vi endog tror, vi er kroppen. At "lade den bag os" eller "forlade" den for en stund, opfattes og føles derfor, som om vi dør – eller vil dø. Fortidens og nutidens shamaner kan tale med herom. De fortjener vores allerdybeste respekt.

Ud over at jeg selv kan bekræfte dette fænomen, findes der et utal af veldokumenterede eksempler herpå. Se for eksempel familielægen Raymond Moody's lille bog "Life after Life". Bogen findes også på dansk med titlen "Livet efter Livet".

Raymond Moody blev interesseret i dette fænomen efter at flere af hans patienter havde fortalt stort set enslydende beretninger om deres "nærdød oplevelser".

Han annoncerede i flere aviser efter personer, som kunne berette om lignende hændelser. Flere tusinde meldte sig, og han igangsatte et større arbejde, i hvilket han blandt andet forsøgte at finde nogle "fællestræk" i disse nærdød oplevelser. Ud over et stort antal meget rørende "øjevidneberetninger", handler hans lille bog netop om disse fællestræk.

Nogle få forskere synes i dag at være kommet på sporet af dette faktum og er begyndt at arbejde ud fra teorien, at vores hjerne blot er en "modtager" af impulser, der kommer fra et andet sted, fra noget ikke-fysisk. Vores hjerne,

siger de, synes at være ligesom en radiomodtager, der intet selv producerer men blot forstærker de elektriske signaler, som udsendes fra en ”radiostation” (læs: vores sind) som er placeret et helt andet – endnu ikke defineret – „sted“.

A Course in Miracles forklarer os, at vores sind er splittet i to dele; ego-sindet og Kristus-sindet som er den del af vores sind hvor Helligånden råder. For nemheds skyld bliver denne del herefter benævnt Kristus-sindet.

Et ”glemslens slør” er så at sige fældet ned imellem disse to dele, således at vi som mennesker normalt ikke overhovedet er bevidste om Kristus-sindet, men udelukkende lader os styre fra og af ego-sindet.

Dette glemslens slør blev lavet af en del af Guds Sønner, da disse fik den skøre ide, at der måske fandtes mere end Alt.

Som min beretning om ”Lysets Rige” (kapitel 16) illustrerer, kan en dualistisk tanke ikke eksistere i Guds verden, hvorfor jeg per automatik blev kastet ud af Paradis. I modsætning til biblens forklaring, var det ikke Gud, som jog Adam og Eva på porten, men dem selv, præcis ligesom jeg gjorde.

Kastet ud af Paradis opfatter disse adskilte Guds Sønner sig som totalt Gudsforladte og tror i deres angsttilstand,

at de har angrebet Gud. De ikke blot tror, de er overbeviste om, at de har syndet, hvilket fører til, at de opfyldes af skyldfølelse med slutresultatet: De blev bange.

De reagerede helt i overensstemmelse med princippet i den uhellige treenighed, synd-skyld-frygt (beskrevet udførligt i efterfølgende kapitel 22).

Denne fortærende angst forsøgte de at beskytte sig imod ved at gemme sig i et selvlavet ego-sind, hvor de med rette mener, at Gud ikke kan finde dem og derfor ikke heller kan angribe og straffe dem.

(28) *Hvad er egoet?*

Egoet er afgudsdyrkelse; tegnet på et begrænset og adskilt selv, født i en krop, dømt til at lide og til at afslutte sit liv med døden. Egoet er "viljen", der ser Guds Vilje som sin fjende ... I sit vanvid tror det, at det har besejret Gud Selv.

Når vi oplever os selv som beboere i en fysisk verden, har vi to muligheder siger Kurset:

1. At lade vore tanker og handlinger styre fra ego-sindet – også kaldet det urette sind – eller bevidst vælge
2. At lade vore tanker og handlinger styre fra Kristus-sindet også benævnt "det rette sind".

Kun få synes at have opdaget, at dette er de to eneste reelle valg, vi har her i verden. Vi lader os blindt og

tankeløst styre fra ego-sindet, hvilket blandt andet har førnævnte grumme konsekvenser – lidelse, død og den dybde-fortrængte tro på, at vi har besejret Gud.

Når vi tilgiver sandt, tillader vi os selv at blive styret fra det rette sind, Kristus-sindet. Som „færdiguddannet“ i sand tilgivelse vil vi ligesom Jesus se *den virkelige verden*^{*)}, som kun er kærlighed totalt blottet for synd, skyld og frygt.

Ligesom andre så Jesus naturligvis også nød og elendighed, men han blev ikke ude af sig selv over det han så. Som „færdiguddannet“ vidste han, at synd blot er en ego-indbildning. Uden tro på synd eksisterer skyld og frygt ikke. Han fortolkede således alt som kærlighed eller en bøn om kærlighed.

To niveauer

Ligesom i det Ny Testamente taler Jesus i Kurset ud fra 2 forskellige niveauer. For en lethedens skylds kaldes disse niveauer niveau 1 henholdsvis niveau 2.

Niveau 1: Jesus taler ud fra Kristus-sindet, altså fra vores

**) den virkelige verden er ikke, som nogle tror, Paradiset, eller tilstanden „Hjemme hos Gud“. Den virkelige verden er Kursets betegnelse for den fysiske verden, når vi har opnået Kristus-vision og derfor opfatter alt i verden som kærlighed eller en bøn om kærlighed.*

sande Virkelighed, som afspejler Guds ”verden” og fra Niveau 2: Jesus taler ud fra ego-sindet, altså fra egoets selvopfundne fysiske verden eller illusionernes verden.

Forstår man ikke dette og derfor sammenblander disse niveauer, bliver både Evangelierne og Kurset nemt uforståelige for ikke at sige rent volapyk. Kurset kalder dette niveau-sammenblanding.

Nogle typiske eksempler på niveau-sammenblanding finde du i kapitel 27, Almindelige faldgruber.

Et eksempel fra Evangelierne er Johannes Evangeliet kapitel 14 vers 5:

*Thomas sagde til ham: »Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?»
Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.«*

Thomas taler på niveau 2 – fra ego-sindet: ”Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?”

Thomas er helt forvirret, da han tror, Jesus taler om en fysisk vej, han skal finde og følge. Han forstår ikke, at Jesus taler på niveau 1 – fra Kristus-sindet: ”Ingen kommer til Faderen uden ved (eller gennem) mig”.

Altså, ingen komme Hjem, medmindre de bliver som jeg – kun kærlighed blottet for al frygt.

Jesus gentager dernæst det samme på en anden måde:
”*Jeg er vejen og sandheden og livet.*” Altså, bliv som jeg, kun kærlighed blottet for frygt, og du vil automatisk komme til sandheden og livet. Det vil sige, til den eneste sandhed, som findes, sandheden som ikke rummer én eneste modsætning, og til det eneste liv, som findes, nemlig evigtvarende liv, som kun findes i Guds verden, i Himlen, i vort Hjem.

For at det skal synke ordentligt ind gentager Jesus også for tredje gang og atter på en ny måde, at vi skal blive som ham: ”*Kender I mig, vil I også kende min Fader...*”.

Med andre ord: jeg er en ”tro kopi” af vor Fader. Bliver I derfor som jeg – kærlighed uden frygt – vil I også kende vor Fader, og som en glædelig sidegevinst vil I vide, hvem I selv er.

Der findes mange eksempler i evangelierne på denne „niveau-sammenblanding“. Det samme er tilfældet i A Course in Miracles. Ligesom i evangelierne skal vi selv forstå, fra hvilket niveau Jesus taler.

De, som studerer Kurset, kommer fra alverdens religio-

ner og fra ingen religion. Ikke to studerende har derfor samme forudsætninger og baggrundsviden. Det, du måske opfatter som selvmodsigelser, kan derfor være et middel til at nå alle studerende, ligesom Jesus i evangelierne afpasser sin tale efter samtalepartneren. Kurset opfordrer os da også til at tage de anvendte ord og begreber med et gran salt:

(29) *Teologiske overvejelser som sådan er nødvendigvis polemiske, da de beror på tro og derfor kan accepteres eller forkastes. En universel teologi er umulig, men en universel oplevelse er ikke blot mulig, men også nødvendig. Det er denne oplevelse, Kurset stiler imod. Kun her er konsistens mulig, for kun her slutter uvisheden.*

(30) *Intet udover dine egne tanker kan angribe dig.
Intet udover dine egne tanker kan få dig til at tro,
at du er sårbar. Og intet udover dine egne tanker
kan bevise for dig, at det ikke er således.*

22

SYND, SKYLD OG FRYGT

Egoets psykologi i en nøddeskal og fundamentet for hele dets eksistens, er den såkaldte ”uhellige treenighed”, der som tidligere nævnt lyder: Synd – skyld – frygt.

(31) Hvis du identificerer dig med egoet, må du opfatte dig selv som skyldig. Hver eneste gang du reagerer på dit ego, oplever du skyld, og du vil frygte straf.

Egoet er i bund og grund et sygt tankesystem, men ikke

desto mindre det fundament, hvorpå vi bygger vores jordiske liv og det, som sikrer, at vi tilsyneladende for altid forbliver indespærret i vores selvskabte fængsel uden ringeste udsigt til prøveløsladelse eller benådning. Jesus siger, at vi som egoer i den fysiske verden, kun rummer to følelser: Frygt og kærlighed.

(32) *Frygt og kærlighed er de eneste to følelser, du evner.*

Intet ego kan sige sig fri af frygt. Frygt er så at sige alle følelsers stamfader. Egoets (læs: vores) formål med frygt er, at vi aldrig skal opnå Kristus vision – aldrig skal opleve den tilgivne, den virkelige verden.

Synd er et så gåsehuds-fremkaldende ord, at de fleste mennesker nægter at tage det i deres mund og på det kraftigste benægter, at det skulle have noget som helst med dem at gøre. Når vi oplever os selv som mennesker i en fysisk krop i en fysisk verden, er dette ikke desto mindre det endegyldige bevis på, at vi ikke blot tror, men er overbeviste om, at synd er virkelig, at vi kan synde, at vi med andre ord kan sige/gøre/tænke ting, som i evigheders evighed ikke står til at ændre.

Den uhellige treenighed er et skuespil i 3 akter, og vi er de perfekte aktører. Vores liv kører automatisk, og uden

en eneste tanke om hvorfor, efter følgende recept:

1. Når vi **synder** (for eksempel gør, eller bare tror vi gør, et andet menneske fortræd), er det psykologisk set uundgåeligt, at vi
2. føler **skyld** over det, vi har gjort. Når vi føler skyld, er det psykologisk set ligeledes uundgåeligt, at
3. vi bliver bange, føler **frygt**.

Men hvorfor dog det?

Fordi vi frygter ”vores modparts” retfærdige hævn, den grumme hævn, som vi er overbevist om vil ramme os så sikkert som nat følger dag. Og vi har helt ret, hævnen vil ramme os, og vi helmer ikke et øjeblik, førend vi får en knytnæve på tuden eller har fortolket en eller anden hændelse, et ord, vores bils flade dæk, et hævet øjenbryn, som den retfærdige hævn for vores begåede synd.

En nyttig øvelse som (blandt andet) vil anspore dig til at lære sand tilgivelse: Vær opmærksom på, hvad du siger, gør og tænker, samt hvilke følelser, som affødes deraf. Det mindste lille gran af skyldfølelse du registrerer, afslører, at du med dine tanker eller handlinger har angrebet en ting, en ide, et menneske.

At holde fast i en ubehagelig følelse er ikke så let, som

det lyder og kræver lidt øvelse. Grunden er som tidligere nævnt, at skyld er den værste følelse, vi kan opleve og er derfor den følelse, vi næsten per automatik undertrykker og søger at holde borte fra vores bevidsthed.

Vær opmærksom på, at skyld kan vise sig på mange måder: røde ører, armsved, forsvar, og den mest almindelige - projektion. Sætninger, der fralægger sig egen skyld, kender eller hører du formentlig ofte, om ikke fra din egen mund så fra politikere i TV.

Men, laver du nævnte lille øvelse, tror jeg, du snart indser, at den uhellige treenighed, synd-skyld-frygt, også er den model, du har levet og stadig lever efter.

Tænk så lidt over, hvad dette tvangs-mønster betyder for dig og for din omverden, hvordan det har formet dit liv, hvilke konflikter, angreb og forsvar som er udsprunget heraf, og begynd studiet for eksempel A Course in Miracles, når du synes, du har fået nok.

23

TILGIVELSE, EN BEGYNDELSE

Alle kender eller har hørt ordet ”tilgivelse”, men hvordan defineres tilgivelse egentlig, og hvordan definerer du orde tilgivelse?

Har du nogensinde tænkt over dette og tænkt over, hvilken effekt tilgivelse har på dig og andre mennesker?

Måske har du aldrig tilgivet? Måske har du aldrig forsøgt at tilgive? Måske synes du ikke, at du nogen sinde har

haft behov for at tilgive? Måske synes du, at alle andre er nogle røvhuller og ikke fortjener din tilgivelse?

Har du lyst, kan du bruge et par minutter til at tænke over alle de spørgsmål, som rejser sig i forbindelse med det simple begreb ”tilgivelse”. Du kunne for eksempel begynde med at formulere din definition af ordet.

Tilgivelse er et af de mest mistolkede og misforståede begreber i den kristne (eller rettere afkristnede) Vest-verden, vi lever i. Den mest almindelige definition på tilgivelse er at undskylde sig selv eller andre for, hvad jeg/de har gjort eller sagt, ja endog har tænkt.

I det efterfølgende får du muligheden for at lære, hvad sand tilgivelse er og ikke er, hvordan du gør, hvordan du ikke gør. At lære og praktisere sand tilgivelse vil ud over fysiske forandringer (inkl. fysisk helbredelse) også medføre, at du bliver mere tolerant og forstående, siger farvel til depression og nedtrykthed – alt imens vejen i bogstaveligste forstand banes for dig, og porten til dit sande Hjem åbnes.

Vær opmærksom på, at egoet ikke skal bekæmpes, som nogle insisterer på. Ifølge Kurset skal vores ego derimod ”aflæres” bid for bid. Det er dette, sand tilgivelse gør. Forsøger vi at bekæmpe vores ego, er en ting sikkert: Vi gør det til virkelighed for os, og vi taber!

(33) *Hvad er tilgivelse?*

Tilgivelse får dig til at indse, at det – du troede din bror gjorde imod dig – ikke er sket. Tilgivelse undskylder ikke synder og gør dem ikke virkelige. Tilgivelse ser, at der ikke var nogen synd. Med dette synssæt er alle dine synder dig tilgivet. Hvad er synd andet end en falsk idé om Guds søn? Tilgivelse ser blot denne falskhed og lader den derfor forsvinde. Guds Vilje kan nu frit tage falskhedens plads.

Ovenstående citat afliver straks den første og måske største misforståelse om tilgivelse: *"hvad du troede, din broder gjorde imod dig, er aldrig sket"*.

Hvad du troede, er kun en falsk ide i dit eget sind, din forkvaklede fortolkning, som intet har at gøre med sandheden eller virkeligheden om din bror eller om dig selv.

Endvidere: *"Tilgivelse undskylder ikke synder"*. Var dette nemlig tilfældet, ville synd jo blive ophøjet til virkelighed, til sandhed og dermed yderligere befæste din egen tro på synd.

Når vi tilgiver sandt, erkender vi, at vi har opfattet forkert. Alle disse falske forestillinger, som udelukkende er forårsaget af vores overbevisning om, at synd er et faktum, der ikke står til at ændre, fortæller Jesus os blot er fejl, som sand tilgivelse fuldstændigt og enkelt kan omgøre.

At lære og praktisere sand tilgivelse er midlet, hvormed vor Hjemvenden garanteres, og Gud åbenbares for os. I tilfældig orden kan du nedenfor læse nogle få korte citater fra A Course in Miracles om tilgivelse:

- (34) *Det er din tilgivelse, som bringer mørkets verden ind i lyset. Det er din tilgivelse, som lader dig erkende lyset, hvori du ser. Tilgivelse demonstrerer, at du er verdens lys. Din tilgivelse får sandheden om dig til at vende tilbage til din erindring. Iboende din tilgivelse er derfor din frelse.*
- (35) *Det er dette skift, som sand opfattelse bringer: Det, som blev projiceret udad, ses inden i, og der lader tilgivelse det forsvinde.*
- (36) *Tilgivelse er midlet, hvormed jeg erkender min uskyld. I denne verden er tilgivelse en genspejling af Guds kærlighed. Tilgivelse bringer mig nær nok Himlen til, at Guds kærlighed kan nå mig og løfte mig op til Ham.*
- (37) *Den virkelige verden opnås ganske enkelt ved fuldstændig tilgivelse af den gamle – den verden, du ser uden tilgivelse.*

(38) *At tilgive er blot at huske de kærlige tanker, du gav i fortiden og dem, der blev dig givet. Alt andet skal glemmes. Tilgivelse er en selektiv erindring, der ikke er baseret på dine valg, for de skyggefigurer, du ønsker at udødeliggøre, er virkelighedens "fjender".*

(39) *Tilgivelse er denne verdens store nødvendighed, men det er, fordi den er en verden af illusioner. De, som tilgiver, frigør sig derfor fra illusionerne, mens de som tilbageholder tilgivelse, binder sig til dem.*

(40) *Tilgivelse er nøglen til lykke. Her er svaret på al din søgen efter fred. Her er nøglen til mening i en verden, der ikke synes at give nogen mening. Her er vejen til tryghed, når tilsyneladende farer synes at true dig ved hvert gadehjørne og ryste ethvert håb, du har om nogensinde at finde ro og fred. Her er alle spørgsmål besvaret; her er omsider afslutningen på al din utryghed.*

(41) *Tilgivelse tilegnes. Den er ikke iboende sindet, som ikke kan synde. Da synd er en ide, du har tillært dig, må du også lære dig tilgivelse, men af en anden Lærer end dig selv; en Lærer, Som repræsenterer dit andet Selv. Af Ham lærer du at tilgive det selv, du tror du lavede og at lade det forsvinde. Således tilbagegiver du ét sind til Ham, Som er dit Selv og aldrig kan synde.*

Bemærk: Som alt i denne verden er også sand tilgivelse en illusion. Sand tilgivelse er imidlertid den eneste illusion, som endegyldigt leder os ud af illusionernes verden:

(42) *Tilgivelse er for Gud og rettet imod Gud, men er ikke af Ham. Det er ikke muligt at finde noget Gud-skabt, som behøver tilgivelse. Tilgivelse er derfor en illusion, men på grund af formålet, som er Helligåndens, adskiller tilgivelse sig fra andre illusioner på én måde: I modsætning til alle andre illusioner leder tilgivelse bort fra fejl ikke til dem.*

24

TILGIVELSE OG EGOETS GUD

(43) *At lære dette kursus kræver villighed til at stille spørgsmålstejn ved enhver værdi du rummer. Holder du blot én skjult i mørket, sætter du alt, du har lært, over styr. Ingen tro er neutral. Alle har de magten til at diktere enhver beslutning, du træffer*

Hvorfor i det hele taget tilgive?

Utallige undersøgelser har påvist at tilgivelse er et effektivt mentalt og psykisk lægemiddel, som kan lede til et

„godt liv“. Denne „almindelige“ form for tilgivelse berører imidlertid ikke vores egentlige og eneste problem i denne verden; vores tro på, at synd er virkelig.

Tilgivelse er Jesus' vej i dag som for 2000 år siden. Men som alt andet i denne verden har egoet også fordrejet tilgivelse til egen fordel. Når vi ”tilgiver“ efter egoets recept, er resultatet ikke den gradvise opløsning af vores tro på synd - samt nogle skridt nærmere vores Hjem. Derimod bekræfter og forstærker vi vores tro på, at vi er nogle uhelbredelige syndere, fanget i egoets trædemølle, læs: synd, skyld og frygt.

Med A Course in Miracles er en nyfortolkning kommet til vores kundskab og dermed en fortolkning, hvormed vi aflærer vores tro på synd, i stedet for at bekræfte at synd er virkelig. Når vi praktiserer sand tilgivelse, indser vi i stadig højere grad, at vi ikke kan synde, at synd blot er en skør ide affødt af vores frygt for Guds straf, en total misforståelse, som sand tilgivelse enkelt korrigerer.

Lidt baggrund

Det hører til sjældenhederne, at et menneske går gennem livet uden på et eller andet tidspunkt at blive irriteret på et andet menneske. Forbløffende nok holder vi os ikke heller tilbage for at blive irriterede på ting, situationer,

billeder og tekster, som vi læser i aviser og ser på TV etc. De fleste, som er opmærksomme på, hvad der sker omkring dem og i dem, oplever denne irritation dagligt, ja endog flere gange dagligt.

Det kan være vanskelig at måle hyppigheden og styrken af vores irritations-anfald, da irritation er en af de „grimme“ følelser, som vi fortrænger hurtigere end en struds kan stikke hovedet i sandet. Men er du bilist, så tænk for eksempel på alle de „idioter“, du møder på en biltur og du forstår sikkert.

Jeg tror det vil overraske dig at høre, at mild irritation blot er et dække over et intenst raseri, som du skjuler allerdybest nede i dit ubevidstes mørkeste kælder:

(44) *Du vil blive mere og mere opmærksom på, at en svag snert af irritation blot er et slør, der dækker over intens vrede.*

Men fortvivl ikke! Kurset anviser hvorledes du kan bruge din irritation særdeles positivt, nemlig til at lære sand tilgivelse.

A Course in Miracles siger:

(45) *Min bror er min frelser.*

(46) *Du er din brors frelser. Han er din.*

Med ”bror” menes naturligvis alle mennesker i alle

størrelser og farver, altså alle vi møder flygtigt eller har livslange forhold til.

Og ”frelser”, hva’ er det for en fisk?

Frelser kalder Kurset mennesker, som bidrager til, at vi frelses, dvs. at vi får vision eller Kristus-vision og dermed kun kan se ”den virkelige verden”. Dette sker, når du har tilgivet fuldkomment og af egen fri vilje vandrer fredfyldt i denne den fysiske verden, præcis som Jesus af Nazaret gjorde for 2000 år siden.

Som sagt er skyld den skrækkeligste, mest forfærdelige følelse, et menneske kan opleve og derfor den følelse, vi hurtigst muligt fortrænger og fornægter. Ligeledes som nævnt, projicerer vi alt, hvad vi fortrænger. Intet ego undgår dette.

(47) *Så længe opfattelsen varer, er din bror det spejl,
hvori du ser billedet af dig selv.*

Når vi irriteres på et andet menneske, føler vi umiddelbart skyld over det, og vi fortrænger derfor denne skyldfølelse så hurtigt vi kan – og ofte så hurtigt, at vi overhovedet ikke når at registrere følelsen. Lyder det usandsynligt?

Tro mig, jeg taler af erfaring!

(48) *Vær ikke bange for at se indeni. Egoet fortæller dig, at alt derinde er sort af skyld og byder dig aldrig at se. I stedet kræver det, at du ser på dine brødre og ser din skyld i dem.*

A Course in Miracles giver os ”værktøjet” til at blive frelst og få Kristus-vision:

(49) *Der er en meget enkel måde at finde døren til sand tilgivelse og se den vidt åben og indbydende. Når du føler dig fristet til at beskyjde en anden for synd, uanset formen, lad da ikke dine tanker dvæle ved det, som du tror, vedkommende har gjort, for det er selvbedrag. Stil i stedet dig selv spørgsmålet:
”Ville jeg have beskyldt mig selv for dette?”*

Gør det til en sport at afsløre dig selv, hvordan, hvor ofte, hvor skjult eller åbent du angriber og hvor hurtigt, og med hvilke midler, du forsøger at ”glemme” skyldfølelsen som uundgåeligt følger.

Vi vil aldrig selv være i stand til at bevidstgøre al den sorte skyld, vi har begravet i vores underbevidsthed. Langt den overvejende del er et totalt ukendt og kulsort kapitel for os. Men vi får et glimt af denne fortrængte skyld hver eneste gang vi irriteres og angriber vores bror, en ide, en anderledes opfattelse, en tanke eller en ting i vores omverden.

Når vi tilgiver sandt, leder Han os til at ”se forbi” det fejl-
agtige billede, vi reagerede på.

(50) *Du kan ikke vække dig selv. Men du kan lade dig
blive vækket. Du kan se forbi din broders drømme.
Så fuldstændigt kan du tilgive ham hans illusioner,
at han frelser dig fra dine.*

Bliv opmærksom på de tricks, du bruger for ikke at blive
angrebet af andre mennesker og dermed føle skyld. Hører
du for eksempel til blandt flinkeskolens elever eller til
dem, der altid angriber først og voldsomst? Begge er
gængse metoder med det formål ikke at blive angrebet og
dermed føle skyld. Mere herom senere i afsnittet „Sand
tilgivelse“, men først:

Ud over ovennævnte har egoet et utal af tricks til ikke
at føle skyld. Blandt de mest anvendte er fortrængning,
kraftige modangreb, grådkvalt nedtrykthed og (i sjældne
tilfælde) tilgivelse sådan som præsten fortæller os, dvs.
”vend den anden kind til” når nogen angriber dig.
Ligesom enhver anden metode i egoets arsenal, har disse
valg alle det til fælles, at de giver os skyld. De opløser
absolut ikke vores tro på synd med deraf følgende følelse
af skyld og frygt.

Fortrængning er formentlig det mest almindelige valg,
når vi føler os krænket af mennesker, som vi enten ønsker

et ”godt” forhold til, eller vi af en eller anden grund ikke vover at reagere imod (han er større en mig, jeg håber på en lønforhøjelse, det gavner ikke min sag osv.).

Hvad vi fortrænger eller undertrykker, forsvinder ikke sådan, som vi tror. Derimod styrer og regerer det os fra sit skjul. I stedet for at se ”fejlen” i os selv, ser vi den i vores medmennesker. Vi projicerer vores egen følelse af skyld dvs. vi anklager et andet menneske for vores egne fejl. Dette er naturligvis et angreb, som giver os skyld.

Det kraftige modangreb giver os selvklart skyld uanset dets intensitet og voldsomhed.

Grådkvalt nedtrykthed. Måske du, ligesom mange andre, synes, at dette er en helt ”uskyldig” reaktion på et angreb? Sætter du dig imidlertid surmulende hen i et hjørne og begynder at græde, er dette i virkeligheden et modangreb på din ”angriber”. Uanset hvor godt du forsøger at skjule dine angreb, vil de alle give dig skyld. Men hvorfor nu det?

Det tager dig sikker ikke mange sekunder at indse, at din gråd eller surmulen ordløst siger: ”Se bare, hvor du har såret mig. Det er din skyld, jeg er så ked af det”. Atter giver vi ”modparten” skylden - hvilket naturligvis et angreb, som giver os selv skyld.

Og sluttelig en af egoets helt store fiduser, den snedigste af alle skyld-producenter som endog IQ100+ mennesker hopper på: „**tilgivelse**“, sådan som kirken har lært os.

Som tidligere nævnt er egoets form for tilgivelse et angreb. Dette er måske lettest at forklare med en situation, jeg tror de fleste mennesker har oplevet:

Du har tilsyneladende fornærmet din ægtefælle - eller en god bekendt. Vil vedkommende efter nogen tid gerne genoprette jeres gode forhold, kommer han/hun tilbage og siger noget i denne retning: ”Dengang du sagde ... bla. bla. bla. sårede du mig virkelig dybt. Men jeg synes altid, vi har haft det godt med hinanden, så jeg tilgiver dig, så vi kan genopretter vores gode forhold.“

Jeg er ret sikker på, at din første reaktion var ”øh, hva?” eftersom du ikke anede, hvad du gjorde galt, og at du dernæst følte dig uretfærdigt behandlet, læs: angrebet.

Formentlig har du aldrig tænkt videre over situationen, men nu ved du, at egoets ”tilgivelse” er angreb, som giver begge parter skyld.

Der er imidlertid en langt alvorligere konsekvens af at tilgive, sådan som præsten/egoet tilgiver.

Som du har set, er det, som egoet kalder ”tilgivelse”, i virkeligheden en af dets mange skjulte metoder til at

fastholde os i skyld. Glem ikke, at egoet er du og jeg, så længe vi går rundt som ubevidste robotter i denne verden.

Tilgiver vi efter egoets metode, bekræfter vi syndens virkelighed og uforanderlighed. Vi bekræfter dermed vores tro på, at vi/egoet kan ”skabe” i lighed med Gud.

Egoets helt store ”fidus” i hele denne tilgivelses-løgn er nemlig: I egoets verden er det ikke muligt at ændre en ”synd”, som vi har begået. Egoet bilder os ind, at synd ganske enkelt ikke står til at ændre. Egoet bryster sig derfor af, at det har tilranet sig Guds magt, har kørt Ham ud på glemslens ubrugelige sidespor.

Stolt fremviser egoet ”beviset” for sin sejr over Gud: ”Mærk dig mit ord. Har du én gang syndet, klistres skyld og synd til dig i al evighed. Synd står ikke til at ændre, synd er virkelig. Jeg – egoet – har skabt noget evigt og uforanderligt ligesom ham der Gud, der påstår, han har al magt.”

Egoet – altså du og jeg – tror i fuldt alvor, at vi har taget magten fra Gud og nu selv er Gud. Dette er vores aller mest sorte skyld, den allerdybeste fortrængning og derfor det, vi mest effektivt forsøger at holde borte fra vores bevidsthed, sikkerhedsforvaret i al evighed imod enhver tvivl og mulig korrektion – tror vi.

Er det vanskeligt forståeligt, at dette skulle have noget med dig at gøre, så se dig lidt omkring i verden: Viden-

skabsmænd laver våben, som 1000-vis af gange kan ud-slette alt liv på jorden, fly overdænger os med tung-me-taller for at kunne frembringe alt fra syndflod til tørke, der gen-manipuleres livsformer og ”injektioner”, som er helt fremmed for den fysiske verden, storforetagender er i fuld gang med at patentere alt liv på jorden, mennesker og dyr klones, ”artificial intelligence” (AI) er godt på vej til at gøre os alle overflødige, og for det ikke skal være løgn, findes der mennesker som helt alvorligt vil gøre dem selv til robotter for at opnå „evigt liv“.

Mennesket har så sandelig opkastet sig til Gud med alle de rædsels-scenarier dette medfører.

Sand tilgivelse, kortfattet

1. Du siger nogle ord/gør noget, som sårer/krænker mig.
2. Jeg føler et sting af smerte indeni mig.

Min ny erhvervede lærdom fra A Course in Miracles om sand tilgivelse, fortæller mig, hvordan jeg nu skal/ikke skal reagere, hvis jeg vælger at tilgive sandt:

Jeg forsøger ikke at undskylde dig.

Jeg forsøger ikke at forklare for mig selv og alle andre, at du har en særdeles god grund til at sige/gøre dette ond-skabsfulde imod mig.

Jeg forsøger ikke at lukke munden på dig.

Kort sagt skrotter jeg alle mine dårlige undskyldninger.

I stedet stopper jeg op et øjeblik og erkender åbent og ærligt, hvad jeg just har gjort. Husker på, at, når jeg er ude af mig selv, er det, fordi jeg har set/opfattet angreb i stedet for kærlighed eller en bøn om kærlighed.

Jeg registrerer, hvilke følelser denne misopfattelse vækker i mig. Jeg mærker skylden over det, jeg har gjort, for – tro det eller ej – jeg kan ikke angribe uden at føle skyld.

Dernæst repeterer jeg for mig selv, hvad jeg har lært. Jeg siger for eksempel:

Jeg har just fordømt og angrebet min bror, set ham som en synder i stedet for som Guds Søn. Jeg så angreb i stedet for kærlighed. Jeg ved, at hvad jeg ser, ikke er sandheden men blot min valgte opfattelse. Frem for alt ved jeg, at jeg ikke selv kan ændre min opfattelse.

Herpå henvender jeg mig til Helligånden/ Kristus (til en højere magt) med nogle få ord som f.eks.:

Kære Helligånd, hjælp mig. Vær sød at ændre min fejlagtige opfattelse af min bror, således at jeg ser ham med din kærlige opfattelse.

Finito Carmencito!

(51) *Tilgivelse er for Gud og rettet imod Gud, men er ikke af Ham. Det er umuligt at finde noget, som Gud har skabt, der behøver tilgivelse. Tilgivelse er derfor en illusion, men på grund af formålet, som er Helligåndens, adskiller tilgivelse sig fra andre illusioner på én måde: I modsætning til alle andre illusioner fører tilgivelse ikke til fejl, men bort fra dem.*

25

FUNGERER DET DER TILGIVERI?

(52) *Og har jeg brug for et hjælpende ord, vil Han give mig den. Har jeg brug for en tanke, giver Han mig også den. Og har jeg blot brug for ro, for et åbent sind, er det gaverne, jeg vil modtage fra Ham. Jeg har bedt Ham lede mig. Han vil høre mig og svare, for Han taler for Gud min Fader og for Hans hellige Søn.*

Hvad er betingelserne for at tilgivelse skal fungere og vi får Kristi-vision – ser ”den virkelige verden”?

Faktisk kun 2 ting, som begge naturligvis skal gøres med hjertet og ikke med hovedet:

1. At vi overgiver os, og
2. Vor bøn til Kristus/Helligånden/en højere magt, om at Hans kærlige opfattelse skal erstatte, hvad vores ego just havde opfattet som angreb.

Eftersom det, vi ”ser ude i verden”, er et spejlbillede af os selv, af vores frygt, tilgiver vi i realiteten altid kun os selv. Beder vi Helligånden ændre vores opfattelse, således at vi kan se vores bror med Hans øjne, beder vi Ham derfor i realiteten om, at vi ser os selv med Hans øjne.

Men skulle det virkelig være noget særligt?
Vel, umiddelbart synes det ikke som noget ”særligt”. Men af egen erfaring kan jeg garantere dig, at det er langt mere end noget særligt, for du vil aldrig igen se den verden, du før troede fandtes ”derude”. Både du selv, og mennesket som udløste din tilgivelse, forandres for altid og permanent.

Som nævnt betyder overgivelse, at du skal opgive alle dine forudfattede meninger, dine overbevisninger, din tro på, at du har ret, indrømme, at det, du tror på, intet har at gøre med sandheden - hverken om din bror eller dig selv. I det mindste skal du have en mistanke om, at det

er således. Dette er at give Helligånden den ”lille villighed”, Han beder dig om.

Essensen i sand tilgivelse opsummeres i Tekstbogens Kapitel 18 med disse få ord:

(53) *Nærm dig aldrig det hellige øjeblik, efter du har forsøgt at fjerne al frygt og had fra dit sind. Det er dets funktion. Forsøg aldrig at se forbi din skyld, inden du beder Helligånden om hjælp. Det er Hans funktion. Din opgave er kun at give Ham den lille villighed, som tillader Ham at fjerne al frygt og had, så du kan tilgives.*

Et helligt øjeblik er det nu, hvori vi træffer beslutningen at lægge alle vores egne tanker, ideer, tro og ikke-tro til side og beder Helligånden give os Hans sande opfattelse. Men hvad siger ordene i citatet egentlig?

”Nærm dig aldrig det hellige øjeblik efter du har forsøgt at fjerne al frygt og had fra dit sind.”

Du mindes den uheldig treenighed, som forklarer, at vores tro på synd er den eneste grund til, at vi konstant trækkes rund i ego-manegen „synd, skyld, frygt“.

Vi kan ikke hade uden at angribe andre eller os selv. Da egoet opfatter vores angreb som en synd, giver angreb os altid skyld. Beskeden i sætninger er derfor helt klar:

Vi skal absolut ikke selv forsøge at fjerne vores frygt og

had. Prøver vi alligevel, bliver resultatet, at vi forøger vores skyld eftersom egoets eneste „løsningsforslag“ er projektion og projektion er et angreb.

„*Det er dets funktion*“: Det er det hellige øjeblikks funktion at fjerne frygt og had og absolut ikke vores (egoets).

Dernæst: „*Forsøg aldrig at se forbi din skyld inden du beder Helligånden om hjælp*“. Som i første sætning mindes vi endnu en gang om, at vi ikke kan selv. Forsøger vi selv bliver det eneste resultat, at vi blot forøger vores skyld. „*Det er Hans funktion*“, for kun Helligånden er i stand til at omgøre vores skyld.

Og sluttelig: „*Din opgave er kun at give Ham den lille villighed, som tillader Ham at fjerne al frygt og had så du kan tilgives.*“

Som sagt ovenfor er denne „lille villighed“, at vi overgiver os (lægger vores egne tanker, ideer, tro og ikke tro til side). Kun således kan Helligånden gøre sit arbejde, og vi kan tilgives for at have set angreb i stedet for kærlighed eller en bøn om kærlighed.

Hvor enkelt kan det være?

Har du forsøgt at tilgive, og synes du ikke, det virker helt som lovet, er det, fordi nævnte to forudsætninger – din overgivelse og din bøn til Helligånden – ikke er opfyldt. Du har misset, måske ikke helt forstået, disse to absolut

nødvendige forudsætninger. Det er ingen synd, blot et lille fejltrin, så forsøg igen.

Måske bed du mærke i, hvad der gik forud for min „forvandling“ i beretningerne om Baggårdsmiraklet samt det Farvestrålende Rige og Lysets Rige?

Rigtigt: Jeg overgav mig. Jeg opgav min egen vilje og gav Gud magten over mig, lod Hans vilje råde. Udtømt og tom for egne ønsker og ideer, uden vilje til at bevæge mig så meget som et skridt mere, og uden forventninger eller håb om et bestemt resultat, lagde jeg helt bogstaveligt min skæbne i Guds hænder.

Stående i situationen, havde jeg ingen anelse om konsekvenserne eller effekten af min overgivelse. Min bøn til Gud var mit definitivt sidste spinkle håb, så spinkelt at jeg ikke troede, den overhovedet ville betyde noget eller have nogen virkning. Jeg var totalt kravløs og uden forventninger.

Jeg påkaldte Gud, bad om Hans ”løsning” uden min egen indblanding og uden skjulte agendaer om godt og ondt, om rigtigt og forkert.

(54) *Bed i Guds Navn om din forløsning, og den er dig givet. Ingen anden bøn end denne er nødvendig, for i den findes alle andre. Ord er betydningsløse, og alle ønsker overflødige, når Guds Søn beder i sin Faders Navn.*

Måske skuffer det dig, som tror, at du ved at se hellig ud,

foldede hænderne og mumle nogle besværgelser, kan bevæge Gud til at give dig en ny lejlighed, eller at Han søger for, at din kæreste bliver skiftet ud.

For at tilgivelse og bøn skal "give resultater", er det et ufravigeligt krav, at vi udviser nævnte „lille villighed". Denne "sindstilstand af overgivelse" (opgivelsen af og troen på, at vi vil og kan selv) er normalt en uhyre vanskelig opgave for et ego, for har vi ikke alle lært, at vi skal kunne selv? I den fysiske verden synes det godt og tilfredsstillende, at vi "kan selv", for det giver os en følelse af frihed. Men skal du "frigøres" fra den fysiske verden og opnå virkelig frihed, skal du overgive al magt til Gud, indse, at Guds Vilje også er din vilje.

Mest almindeligt indtræffer mirakler og åbenbaringer netop i de situationer, hvor et menneske er kørt helt ud, hvor det ikke længere kan bunde, hvor der kun resterer to muligheder, døden eller overgivelse.

Som nævnt definerer A Course in Miracles miraklet som skiftet i opfattelse fra egoets frygt til Helligåndens kærlighed.

For at miraklet skal indtræffe, når vi tilgiver, skal tilgivelse ske i denne "sindstilstand" af overgivelse. Vi skal totalt opgive troen på og ideen om, at vi kan selv, for vi kan ikke selv.

I situationer, hvor vi indser, at der må ske en forandring i vores liv, er det indlysende, at vi ingen hjælp får fra ego-

et. Egoet kan og vil selv og har altid ret. Det er jo netop egoet, som misopfattede og til stadighed insisterer på, at årsagen til vores følelser af sorg, skyld, ufred af enhver art, er at finde udenfor os selv – og absolut ikke kan findes i vor egen forkerte opfattelse.

(55) *Det er ikke let at indse, at bønner om at få ting, status, menneskelig kærlighed og fysiske ”gaver” af enhver art, altid har til formål at låse dig inde og holde dig borte fra skyld. Alt dette bruger du som erstatninger for Gud og forvansker selve formålet med bøn.*

Opgiv ikke, fordi du tror, du fejler og synes det er vanskeligt, men fortsæt med at træne i at overgive dig og bede om hjælp. Hverken børn eller voksne lærer at køre på cykel ved at læse en manual eller høre forældrenes fortællinger om, hvordan man cykler.

Alle færdigheder kræver træning, igen og igen, indtil det er lært og til slut blot er en dagligdags glædelig rutine.

Du opgav ikke at cykle, fordi det var vanskeligt, eller fordi du faldt af cyklen og skrabede knæ og albuer til blods.

Hvorfor skulle du så opgive at lære dig tilgivelse, som vil lede dig Hjem til et evigt liv, hvor alt er Ét, hvor alt er Fred og Kærlighed i en uforanderlig Evighed – til Paradiset, til Himlen?

Når du synes, det er svært, så tænk på den gang du lærte at cykle og tænk på din begejstring, da du mestrede kunsten. Det var vanskeligt, det gjorde ondt, men du fortsatte vedholdende, lige indtil du kunne.

Sand tilgivelse er midlet, Jesus kom for at lære os, for denne form for tilgivelse er fuldstændig blottet for skyld og afkræfter vores tro på, at synd er virkelig.

Vi tilgiver ikke andre for det onde, vi tror, de har gjort imod os – og vi tilgiver ikke os selv for det onde, vi tror, vi har gjort imod andre. Derimod tilgiver vi os selv for at have opfattet vores bror og os selv forkert – opfattet angreb i stedet for en bøn om kærlighed.

Hver eneste gang vi tilgiver sandt, ændres bid for bid vores tro på syndens ”virkelighed”, og slutresultatet er vision – vi ser den virkelige verden, som Jesus kalder denne den fysiske verden, når vi har tilgivet alt og alle og vi vandrer i fred.

Stille og roligt er vi kommet til den erkendelse, at synd ikke er noget uforanderligt, ikke er noget evigtvarende, som egoet bildte os ind, men blot et fejltrin, som vi kan korrigere. Kun du har magten til at gøre denne forandring. Kun du bestemmer hvor og hvornår. Du og kun du besidder beslutningskraften.

Vælg ikke længere at spille ofrets rolle og give alt og alle skylden for dine fejlfortolkninger, for din smerte. Vælger du offerrollen, ikke bare forsøger du at give andre skylden, men rent faktisk binder du din styrke og beslutningskraft i disse dine skyld-objekter. Det uundgåelige resultat heraf er, at du i stigende grad vil føle dig modløs og uformående og fortsat projicerer dit had og dine for-

dømmelser ud på ”verden”. Du indser ikke at synd kun er en fiks ide og fatter derfor ikke heller at skyld og frygt til stadighed fylder dit sind.

Vælger du nu – imod bedre viden – at fortsætte ad egoets vej, er der ingen, som vil fordømme dig for det – altså ingen andre end du selv.

At tilgive sig selv

Al tilgivelse handler som sagt om at tilgive sig selv. Der kan imidlertid være situationer, hvor vi synes vi har brug for at tilgive os selv for ukærlige tanker, ord eller handlinger rettet imod andre, eller imod os selv. Følelsen af skyld fortæller os, at vi fordømmer os selv for, hvad vi har gjort – vi angriber med andre ord os selv, hvilket blot giver os endnu mere skyld.

Princippet er det samme som beskrevet foran under Helligåndens / Kristi tilgivelse, idet samme to forudsætninger skal være opfyldt:

1. at vi overgiver os (opgivelse af egne agendaer, ønsker og tro på at vi har ret) og
2. vores bøn til Helligånden.

Et eksempel i forkortet udgave:

1. Jeg genkalder mig situationen. Jeg føler skylden over det jeg har gjort. Jeg holder fast i følelsen, forsøger ikke at finde undskyldninger.
2. Jeg henvender mig til Helligånden/Kristus (en højere magt) med nogle få ord som f.eks.

Kære Jesus hjælp mig. Vær sød at ændre min fejlagtige opfattelse af mig selv således at jeg ser mig som Du ser mig med din kærlige opfattelse.

Den store forvandler

Synes du at sand tilgivelse er en vanskelig opgave, er det måske fordi du fejlagtigt tror at tilgivelse betyder du skal acceptere alle de skrækkelige ting, som „møder dig“ i familien og i verden; menneskelig ondskab og fornedrelse, krige, grådighed, katastrofer, myrderier, etc. Ofte begrundes tilgivelsens utilstrækkelighed netop med indvendinger som disse og ofte udtales de med opgivende skuldertræk og ansigtsudtryk som afslører håbløshedens mavepine.

Måske har du hørt tilsvarende undskyldninger. Men det er kun undskyldninger for som omtalt flere gange tilgiver vi ikke andre for, hvad de siger eller gør – vi tilgiver os selv for at misopfatte, hvad de siger eller gør. Vi opfattede angreb i stedet for kærlighed eller en bøn om kærlighed.

Det handler derfor ikke om passivt og ligegyldigt at acceptere "verdens ondskab". Det handler derimod om, at vi tillader "den store forvandler", at ændret vores indbyggede, forkvaklede og frygtbehæftede ego-fortolkninger af verden og vores medmennesker.

Når vi lykkes, og vi vil lykkes, findes intet større mirakel i denne verden.

Sand tilgivelse vs. fornægtelse

De, som aldrig har tilgivet sandt, kan let tro, at sand tilgivelse er en slags "ny-påhittet" fornægtelse, at vi bare lukker vores sanser for det, som smerter os så dybt, at vi ikke kan holde ud at se på, eller høre om, det. Dette er ikke tilfældet.

Når vi tilgiver sandt, ser vi med vidtåbne sanser på alt, inklusive det smertefulde, som vi inden holdt 10 skridt fra livet.

I stedet for at fortolke vores sanseindtryk gennem egoets frygt-briller, ændrer sand tilgivelse vores opfattelse således, at vi ikke længere overhovedet er i stand til at se, fortolke eller opfatte det just tilgivne, sådan som vi per automatik plejede at gøre.

For novicer som os sker forvandlingen af vores opfattelse i små skridt, hver gang vi tilgiver sandt. I småportioner, "fra sag til sag" så at sige, ændres vores opfattelse, lige indtil den dag vi ganske enkelt ikke længere kan se andet end kærlighed eller en bøn om kærlighed.

Således så Jesus verden, og alt i den, og således vil vi se verden, og alt i den, den dag vores spirituelle uddannelse er tilendebragt.

(56) Når lyset kommer og du har sagt, "Guds vilje er min", vil du se en sådan skønhed, at du ved den ikke er af dig.

26

MIN VEJ TIL SAND TILGIVELSE

Fra jeg var ca. syv, og indtil jeg blev 44-45 år gammel, foragtede og hadede jeg min mor ud over alle tænkelige grænser. Jeg vil ikke besvære dig med årsagen, men blot fortælle, at dette had begyndte med, hvad jeg følte som et utilgiveligt svigt, der langsomt og ubemærket udviklede sig til afvisning og endte i had og foragt.

Med tiden lykkedes det mig at reducere hele dette sammensurium af negative følelser til en ”tålelig” størrelse.

Jeg brugte den tidligere omtalte metode ”fornægt og projicer”, også kaldet egoets tilbud om frelse.

Kort fortalt går denne ”metode” ud på, at vi skal fornægte/fortrænge vores selvhad og smertefulde tanker, og i stedet se det i andre mennesker, og dernæst (vældig bekvemt) fordømme dem for det.

Først langt senere i livet fandt jeg ud af, at det, vi fortrænger, ikke forsvinder (som egoet lover os), men derimod styrer det os fra sit skjul i sindet.

Da jeg læste om sand tilgivelse i Kurset, gik det op for mig, i hvor høj grad mit had til min mor havde præget mit liv, mit forhold til andre mennesker, min frygt for afvisning og nederlag, min tyrkertro på egne ”sandheder”, mine 12-14 timers udmarvende arbejdsdage, min afvisning af hjælp, min frygt for at blive afhængig af nogen eller af noget.

Kort sagt hele mit liv, mine tanker og holdninger, alt var injiceret med dette selvlavede hjernesvind, som jeg med store anstrengelser, og uanede mængder energi havde holdt mig fri af i tæt ved 40 år. Og selvfølgelig havde jeg kun foragt til overs for psykologi og terapi, som jeg anså som de svages nymodens redningsplanke, nu da kirkerne for længst var tømt for alle med en smule sund fornuft.

Da min tiøre endelig faldt, besluttede jeg prompte, at ligegyldigt hvad det kostede mig, så måtte jeg finde ud af,

hvad det var, der styrede mig. Da jeg var godt i gang med at studere A Course in Miracles, vidste jeg, hvordan jeg skulle gribe sagen an, og hvad ”kravene” var for at jeg kunne lykkes:

(57) *Helligånden beder dig kun om dette: Bring Ham hver eneste hemmelighed, du har skjult for Ham. Åbn alle døre og bed Ham entre mørket og lyse det bort. På din anmodning kommer Han med glæde. Han bringer lyset til mørket, hvis du åbner mørket for Ham. Men hvad du skjuler, kan Han ikke se.*

Jeg kendte nu til mine hemmeligheder, som jeg havde holdt skjult for alle, og ikke mindst for mig selv, i alle disse år. Men kunne jeg også overgive mig og tillade Kristus at ændre min gamle opfattelse til Hans? Var jeg virkelig parat og villig til at slippe mit selvretfærdige had og foragt, som havde, syntes jeg, tjent mig vel lige siden barndommen?

Mange forgæves forsøg med samme pauvre resultat fulgte. Måned efter måned, ja vel et helt år, uden nogle mærkbare forandringer.

Min ”forsøgsperiode” var imidlertid ikke spildt, for jeg oplevede i stadig højere grad, hvordan dette mit fortrængte had ødelagde mit liv, og jeg indså gysende, at jeg var det eneste og egentlige offer for mit eget had.

En aften liggende i min seng forsøgte jeg endnu en gang at tilgive, som Kurset foreskriver.

Jeg genoplevede samværet med min mor, hendes svigt. Mærkede mine følelser. Tvang mig selv til ikke at løbe fra dem.

Så på billederne i mit sind, og lod dem komme og gå uden min indblanding.

Betragtede blot, tillod mig selv at mærke, hvad det gjorde ved mig.

Satte al frygt til side for en stund, og slap alle mine ønsker om, hvad jeg ville og ikke ville, hvad jeg ønskede og mente var ret og uret, sandt og retfærdigt.

Et skarpt glimt som fra lyset i en tidløs verden ramte min bevidsthed, og det eventyrlige under indtraf – miraklet over alle mirakler – momentant, og for altid, var min opfattelse forandret.

Jeg så min mor i et helt nyt og anderledes lys uden mindste rest af tidligere overbevisninger om svig og svigt.

Alt, jeg havde opfattet som svigt og angreb, var blevet forvandlet til forståelse og kærlighed. Jeg forstod, at hun aldrig havde gjort noget, som ikke var til mit bedste. Så, at hun aldrig havde handlet for egen vinding. Mærkede hendes kærlighed til mig, og jeg bad om hendes tilgivelse for at have mistroet hende, og helt uden grund at have hadet og foragtet hende.

Jeg kunne næsten ikke tro, at denne totale forandring virkelig var indtruffet. Fik tanken, at det hele bare var noget jeg bildte mig ind. Forsøgte flere gange, at ”vende tilbage til

følelserne, som havde domineret mit liv i alle disse år. Det lykkedes mig ikke. Det var ganske enkelt ikke muligt.

I dag, 40 år senere, er billedet af min mor stadig, som den dag miraklet indtraf. Uanset hvor meget jeg anstrenger mig, er det ikke muligt, at genkalde mig mine tidligere følelser og opfattelser. Jeg takker hende ofte, for var det ikke for hende, ville jeg ikke sidde her blandt høje træer i min mormors fødeegn og skrive disse ord.

Som du kan forstå, er A Course in Miracles et meget praktisk kursus. Uanset ”problemets” form, omfang og indhold er tilgivelses-processen altid den samme. Når vi tillader Kristus at ændre vores opfattelse, er resultatet en permanent forandring fra frygt til kærlighed. Enhver negativ følelse, enhver hadefuld tanke, enhver frygt og enhver angrebstanke ændres til fred og et kærligt syn på det, som inden oprørte os, og gjorde os fortræd.

Brug sand tilgivelse i alle situationer i dit liv, fra de store og uløselige problemer til de små og ubetydelige, og du vil vandre i fred i en ”ufredelig verden”. Frem for alt, bed om hjælp, for du kan ikke selv.

Giv ikke op, fordi du tror du mislykkes.

Hvert ”mislykket” forsøg er blot et skridt nærmere til dit mål, til dagen hvor miraklet sker, og din verden aldrig igen er det frygtfyldte og syndefulde sted, du nu tror, er din bolig.

(58) *Intet eksisterer udenfor dig. Dette er hvad du i sidste instans må lære, thi således erkender du at Himmeriget er genoprettet til dig.*

27

ALMINDELIGE FALDGRUBER

(59) *Du er ikke et offer for den verden, du ser, for du opfandt den.*

1. Jeg tilgiver dig for det onde, du har gjort mod mig.
2. Jeg bliver skinhellig, en hykler. Der er ikke overensstemmelse mellem mine tanker, følelser og handlinger.
3. Jeg er ikke i kontakt med mine følelser, jeg flygter fra dem, skjuler dem for mig selv og andre, fortrænger dem.
4. Jeg beder ikke Helligånden/Kristus om hjælp: Jeg ”glemmer” det.

5. De bryder sig nok slet ikke om mig. Hvordan skulle de dog kunne elske sådan en som mig?
6. Jeg kan selv. Jeg vil selv. Jeg ved bedst selv. Ingen skal komme her og belære mig om noget.
7. Det er så enkelt, at det må være løgn. Det kan bare ikke passe, at noget så stort og kompliceret er så let.
8. Jeg ved, at livet er hårdt, så der må være et eller andet helt galt med den enkle forklaring.
9. Jeg tror ikke på det, Jesus fortæller – så hvorfor skulle jeg gøre det han beder mig om.
10. Jeg fortjener ikke at være lykkelig, jeg fortjener ikke at finde Guds fred
11. Gud kan umuligt elske mig.
12. Jeg fortjener ikke at blive tilgivet.
13. Han/hun fortjener ikke at blive tilgivet. De er alt for onde, små, dumme til at jeg vil tilgive dem.
14. Jeg har misforstået, hvad er årsag og hvad er virkning.
15. Jeg har ikke forstået, at Jesus taler fra to forskellige niveauer – Guds niveau og egoets niveau – hvorfor jeg laver niveausammenblanding.
16. ”Det er jo bare en illusion alt sammen, så jeg behøver ikke gøre noget som helst.” (Det mest almindelige og yderst velkomne forsvar imod at mærke noget, der blot lugter af følelser).
17. Gud har skabt verden. Vi gør Gud til den perfekte syndebuk for alverdens ulykker, så vi tilfredse og hovne kan fralægge os ethvert ansvar.

18. I stedet for at tilgive sandt, hvorved min opfattelse bliver ændret for mig af Helligånden, ser jeg med ned-droslede, afstumpede følelser på verden ”derude”. Jeg bare lader, som om min ro skyldes, at jeg har tilgivet sandt.

19. Det er bare noget forpulet ævl alt sammen.

20. Noget er alt for stort, andet er alt for småt, til at de overhovedet kan hjælpe mig.

21. Jeg har ikke gidet sætte mig ind i, hvad de anvendte ord og begreber betyder.

Selvpåførte forbud

Helt korrekt opfatter vi det, Jesus fortæller os, som må-den, hvorpå vi skal tænke og følgelig agere. Når vi har fattet ”melodien”, men inden det nye tankesystem er bundfældet, synes den allerstørste misforståelse at være, at vi får den skøre ide, at vi ikke må være vrede, ikke må angribe, ikke må forsvare os, ikke må bande og svovle, ikke må ditten og datten.

Bemærk, at Jesus ikke på noget tidspunkt fortæller os, at der findes noget, vi ikke må, ikke skal, ting som er fobudt, uacceptable osv. osv.

Disse forbud er altså ene og alene vore egne påhit. Vi i-klæder os således dette nye ”frelste Jesus-beteende” og undertrykker alle vore ”grimme” handlinger, følelser og tanker, som ethvert normalt ego er så rigt på. Resultatet er, at vi, lader som om vi er ”frelste”, men i realiteten hykler vi blot, idet vi totalt ”glemmer” at anvende det eneste remedie (sand tilgivelse), som kan ændre vor opfattelse og

Accepterer vi ikke vores egne ”grimme” følelser, handlinger og tanker, men retfærdiggør dem og skjuler dem for os selv og for andre – og derfor også for Helligånden – stiller vi os selv udenfor al hjælp.

Som nævnt flere gange griber Helligånden kun ind, hvis vi er åbne og ærlige. Vores eneste opgave er at ”tillade Ham at bortlyse vores selvlavede mørke”, hvilket sker, når vi åbent og ærligt lægger vores fejlfortolkninger foran Ham. I dette Helligåndens lys bortblæser Han al vores falske tro og viser os, at det vi troede var en synd, blot er en fejl.

Helligånden/Kristus er kun Kærlighed, og Kærlighed kan ikke armvride en ”tilståelse” ud af os. Hvis de kunne, var de naturligvis ikke Kærlighed.

Øjeblikket, hvor vi lægger os åbne og sårbare, kan synes som den sikre, den definitive død, men det er ikke desto mindre nødvendigt. Miraklet bliver dig givet, når du finder modet til at vise den ”lille villighed” og beder Helligånden korrigere dine fejlfortolkninger uden din egen indblanding, uden åbne eller skjulte agendaer og forhåbninger om at få opfyldt egne ønsker eller behov.

Midlertidigt manglende mod

Mangler du et øjeblik modet, så husk på, at Jesus af Nazaret blev misforstået og mistolket, forfulgt, forhånet,

tilfangetaget, torteret, stillet for retten, fordømt og dømt, pint og plaget for sluttelig at blive "myrdet" på korset som en forbryder blandt forbrydere. Ytrede Han nogen sinde et ord til sit forsvar?

Nej, ikke ét eneste – og havde han gjort det, var han ikke den, han sagde, han var – Guds Søn, den profeterede Messias, vores Frelser.

I egoets verden anses forsvar som en forståelig og retfærdig handling og de, som ikke forsvarer sig, placeres hurtigt i skuffen med konfliktsky bangebukse.

Jesus' manglende forsvar fortæller os imidlertid ikke, at han var en bangebukse. Det er derimod det endegyldige bevis på, at han er den profeterede Messias. Dette er dog kun forståeligt, når vi indser, at forsvar og angreb er én og samme sag.

Hvis jeg tror, jeg bliver angrebet, må jeg nødvendigvis først have set et angreb i stedet for en bøn om kærlighed. Dette er naturligvis i sig selv et angreb på den formodede angriber. Som vi ved, giver angreb os skyld. Skyld kan ikke eksistere i Guds verden, hvor kun kærlighed råder.

Jesus så kærlighed eller en bøn om kærlighed i alle, hvorfor han ikke kunne forsvare sig, og han beviste dermed uden ringeste tvivl, at han var Messias. En enkel lakmustest for alle, som har påstået, og alle som nu og i al fremtid vil påstå, at de er Messias.

(60) *Søg ikke udenfor dig selv, for du vil fejle. Og græde vil du, hver eneste gang en afgud falder. Himmeriget kan ikke findes, hvor det ikke er, og freden eksisterer blot der.*

28

KURSETS ENKELHED

(61) *Dette er et meget enkelt kursus. Måske føler du ikke, at du har brug for et kursus som, når alt kommer til alt, bare lærer dig, at kun virkeligheden er sand. Men tror du det?*

Vi, som opfatter os selv som fysiske væsner i en fysisk verden, hvori alt har en modsætning – nej, vi har ikke et dug begreb om, at kun Virkeligheden er Sand. Faktisk aner vi ikke, hvad Sandhed og Virkelighed er. Hvordan

skulle vi kunne, så længe vi er overbeviste om, at illusionen – den fysiske verden – er virkelig?

Såre enkelt kan Virkeligheden defineres således: Hvis noget er Virkeligt, har det ingen modsætninger. Og Sandheden: Hvis noget er Sandt, har det ingen modsætninger.

I denne verden bruger vi ordene virkeligt og sandt på en særdeles lemfædig måde. I ramme alvor mener vi, at vi har vores egen sandhed. Dette er selvfølgelig det rene nonsens. Vi har ikke vor egen sandhed, men vi har vor egen opfattelse, og vi har ikke vor egen virkelighed, men vor egen opfattelse af noget, vi tror er virkeligheden.

Som nævnt kan Virkeligheden og Sandheden ikke beskrives, men kan kun – som Kurset forklarer – opleves. Jeg oplevede Virkeligheden og Sandheden. Du kan, og du vil opleve det samme. Men din fortolkning vil – som alle fortidige og fremtidige fortolkninger af det ubeskrivelige – blive en anden end min og er derfor ej heller Virkeligheden eller Sandheden. Får du ikke oplevelsen spontant, som jeg gjorde, er den hurtigste vej at studere – og frem for alt – at praktisere A Course in Miracles. Gør du som Han siger, kan du ikke fejle.

Hvor enkelt Kurset er, vil jeg nu overlade til dig, der har viljen og ikke mindst modet til at søge Sandheden. Er du allerede i gang, giver min fortælling dig måske et ekstra

lille puf, når du synes, intet virker, at alt er noget lort, og du ikke kommer ud af stedet. Det vil glæde mig, om det er således.

Og til alle I udholdne, som er kommet så langt som hertil i min fortælling:

(62) Helligånden beder dig kun om dette; bring Ham hver eneste hemmelighed, du har skjult for Ham. Åbn alle døre og bed Ham entre mørket og lyse dem bort. På din anmodning kommer Han med glæde. Han bringer lyset til mørket, hvis du åbner mørket for Ham. Men hvad du skjuler, kan Han ikke se.

Kan det være mere enkelt?

For at Helligånden kan virke i os og for os, er det ikke nødvendigt og absolut ikke et krav, at vi er troende kristne med mangeårig bøn og kirkegang bag os. Gud er blot – for altid ekspanderende Sin Kærlighed.

Gud kræver intet, og Han er selvfølgelig ikke selektiv. Stillede Han krav til os om at udføre specielle ritualer, forærede Han et stykke land til et „specielt“ folk, eller var Han selektiv og kun plukkede ”sine børn” ud blandt de, som hver søndag sidder på kirkebænkene eller har den ”rette” tro, kunne Han ikke være en kærlig Gud. Vi er alle Guds børn uanset farve, køn, tro, alder, intelligenskvotient, etnicitet, beskæftigelse, om du er en lovly-

dig borger eller sidder bag tremmer, syg eller rask, tyk eller tynd, alkoholiker eller afholdsmand.

Jeg var ateist, forhånede og forbandede Gud og troende sjæle, men trods det oplevede jeg en nådegave i form af åbenbaringen, som dette skrift har berettet om.

Kan jeg, kan du!

Guds Budbringere

(65) *Budbringeren skriver ikke selv det budskab, han bringer. Ej heller betvivler han budgiverens ret dertil og spørger ham ikke, hvorfor han har udvalgt netop disse modtagere. Det er tilstrækkeligt, at han overdrager budskabet, at han giver det til rette vedkommende og dermed fuldfører sit ærinde. Hvis han bestemte budskabets indhold, hvad dets formål er, eller til hvem det skal leveres, forfejler han sin opgave som Ordets sendebud. Der er én stor forskel, som skiller verdens budbringere fra Himmerigets. De budskaber, sidstnævnte leverer, er i første række tiltænkt dem selv. Det er kun, når de selv kan acceptere budskaberne, at de er i stand til at bringe dem videre og aflevere dem til rette vedkommende. Ligesom de jordiske budbringere skriver de ikke selv budskaberne, men – som de helt bogstaveligt førstemodtagere – får de dem først, således at de kan forberede sig på at videregive dem. En jordisk budbringer opfylder sin rolle ved at levere alle sine budskaber. Guds budbringere*

opfylder deres del ved først at acceptere, at Hans budskaber er til dem selv, og ved dernæst at give dem bort, hvormed de viser, at de forstår dem. De vælger ikke en rolle, de ikke er givet med Hans bemyndigelse. Og derfor vokser de, med hvert et bud de bringer.

(63) Projektion laver opfattelse. Den verden, du ser, er, hvad du har lagt i den, intet mere end det. Men skønt det ikke er mere, er det ej heller mindre. For dig er den derfor vigtig. Den vidner om din sindstilstand; det ydre billede på din indre tilstand. Sådan som et menneske tænker, således opfatter det. Derfor, søg ikke at ændre verden, men vælg at ændre dit sind om verden. Opfattelse er resultatet – ikke årsagen.

29

EPILOG

Når vores åndelige halvpart af en eller anden grund vækkes, og vi påbegynder vores spirituelle rejse, opdager vi på et tidspunkt, at det er en rejse, som har meget lidt at gøre med ”institutionaliseret religion”.

Med stigende interesse indser vi, at vi har påbegyndt en rejse, der er så langt fra enhver søndagsprædiken, som noget kan komme. Vi har helt bogstaveligt indledt rejsen tilbage til os Selv, til genopdagelsen af, hvem vi i virkeligheden er. Dette er måske værd at vide for de mange, som

med et utal af (u)logiske argumenter afviser enhver form for spiritualitet - inklusive religion sådan som ”præsten prædiker”?

Måske ved du det ikke, men der er en væsentlig forskel på religion og spiritualitet. Vine DeLoria Jr. (fra Yankton-Sioux stammen) beskrev forskellen på denne ganske ram-mende vis: *”Religion er for mennesker, som er bange for at komme i helvede. Spiritualitet er for dem, som allerede har været der”*.

”De, som allerede har været der”, forstår. De, som endnu ikke har været der, vil engang.

* * *

Der kan være mange årsager til at netop du læser denne bog, men ét er sikkert: Det er ikke tilfældigt, for tilfældig-heder findes ikke i Guds plan.

(64) *Husk, at ingen ved en tilfældighed befinder sig hvor, han er, thi slump er ikke en del af Guds plan.*

Det er sikkert gået op for dig, at mit enkle sigte med denne bog er, at vil vi Hjem, er det ikke (som mange hævder) tilstrækkeligt at ”tro”, eller at meditere et langt liv, eller nidkært at følge alle regler og dogmer i denne eller hin trosretning. Enkelt sagt skal vores åndelige uddannelse komme så vidt, at alt det, vi mener at se der ude i verden, er kærlighed eller en bøn om kærlighed.

Dette er essensen i min fortælling; dette er, hvad min

åbenbaring umisforståeligt viste mig; dette er, hvad A Course in Miracles bekræfter til overmål; dette er, hvad Jesus lærte sine nærmeste, og dette, er hvad han selv demonstrerede så tydeligt, at det ikke burde være til at misforstå. Præcis ligesom Jesus af Nazaret skal vi alle blive ren kærlighed, hvorfor vi umuligt kan se andet end kærlighed. Der findes ingen anden vej end hans. Jesus er derfor den, han påstod at være – den profeterede messias, vores frelser.

Når der bortses fra et fåtal gemt-af-vejen-mystikere, har kristendommen i 2000 år misforstået og fordrejet Jesu lære. ”Kirken” har sat Jesus op på en uopnåelig høj piedestal, så speciel, så anderledes og så ubegribelig, at alle Guds venstrehåndsarbejder (alle vi andre) godt kan pakke sammen - med en væsentlig undtagelse selvfølgelig: Hvis vi tilslutter os ”guds egen stedfortræder”.

”Kirken” synes aldrig at have fattet Jesus’ sande storhed. Med julenisse-historier som jomfru-fødsel, Guds eneste Søn, Guds straf og hævn, Jesus’ vrede etc. etc. har de forplumret, at Jesus som en af de meget få ”knækkede koden” og selvfølgelig ønskede, at vi alle skal lære, hvad han vidste: Hvordan vi - ligesom ham - kommer Hjem.

Som det var tilfældet for mig, kan meditation åbne Him-

merigets port for os. Et permanent ”ophold” er imidlertid kun muligt, såfremt vi vedblivende er ren kærlighed. Ikke alene fuldbyrdede Jesus selv målet; han gav os også midlet, sand tilgivelse, som ultimativt vil føre os Hjem.

Selv mangeårige studerende af Kurset kan have vanskeligt ved sand tilgivelse og tror stadig (ligesom paven), at tilgivelse er, at „se igennem fingre med“, at undskylde, og/eller hurtigst mulig at „glemme“, når andre „angriber“ os. Dette er imidlertid egoets „tilgivelse“, som aldrig kan frigøre os fra skyld. Derimod fastcementerer denne „almindelige tilgivelse“ vores tro på, at skyld er noget virkeligt. Lad mig derfor kort repetere, hvordan vi tilgiver sandt og dermed omgør vores tro på synd:

Hver gang vi bliver ude af os selv (uanset om det er noget i vore egne tanker eller noget, vi synes at opfatte ude i verden), foræres vi en enestående mulighed for at lære sand tilgivelse. Vi har nemlig opfattet noget andet en kærlighed eller en bøn om kærlighed. Vi har derfor opfattet forkert.

Denne vores forkerte opfattelse kan vi ikke selv ændre, da vi er i egoets vold, og egoet i øvrigt aldrig vil ændre sig selv. Men Jesus, Kristus, Helligånden kan, eftersom de ikke er en del af egoets illusoriske verden.

Når vi tilgiver sandt, viser vi Jesus den lille villighed, han så ofte beder os om - vi overgiver os. Dermed giver vi ham muligheden for at ændre vores opfattelse, som bunder i frygt, til hans opfattelse som kun er kærlighed.

Det tog mig mange år at forstå, at den der „lille villighed“, Jesus taler om, betyder overgivelse, at vi skal overgive os. Overgivelse, **ikke** i betydningen, at vi skal underkaste os, men derimod, at vi af egen fri vilje (i det mindste for en kort stund) opgiver vore private tanker og tro, vores egen vilje og ideer om, hvad vi mener er rigtigt og forkert, sandt og falskt. Vi skal samtidig tillade, at Jesus indgyder os hans vilje, hans fortolkning af begivenheden, som bragte os ude af os selv; en anderledes og ny fortolkning, som altid kun er kærlighed.

Hvis vi ikke gør det, hvis vi ikke tør overgive os, rammes vi ikke af Guds lynild med en enkeltbillet til helvede. Blot bibeholder vi vores forkvaklede frygtfulde opfattelse. Vi forbliver ude af os selv over dette eller hint, lige indtil dagen, hvor vi tør overgive os, og vi beder Jesus/Kristus ændre vores forkerte opfattelse for os.

Som du sikkert ved, er det ikke let at overgive sig, ikke let at opgive egne indgroede tanker og ideer. De fleste behøver derfor tålmodighed og træning igen og igen, før end det lykkes. Men alle vil lykkes til slut, og alle vores anstrengelse bliver som et sandskorn i oceanet, første gang Kristus ændrer vores opfattelse fra frygt til kærlighed. Vi gav ham vores lille villighed, og hans gave til os er miraklet: en permanent livsforvandlerende ændring af vores sind.

Når vi praktiserer sand tilgivelse, vil vi i stigende grad se verden som kærlighed. Vores indgroede tro på, at synd er noget virkeligt, fordamper gradvist. Skyld og frygt opløses sideløbende, da begge er følger af vores tro på synd. Skridt for skridt erkender vi, at Guds Vilje også er vores vilje. Og sluttelig overgiver vi al magt til Helligånden i stedet for (som nu) til egoet.

(65) *Det er Guds Vilje at dit sind er eet med Hans. Det er Guds Vilje, at Han kun har en Søn. Det er Guds Vilje, at du er Hans ene Søn.*

At officiel kristendom ikke har fortalt sine tilhængere hvad Jesus så tydeligt viste os, kan skyldes ren og skær uvidenhed eller et bevidst valg, for det giver hverken penge eller prestige at følge Jesus' eksempel, at blive som ham. Uoverensstemmelserne mellem Jesu lære og kirkefolkets snak synes grotesk til overmål og må kræve et særdeles tætsluttet sanseapparat:

Ja, jeg siger jer, det er lettere for en kamel at komme igennem et nåleøje end for en rig at komme ind i Guds rige. (Matt. 19:24)

Den nu bortgangne pave (Francis) demonstrerede i et TV-indslag, at den "officielle kristendom" ikke synes at have fattet meget af Jesus' lære. Han udtalte: *"Tilgivelse er noget af det vanskeligste, og det er vanskeligst for alle*

– *endog for mig*”. Når end ikke Guds stedfortræder på jorden ved, hvordan man tilgiver, er det måske tid til en ny reformation af kirken? Intet under, at vi endnu i dag ser fjender og krænkere, som skal myrdes, og ikke - som Kurset fortæller os - ser brødre, som er vores frelsere.

Lad mig slå fast: uanset religion, uanset trosretning, uanset hvilken spirituel vej vi vælger, kommer vi ikke Hjem, medmindre vi er ren kærlighed ligesom Jesus af Nazaret. Med ”livet som indsats” demonstrerede han, at han (og vi) ikke er vores krop. Tror du, at Gud har skabt din krop, aner du ikke, hvem du er. Gud er kun kærlighed og skaber derfor kun kærlighed. Sandheden om os er derfor, at vi er Gudskabt evig og uforanderlig Kærlighed, som intet har at gøre med vores fysiske legemer.

(66) *Jeg er ikke en krop. Jeg er fri. For jeg er stadig, som Gud skabte mig.*

Vi har mistolket Jesus’ ord og hans anvisninger, og vi har mistolket hans metode, tilgivelse, som er værktøjet, han gav os, for at vi kan blive som ham.

”*Jeg er vejen og sandheden og livet*” har vi i vores uvidenhed oversat til ”tro på mig” i stedet for, hvad han viste os: ”bliv som mig”.

”*Men slår nogen dig på din højre kind, så vend også den anden til*” har vi lige så uvidende oversat til: ”se igennem

fingre med, at din næste angriber dig” i stedet for: ”velsign og pris din broder thi han er din frelser”.

Et faktum er det, at 2000 års ”Kristen lære” har holdt os i vores selvopførte fængsel, som Jesus ville befri os fra.

For de fleste er det formentlig ingen overraskelse, at verden bliver rød, om vi ser den gennem et par røde solbrille glas. Det burde derfor heller ikke være en overraskelse, at vores iboende tro på synd, og vores deraf følgende skyld og frygt, farvelægger alt i verden med frygt. Enkelt forståeligt er det vel også, at når kærlighed er vores ”pensel”, bliver kærlighed alt, vi kan se.

Det er dette skift fra frygt til kærlighed, som Jesus underviste sine disciple i, og det han ønsker, vi alle skal lære.

Han kaldte det tilgivelse, praktikken som i små skridt netop leder og fra at se verden i frygt til at se den i kærlighed - og ja, selv samme kærlighed, som åbner Himmerigets port for os.

(67) Han vandrer i fred som syndfrit færdes ad den vej, kærligheden viser. Thi dér er kærlighed med ham og skærmer ham imod al frygt. Og han vil kun se de syndfri, som intet kender til angreb.

Når jeg i dag som 84-årig står ved min rejses ende og ser tilbage på mit liv, kan jeg kun undre mig over alle de krogede veje, jeg har fulgt. Ikke meget synes at være resultat af velgennemtænkte valg og fornuftig planlægning. Som stålkuglen i flipperspillet er jeg blevet kastet afsted

i ukendte retninger, tilsyneladende planløst, tilsyneladende uden kontrol eller fornuftige mål.

I retrospekt ser jeg imidlertid, at alle mine fejltrin, al lykke og ulykke, al medgang og modgang, enhver som krydsede mit spor, danner et nøje velplanlagt mønster. Indviklet og velplanlagt, ja, men ikke af mig. For var alt ikke forløbet præcis, som det gjorde, kunne disse mine sidste ord ikke skrives, og du ville ikke have fået nøglen til Himmerigets port.

(68) Det er ej muligt, at noget, jeg ikke selv har budt ind, kan hænde mig. Selv i denne verden er jeg herre over min skæbne. Det, som sker mig, er det, jeg ønsker. Det, som ikke sker, er det, jeg ikke ønsker skal ske. Dette må jeg acceptere, for således ledes jeg ud af denne verden til min skabelse, til min viljes børn, i Himmeriget hvor mit hellige Selv dvæler med dem og med Ham, Som skabte mig.

Med denne bog er du blevet foræret nøglen til Himmerigets port. Sand tilgivelse er metoden, hvormed vi opløser vores tro på synd, og ligesom Jesus af Nazaret bliver ren kærlighed. Også at gøre det kræver vores faste beslutning og målrettede arbejde. Du vil starte, når dagen og timen er ret for dig, for aldrig fortages en eneste af Guds Sønner.

Go' tur på din rejse Hjem til dig Selv.

Erik, Oktober 2025

(69) *Vær ej bange. Blot begynder vi atter vor oldgamle rejse, som – skønt for længst begyndt – nu bare synes ny. Atter betræder vi vejen, hvor vi førhen fór vild en stund. Nu prøver vi igen. Se dig omkring og find din uundgåelige skæbne, som verden vil skjule, men Gud vil, du ser.*

30

CITATER

(1) They come from all over the world. They come from all religions and from no religion. They are the ones who have answered. The Call is universal. It goes on all the time everywhere. It calls for teachers to speak for It and redeem the world. Many hear It, but few will answer. Yet it is all a matter of time. Everyone will answer in the end, but the end can be a long, long way off. It is because of this that the plan of the teachers was established. Their function is to save time. Each one begins as a single light, but with the Call at its center it is a light that cannot be limited. And each one saves a thousand years of time as the world judges it. To the Call Itself time has no meaning. [M-1.2:1-14](#)

(2) The Kingdom of Heaven is within you. [T-11.VIII.8:3](#)

(3) It is impossible that anything should come to me unbidden by myself. Even in this world, it is I who rule my destiny. What happens is what I desire. What does not occur is what I do not want to happen. This must I accept. For thus am I led past this world to my creations, children of my will, in Heaven where my holy Self abides with them and Him Who has created me. [W-253.1:1-6](#)

(4) The world as you perceive it cannot have been created by the Father, for the world is not as you see it. God created only the eternal, and everything you see is perishable. Therefore, there must be another world that you do not see. [T-11.VII.1:1-3](#)

(5) Revelation is intensely personal and cannot be meaningfully translated. That is why any attempt to describe it in words is impossible. Revelation is literally unspeakable because it is an experience of unspeakable love. [T-11.III.3:1-3](#)

(6) O my child, if you knew what God wills for you, your joy would be complete! And what He wills has happened, for it was always true. When the light comes and you have said, "God's Will is mine," you will see such beauty that you will know it is not of you. [T-11.III.3:1-3](#)

(7) Nothing except your thoughts can attack you. Nothing except your thoughts can make you think you are vulnerable. And nothing except your thoughts can prove to you this is not so. [W-26.4:2-4](#)

(8) The ego teaches you to attack yourself because you are guilty, and this must increase the guilt, for guilt is the result of attack. In the ego's teaching, then, there is no escape from guilt. For attack makes guilt real, and if it is real there is no way to overcome it. [T-13.I.11:1-3](#)

(9) When you come to the place where the branch in the road is quite apparent, you cannot go ahead. You must go either one way or the other. For now if you go straight ahead, the way you went before you reached the branch, you will go nowhere. The whole purpose of coming this far was to decide which branch you will take now. The way you came no longer matters. It can no longer serve. No one who reaches this far can make the wrong decision, although he can delay. [T-22.IV.1:1-7](#)

(10) Listen, My child, your Father calls to you. Do not refuse to hear the Call for Love. Do not deny to Christ His Own. Heaven is here and Heaven is your home. [S-3.IV.8:6-9](#)

(11) It is impossible the Son of God be merely driven by events outside of him. It is impossible that happenings that come to him were not his choice. His power of decision is the determiner of every situation in which he seems to find himself by chance or accident. No accident nor chance is possible within the universe as God created it, outside of which is nothing. Suffer, and you decided sin was your goal. Be happy, and you gave the power of decision to Him Who must decide for God for you. [T-21.II.3:1-6](#)

(12) Trials are but lessons that you failed to learn presented once again, so where you made a faulty choice before you now can make a better one, and thus escape all pain that what you chose before has brought to you.

[T-31.VIII.3:1](#)

(13) Deny your own Identity, and look on evil, sin and death, and watch despair snatch from your fingers every scrap of hope, leaving you nothing but the wish to die. [W-191.3:3](#) Yet what is it except a game you play in which Identity can be denied? You are as God created you. All else but this one thing is folly to believe. [W-191.3:3-4:3](#)

(14) To say, "Of myself I can do nothing" is to gain all power. And yet it is but a seeming paradox. As God created you, you have all power. The image you made of yourself has none. The Holy Spirit knows the truth about you. The image you made does not. [M-29.4:2-7](#)

(15) Revelations are indirectly inspired by me because I am close to the Holy Spirit, and alert to the revelation-readiness of my brothers. I can thus bring down to them more than they can draw down to themselves. [T-1.II.5:1-2](#)

(16) Christ's hand has touched your shoulder, and you feel that you are not alone. You even think the miserable self you thought was you may not be your Identity. Perhaps God's Word is truer than your own. Perhaps His gifts to you are real. Perhaps He has not wholly been outwitted by your plan to keep His Son in deep oblivion, and go the way you chose without your Self. [W-166.9:2-6](#)

(17) A choice made with the power of Heaven to uphold it cannot be undone. Your way is decided. There will be nothing you will not be told, if you acknowledge this. [T-22.IV.2:3-5](#)

(18) There will be great joy in Heaven on your homecoming, and the joy will be yours. For the redeemed son of man is the guiltless Son of God, and to recognize him is your redemption. [T-13.II.9:6-7](#)

(19) Into eternity, where all is one, there crept a tiny, mad idea, at which the Son of God remembered not to laugh. In his forgetting did the thought become a serious idea, and possible of both accomplishment and real effects. Together, we can laugh them both away, and understand that time cannot intrude upon eternity. It is a joke to think that time can come to circumvent eternity, which means there is no time. [T-27.VIII.6:2-5](#)

(20) Your home has called to you since time began, nor have you ever failed entirely to hear. You heard, but knew not how to look, nor where. And now you know. In you the knowledge lies, ready to be unveiled and freed from all the terror that kept it hidden. There is no fear in love. [T-20.II.8:5-9](#)

(21) The power of decision is your one remaining freedom as a prisoner of this world. [T-12.VII.9:1](#)

(22) No one on earth can grasp what Heaven is, or what its one Creator really means. Yet we have witnesses. It is to them that wisdom should appeal. There have been those whose learning far exceeds what we can learn. [M-23.6:1-4](#)

(23) You will undertake a journey because you are not at home in this world. And you will search for your home whether you realize where it is or not. If you believe it is outside you the search will be futile, for you will be seeking it where it is not. You do not remember how to look within for you do not believe your home is there. [T-20.II.8:5-9](#)

(24) This is a course in miracles. It is a required course. Only the time you take it is voluntary. Free will does not mean that you can establish the curriculum. It means only that you can elect what you want to take at a given time. The course does not aim at teaching the meaning of love, for that is beyond what can be taught. It does aim, however, at removing the blocks to the awareness of love's presence, which is your natural inheritance. The opposite of love is fear, but what is all-encompassing can have no opposite. This course can therefore be summed up very simply in this way: Nothing real can be threatened. Nothing unreal exists. Herein lies the peace of God. [T-in.1:1-2:4](#)

(25) The holy instant is the Holy Spirit's most useful learning device for teaching you love's meaning. For its purpose is to suspend judgment entirely. [T-15.V.1:1-2](#)

(26) Remember only this; you need not believe the ideas, you need not accept them, and you need not even welcome them. Some of them you may actively resist. None of this will matter, or decrease their efficacy. But do not allow yourself to make exceptions in applying the ideas the workbook contains, and whatever your reactions to the ideas may be, use them. Nothing more than that is required. [W-in.9:1-5](#)

(27) The journey to God is merely the reawakening of the knowledge of where you are always, and what you are forever. It is a journey without distance to a goal that has never changed. Truth can only be experienced. It cannot be described and it cannot be explained. [T-8.VI.9:6-9](#)

(28) What Is the Ego? The ego is idolatry; the sign of limited and separated self, born in a body, doomed to suffer and to end its life in death. It is the “will” that sees the Will of God as enemy, and takes a form in which it is denied. [W-pII.12.1:1-2](#)

(29) Theological considerations as such are necessarily controversial, since they depend on belief and can therefore be accepted or rejected. A universal theology is impossible, but a universal experience is not only possible but necessary. It is this experience toward which the course is directed. Here alone consistency becomes possible because here alone uncertainty ends. [C-in.2:4-7](#)

(30) Nothing except your thoughts can attack you. Nothing except your thoughts can make you think you are vulnerable. And nothing except your thoughts can prove to you this is not so. [W-26.4:2-4](#)

(31) If you identify with the ego, you must perceive yourself as guilty. Whenever you respond to your ego you will experience guilt, and you will fear punishment. [T-5.V.3:5-6](#)

(32) Fear and love are the only emotions of which you are capable. [T-12.I.9:5](#)

(33) What Is Forgiveness? Forgiveness recognizes what you thought your brother did to you has not occurred. It does not pardon sins and make them real. It sees there was no sin. And in that view are all your sins forgiven. What is sin, except a false idea about God’s Son? Forgiveness merely sees its falsity, and therefore lets it go. What then is free to take its place is now the Will of God. [W-pII.1.1:1-7](#)

(34) It is your forgiveness that will bring the world of darkness to the light. It is your forgiveness that lets you recognize the light in which you see. Forgiveness is the demonstration that you are the light of the world. Through your forgiveness does the truth about yourself return to your memory. Therefore, in your forgiveness lies your salvation. [W-62.1:1-5](#)

(35) This is the shift that true perception brings: What was projected out is seen within, and there forgiveness lets it disappear. [C-4.6:1](#)

(36) Yet forgiveness is the means by which I will recognize my innocence. It is the reflection of God's Love on earth. It will bring me near enough to Heaven that the Love of God can reach down to me and raise me up to Him. [W-60.1:4-6](#)

(37) The real world is attained simply by the complete forgiveness of the old, the world you see without forgiveness. [T-17.II.5:1](#)

(38) To forgive is merely to remember only the loving thoughts you gave in the past, and those that were given you. All the rest must be forgotten. Forgiveness is a selective remembering, based not on your selection. For the shadow figures you would make immortal are "enemies" of reality. [T-17.III.1:1-4](#)

(39) Forgiveness is the great need of this world, but that is because it is a world of illusions. Those who forgive are thus releasing themselves from illusions, while those who withhold forgiveness are binding themselves to them. As you condemn only yourself, so do you forgive only yourself. [W-46.1:3-5](#)

(40) Forgiveness is the key to happiness. Here is the answer to your search for peace. Here is the key to meaning in a world that seems to make no sense. ³Here is the way to safety in apparent dangers that appear to threaten you at every turn, and bring uncertainty to all your hopes of ever finding quietness and peace. Here are all questions answered; here the end of all uncertainty ensured at last. [W-121.1:1-4](#)

(41) Forgiveness is acquired. It is not inherent in the mind, which cannot sin. As sin is an idea you taught yourself, forgiveness must be learned by you as well, but from a Teacher other than yourself, Who represents the other Self in you. Through Him you learn how to forgive the self you think you made, and let it disappear. Thus you return your mind as one to Him Who is your Self, and Who can never sin. [W-121.6:1-5](#)

(42) Forgiveness is for God and toward God but not of Him. It is impossible to think of anything He created that could need forgiveness. Forgiveness, then, is an illusion, but because of its purpose, which is the Holy Spirit's, it has one difference. Unlike all other illusions it leads away from error and not towards it. [C-3.1:1-4](#)

(43) To learn this course requires willingness to question every value that you hold. Not one can be kept hidden and obscure but it will jeopardize your learning. No belief is neutral. Every one has the power to dictate each decision you make. [T-24.in.2:1-4](#)

(44) You will become increasingly aware that a slight twinge of annoyance is nothing but a veil drawn over intense fury. [W-21.2:5](#)

(45) My brother is my savior. [W-288.1:7](#)

(46) You are your brother's savior. He is yours. [T-21.VI.9:1-2](#)

(47) Your brother is the mirror in which you see the image of yourself as long as perception lasts. [T-7.VII.3:9](#)

(48) Do not be afraid to look within. The ego tells you all is black with guilt within you, and bids you not to look. ³Instead, it bids you look upon your brothers, and see the guilt in them. [T-13.IX.8:1-3](#)

(49) There is a very simple way to find the door to true forgiveness, and perceive it open wide in welcome. When you feel that you are tempted to accuse someone of sin in any form, do not allow your mind to dwell on what you think he did, for that is self-deception. Ask instead, "Would I accuse myself of doing this?" [W-134.9:1-3](#)

(50) You cannot wake yourself. Yet you can let yourself be wakened. You can overlook your brother's dreams. So perfectly can you forgive him his illusions he becomes your savior from your dreams. [T-29.III.3:2-5](#)

(51) Forgiveness is for God and toward God but not of Him. It is impossible to think of anything He created that could need forgiveness. Forgiveness, then, is an illusion, but because of its purpose, which is the Holy Spirit's, it has one difference. Unlike all other illusions it leads away from error and not towards it. [C-3.1:1-4](#)

(52) And if I need a word to help me, He will give it to me. If I need a thought, that will He also give. And if I need but stillness and a tranquil, open mind, these are the gifts I will receive of Him. He is in charge by my request. And He will hear and answer me, because He speaks for God my Father and His holy Son. [W-361-365.1:1-5](#)

(53) Never approach the holy instant after you have tried to remove all fear and hatred from your mind. That is its function. Never attempt to overlook your guilt before you ask the Holy Spirit's help. That is His function. Your part is only to offer Him a little willingness to let Him remove all fear and hatred, and to be forgiven. [T-18.V.2:1-5](#)

(54) Turn to the Name of God for your release, and it is given you. No prayer but this is necessary, for it holds them all within it. Words are insignificant, and all requests unneeded when God's Son calls on his Father's Name. [W-183.10:1-3](#)

(55) It is not easy to realize that prayers for things, for status, for human love, for external "gifts" of any kind, are always made to set up jailers and to hide from guilt. These things are used for goals that substitute for God, and therefore distort the purpose of prayer. [S-1.III.6:1-2](#)

(56) When the light comes and you have said, "God's Will is mine," you will see such beauty that you will know it is not of you. [T-11.III.3:3](#)

(57) The Holy Spirit asks of you but this; bring to Him every secret you have locked away from Him. Open every door to Him, and bid Him enter the darkness and lighten it away. At your request He enters gladly. He brings the light to darkness if you make the darkness open to Him. But what you hide He cannot look upon. [T-14.VII.6:1-5](#)

(58) There is nothing outside you. That is what you must ultimately learn, for it is the realization that the Kingdom of Heaven is restored to you. [T-18.VI.1:1-2](#)

(59) You are not the victim of the world you see because you invented it. [W-32.1:2](#)

(60) Seek not outside yourself. For it will fail, and you will weep each time an idol falls. Heaven cannot be found where it is not, and there can be no peace excepting there. [T-29.VII.1:1-3](#)

(61) This is a very simple course. Perhaps you do not feel you need a course which, in the end, teaches that only reality is true. But do you believe it?

[T-11.VIII.1:1-3](#)

(62) The Holy Spirit asks of you but this; bring to Him every secret you have locked away from Him. Open every door to Him, and bid Him enter the darkness and lighten it away. At your request He enters gladly. He brings the light to darkness if you make the darkness open to Him. But what you hide He cannot look upon. [T-14.VII.6:1-5](#)

(63) Projection makes perception. The world you see is what you gave it, nothing more than that. But though it is no more than that, it is not less. Therefore, to you it is important. It is the witness to your state of mind, the outside picture of an inward condition. As a man thinketh, so does he perceive. Therefore, seek not to change the world, but choose to change your mind about the world. Perception is a result and not a cause. [T-21.in.1:1-12](#)

(64) Remember that no one is where he is by accident, and chance plays no part in God's plan. [M-9.1:3](#)

(65) A messenger is not the one who writes the message he delivers. Nor does he question the right of him who does, nor ask why he has chosen those who will receive the message that he brings. It is enough that he accept it, as bringer of the Word. There is one major difference in the role of Heaven's messengers, which sets them off from those the world appoints. The messages that they deliver are intended first for them. And it is only as they can accept them for themselves that they become able to bring them further, and to give them everywhere that they were meant to be. Like earthly messengers, they did not write the messages they bear, but they become their first receivers in the truest sense, receiving to prepare themselves to give. An earthly messenger fulfills his role by giving all his messages away. The messengers of God perform their part by their acceptance of His messages as for themselves, and show they understand the messages by giving them away. They choose no roles that are not given them by His authority. And so they gain by every message that they give away. [W-154.5:1-7:4](#)

(65) It is God's Will your mind be one with His. It is God's Will that He has but one Son. It is God's Will that His one Son is you. [W-99.9:2-4](#)

(66) I am not a body. I am free. For I am still as God created me. [W-201 m.f.](#)

(67) He walks in peace who travels sinlessly along the way love shows him. For love walks with him there, protecting him from fear. And he will see only the sinless, who can not attack. [T-23.in.2:5-7](#)

(68) It is impossible that anything should come to me unbidden by myself. Even in this world, it is I who rule my destiny. What happens is what I desire. What does not occur is what I do not want to happen. This must I accept. For thus am I led past this world to my creations, children of my will, in Heaven where my holy Self abides with them and Him Who has created me. [W-253.1:1-6](#)

(69) Be not afraid. We only start again an ancient journey long ago begun that but seems new. We have begun again upon a road we traveled on before and lost our way a little while. And now we try again. Our new beginning has the certainty the journey lacked till now. Look up and see His Word among the stars, where He has set your Name along with His. Look up and find your certain destiny the world would hide but God would have you see. [C-ep.3:1-7](#)

(70) To be a teacher of God, it is not necessary to be religious or even to believe in God to any recognizable extent. It is necessary, however, to teach forgiveness rather than condemnation. [P-2.II.1:1-2](#)

En forunderlig fortælling om vejen Hjem

(70) *For at være en Guds lærer, er det ikke nødvendigt, at være religiøs eller at tro på Gud i nogen nævneværdig grad. Dog er det nødvendigt, at undervise i tilgivelse i stedet for i fordømmelse.*

“En forunderlig fortælling om vejen Hjem” er en dyb og inspirerende refleksion over vores spirituelle rejse, som handler om at vende tilbage til vores sande Selv.

Forfatteren, Erik Refner, reflekterer over sit eget liv, hvor han ser tilbage med forståelse for, at skæbnen har været en velplanlagt vej, der har ført ham til denne erkendelse. Dette understreger, at alle erfaringer – gode som dårlige – har en funktion i vores åndelige udvikling.

Bogen indeholder konkrete råd om, hvordan man praktiserer sand tilgivelse: overgivelse, villighed, ændring af opfattelse bibragt os af Jesus, hvorved vi ser alt i verden som kærlighed eller en bøn om kærlighed. Det handler ikke om at fornægte, ignorere eller undskylde andres ord og handlinger som sårer os, men om at ændre vores opfattelse fra at opfatte i frygt til at opfatte i kærlighed, hvilket sker når vi tilgiver sandt.

Teksten er præget af en varm, opmun-

trende tone, der søger at inspirere og give håb. Den bruger citater og referencer til kristne tekster og begreber, men med en fortolkning, der fokuserer på indre erkendelse og kærlighed. Der er en tydelig personlig stemme, der deler egne erfaringer og indsigter, hvilket skaber autenticitet og nærhed.

Bogen er en kraftfuld opfordring til at forenkle og genopdage den sande kristne lære om kærlighed og tilgivelse. Den tilskynder til en personlig, indre opvågning væk fra frygt, skyld og institutionel religion, og mod en erkendelse af vores evige, guddommelige natur. Gennem kritisk refleksion over kirkens forvrængning af Jesu budskab og en praktisk vejledning i sand tilgivelse, peger teksten på, at vejen hjem til vores sande Selv er gennem kærlighed, overgivelse og tillid til Guds plan.

Det er en inspirerende bog, der søger at vække læserens indre potentiale for kærlighed og frihed.

